

5/2008

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 12,15

*Kdo má naději,
žije jinak;*
byl mu totiž darován nový život.

Beneditus PP XVI

Obsah:

páté číslo

- 3 Žebrák a rýže
- 4 Kdo se nestane svatým...
- 5 Svatý poustevník z Libanonu
- 9 Co je podstatné, je očím neviditelné
- 11 Zázračná uzdravení
- 12 Žhnoucí znamení
- 14 Z odkazu svatého Charbela
- 16 Úvod do zbožného života
- 17 Jak vypadá pravá zbožnost
- 19 Objevujeme novou encykliku *Spe salvi*
- 22 Moderní svět hledá naději
- 23 Síla modlitby růžence v dějinách
- 26 Nezklame!
- 28 Nebojte se vše svěřit do Jeho rukou...
- 29 Hledej štěstí druhých...
- 30 Krása spasí svět
- 32 Misie na Filipínách
- 35 Křesťané v Indonésii a Východním Timoru
- 38 Jak se žije v noviciátu
- 40 Odpuštění v manželství
- 43 Dar a úkol
- 44 Úcta nejen v manželství
- 46 Podobenství o kamenech
- 47 Moje putování
- 48 A co na to gynekoložka?
- 50 Z našeho přátelství zůstala ruina
- 51 Doufám, že naši Lucinku jednou uvidím
- 52 Obracet se musím každý den
- 54 Čistota se netýká jen předmanželského pohlavního života
- 57 Čistota – nejkrásnější dar do manželství
- 59 Společenství čistých srdcí
- 60 Požehnání a radost
- 61 Hnutí čistých srdcí

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
5/2008, II. ročník, vydáno 1. května 2008

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP, Julie Poullová

Jazykové korektury: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/2400, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání darů lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Milovaní čtenáři!

V tomto čísle časopisu *Milujte se!* najdete mimo jiné sérii textů, které se snaží přiblížit poslední okružní list Benedikta XVI. – encykliku *Spe salvi* (V naději jsme spaseni). Je to list velmi čtivý, daleko více, než jsme doposud u podobných církevních dokumentů byli zvyklí. Svatý Otec svůj text na několika místech osvětluje příklady ze života těch, kteří měli nebo postupně našli svou pravou naději – Ježíše Krista. Úryvek, ve kterém líčí život svaté Bakhity, súdánské otrokyně, která toužila najít lepšího pána, než byl ten, který ji pravidelně týral, a nakonec našla samotného Pána, přinášíme v plném znění. Věřím, že i vás nová encyklika Benedikta XVI. zaujme.

Mě samotného zaujala v encyklice slova, která mluví o „vyhýbání se otevřenému a přímému – možná nebezpečnému – vyslovení pravdy. Toto skrývání se před lidmi ze strachu k nim vede k záhubě...“ (*Spe salvi* 9). Stala se pro mne i mé spolupracovníky povzbuzením k pokračování díla, ke kterému před rokem spojili své síly Sestry Matky Terezy v ČR (pod jejichž záštitou časopis *Milujte se!* vychází), Misiónaři obláti Panny Marie Neposkvrněné, Hnutí Pro život ČR, Res Claritatis, Společenství čistých srdcí a členové FATYMU. Vždyť pomáhat poznat pravdu a povzbuzovat k životu podle poznané pravdy, i když takový život může být v určitých situacích náročný, je hlavním cílem časopisu *Milujte se!*.

S tím souvisí i hlavní téma tohoto čísla, kterým je svatost. Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner říká: „Kdo se nestane svatým, tak svůj život zbabral. Žil ho zbytečně.“ A tak nám všem přeji, abychom nežili zbytečně...

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma. Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 1683820001/2400, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Žebrák a rýže

Aneb pohádka o tom, proč jsem jen neměl odvahu...

foto: Flickr

Vesnicí procházel žebrák. Chodil od domu k domu a prosil o něco k jídlu. Ten den však nikde nic nedostal. Hladový, smutný a zklamaný se již chystal vesnici opustit. Vtom si všiml, že pod strání za vesnicí se choulí ještě jedna malá chaloupka. „Tam také nic nedostanu,“ pomyslel si. Ale jeho hlad byl přece jen silnější, a tak odbočil z cesty a na dveře chaloupky zaklepal. Dlouho nic. „Že jsem sem vůbec chodil...“ pomyslel si žebrák. Ale pak se dveře přece jen otevřely, vysunula se stará kostnatá ruka a žebřákovi do mošny nasypala hrstku rýže. A potom ještě jednu a dveře se zabouchly.

Dvě hrstky rýže na celý den není mnoho. Žebrák odcházel z vesnice se smutnou náladou. Slunce již pomalu zapadalo, a když vešel do lesa, zmizelo zcela za obzorem. Se svěšenou hlavou se ubíral ke svému chudému příbytku.

Hleděl do země a oddával se chmurným myšlenkám... O to víc ho na okraji mýtiny překvapila podivná záře.

Vzhlédl vzhůru a uviděl zlatý kočár tažený zlatými koňmi a v tom kočáře seděl sám Bůh! Kočár se snesl na mýtinu a žebrák běžel ze všech sil za ním. „Teď něco dostanu,“ pomyslel si. Celý určený dohnal kočár, avšak dřív než stačil popadnout dech a říci Pánu Bohu, co vše by si přál, Bůh sám otevřel dveře kočáru, natáhl k žebřákovi ruku a zeptal se: „Co mi dáš?“

Žebrák zůstal stát jako opařený. Tohle nečekal. Pak ale přece jen sáhl do brašny, nabral jednu hrstku rýže – zdálo se mu, že nabral příliš mnoho, a tak raději ještě pár zrněk odsypal – a podal ji Pánu Bohu. Konec konců, když Bůh něco chce, nebylo by správné mu nedat vůbec nic... Bůh přijal rýži, poděkoval, koně zabraly a kočár brzy zmizel kdesi ve výšce. Žebrák tam

stál a nemohl se vzpamatovat z toho zklamání. Pak s ještě horší náladou pokračoval do svého příbytku.

Doma nejdříve ani neměl na jídlo chuť. Potom se ale hlad znovu přihlásil o slovo. Žebrák tedy otevřel svou mošnu a užasl. Byly tam opět dvě hrstky rýže. Jedna, trochu větší, byla obyčejná. Na té nebylo nic zvláštního. Ale ta druhá, menší – bylo vidět, že z ní někdo několik zrněk odsypal, byla celá z ryzího zlata...

Žebrák se na ni dívá, nevěří svým očím. Pak se svezl na kolena a se sepjatými rukama a zvlhlými očima zašeptal: „Bože, proč jsem jen neměl odvahu dát ti úplně všechno...“

A co budeme na konci svého pozemského života říkat my?

*Indickou pohádku převyprávěl
P. Pavel Zahradníček ■*

Kdo se nestane svatým, *tak svůj život zbabral...*

Když se řekne svatý, bylo by teď hrozně zajímavé udělat anketu, co si kdo o tom myslí..., jak si někdo svatost představuje...

Když se řekne svatý, tak si někteří představují člověka dokonalého a říkají: Svatý, ten prostě nemá žádné chyby. Jakýsi superman v duchovním životě. Já bych řekl, že to neexistuje... Svatý není superman.

Kdysi, když jsem začínal v semináři, tak nám jeden kněz vyprávěl o arcibiskupu Stojanovi – zpracovával kdysi jeho životopis, probíhá proces blahořečení tohoto arcibiskupa, který je známý svou lidumilností... a přitom ten kněz vyprávěl: „On to bel takové Hanák, kterému se moc nechtělo...“ Kdysi prý, když už toho měl opravdu moc, za ním přišla nějaká babka a žádala nějakou pomoc. Měl plnou hlavu starostí, a tak na to moc nemyslel, co mu říká, odpověděl, že to nejde... Babka odešla a jemu teprve došlo, že ani neví, co říkala. Že zůstal ve svých starostech a že nemyslel na to, s čím ona přišla. Tak teď všeho nechal, vyběhl ven, aby na ulici tu babku našel, a říká jí: „Prosím vás, já se omlouvám. Já jsem nedával dobře pozor na to, co jste říkala. Pojdte znovu, jak jste to chtěla.“

Takže svatý rozhodně není superman, který nemá chyby. Kdybychom probírali dobře napsané životopisy svatých, tak bychom viděli, že u každého z nich naj-

*V nebi jsou svatí...
Chceš-li skončit
v nebi, tak musíš
být svatý. Jinou
šanci nemáš.*

Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner

deme nějaké slabosti, nějaké problémy, nějaké chyby, se kterými bojovali. A nedá se říct, že by se jim vždycky podařilo tu chybu zvládnout tak dokonale, že by ji už nikdy neudělali. Ale tito lidé byli otevření Bohu. Pochopili, že ne vlastní silou a vlastní mocí se stanou svatými, ale že svatí jsou svatí tehdy, když v nich žije a pracuje Bůh. Jenom Bůh je svatý. A člověk je svatý tehdy, když v sobě nechá Boha žít a pracovat. Když se Bohu otevře. A to potom samozřejmě nese plody.

Svatý Otec Jan Pavel II. nás vyzval, abychom se zamysleli nad tématem „svatí třetího tisíciletí“. Řekl: „Mladí všech světadílů, nebojte se, nemějte strach toužit po svatosti.“ Totiž, kdo se nestane svatým, tak svůj život zbabral. Žil ho zbytečně. My jsme přece uvěřili, že Bůh pro nás připravil místo v nebeském království. A kdo

může do nebe? Jenom svatý! V nebi jsou svatí... Chceš-li skončit v nebi, tak musíš být svatý. Jinou šanci nemáš...

I když máš svoje chyby, i když máš svoje slabosti, i když jsou věci, které nedokážeš vždycky zvládnout, jak bys měl, přesto jsi povoláný k svatosti, protože Bůh si tě zamiloval, Bůh si tě vybral a Bůh tě chce mít v nebeské slávě... A to je důvod! Zkusíme nad tím přemýšlet? Svatý je jenom Bůh. Člověk, který nechá Boha v sobě žít a působit vyznačuje svatost. Je svatý svatostí Boží.

*Z katecheze olomouckého arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera, SDM Řím 2000* ■

Celou katechezi Mons. Graubnera „Svatí nového tisíciletí“ včetně několika veselých scének, které ji dokreslují, můžete vidět na www.TV-MIS.cz (MIS 2 – vzdělání, titul 294).

Svatý poustevník z Libanonu

Bůh vybírá jisté lidi, aby mimořádným způsobem připomenul světu Boží existenci, Boží všemocnou lásku a nekonečné milosrdenství.

Svatý Charbel Makhlouf (Šarbel Machlúf) je jeden z nejznámějších svatých na Středním východě. Burcuje víru a všeobecnou úctu mimořádnými zázraky a znameními způsobenými silou své přímlyvy.

Dětství

Narodil se 8. dubna 1828 jako páté dítě nemajetných rodičů Antuna a Brigidy Makhloufových, kteří žili v malém městečku na kopci Bekaa Kafra 140 km severně od Bejrútu. Při křtu dostal jméno Josef. Jeho rodiče byli katolíci maronitského ritu. Jejich děti vyrůstaly v radostné atmosféře lásky, která pramenila z živé denní modlitby a tvrdé práce na poli. V té době byl Libanon pod vládou Osmanské říše.

Když byly Josefovi tři roky, zemřel mu otec. Josefova matka se rozhodla, že se znovu provdá, aby dětem umožnila péči a vzdělání. Vzala si za manžela poctivého a zbožného jáhna jménem Ibrahim.

Volání k řeholnímu životu

Ve čtrnácti letech Josef pocítil první náznaky volání k mnišskému povolání. Avšak teprve v roce 1851 se rozhodl vstoupit do kláštera v Maifuku, ve kterém potom prožil první rok svého noviciátu. Ve druhém roce novic Josef přešel do kláštera v Annayi, kde 1. listopadu 1853

Foto: archiv MSJ

Papež Pavel VI. u obrazu otce Charbela

složil první sliby a přijal jméno Charbel po starokřesťanském mučedníkovi, který byl v roce 107 našeho letopočtu zabit v Antiochii. Dokončil svá teologická studia a 23. června 1859 byl vysvěcen na kněze.

Vyvražďování křesťanů

Jako mladý kněz se v roce 1860 stal svědkem hrozného masakru, kdy muslimové a členové drúzské sekty zabili přes dvacet tisíc křesťanů. Muslimské hordy vraždily rodiny křesťanů bez slitování, loupily a vypalovaly kostely, kláštery, statky a domy. Stovky uprchlíků, hladových, zraněných a zděšených z toho, co se stalo, a ještě mohlo stát, hledalo útočiště v klášteře v Annayi. Otec Charbel uprchlíkům poskytl veškerou pomoc – stále se modlil, postil, činil pokání a nabídl Bohu sám sebe jako oběť za vykoupení z utrpení a prosil Jej o slitování nad postiženými i útočníky.

Hmatatelné zpřítomnění Boží lásky

Když někdo, kdo je úplně oddán Bohu, prosí, zpřítomní ve světě Boží všemohoucí lásku. Je to pak Kristus sám, kdo mluví skrze něho, poráží ďábla dobrotou, lež pravdou a nenávisť láskou. Na světě neexistují účinnější prostředky boje proti zlu.

Takovým způsobem otec Charbel bojoval proti zlu, protože věděl, že nejjistější cesta, jak je možné změnit svět k lepšímu, je změnit sám sebe, stát se svatým ve spojení s Bohem. To byl hlavní cíl jeho života v klášteře. Pouze ti, kdo oddané touží po svatosti, učiní svět lepším.

Ochod do samoty

15. února 1875, po mnoha letech v klášteře v Annayi, otec Charbel obdržel povolení k odchodu do poustevny svatých Petra a Pavla, kde se spojil s Kristem modlitbami, manuální prací, přísným sebeovládáním a postem. Malá a odlehlá poustevna, ▷

Foto: www.saintcharbelannaya.com

Když někdo, kdo je úplně oddán Bohu, prosí, zpřítomní ve světě Boží všemohoucí lásku. Je to Kristus sám, kdo mluví skrze něho, poráží ďábla dobrotou, lež pravdou a nenávisť láskou. Na světě neexistují účinnější prostředky boje proti zlu.

Kostel sv. Charbela

ve které žili pouze tři mniši, se nacházela v nadmořské výšce 1350 metrů. Charbelova cela měla pouze šest metrů čtverečních. Pod hábitem stále nosil zíněnou košili a spal jen několik hodin denně. Jedl velice málo, pouze jednou za den. Maso nejedl vůbec. Eucharistie byla ústředním bodem jeho života. Dříve než přistoupil ke slavení mše svaté v kapli poustevny, vždy se na ni nejprve dlouho připravoval. Pak zůstával ještě další dvě hodiny v díkůvzdání. Denně adoroval před Nejsvětější svátostí. Také každý den četl a rozjímal Písmo Sváté. Pracoval a bez ustání se modlil. Tímto způsobem se odevzdával Bohu, aby Bůh mohl očistit jeho srdce a osvobodit ho od zlých sklonů a egoismu.

Různost cest ke svatosti

Spolubratři považovali Charbela za svatého již během jeho života, protože věděli, jak hrdinně následuje Krista.

Pouze určití lidé jsou povoláni k životu tak přísnému, jaký vedl Charbel, ale Kristus volá ke svatosti každého z nás. Smysl pozemského žití je růst v lásce, abychom dosáhli nebe. To znamená milovat tak, jak Kristus miluje nás, a uskutečňovat v každodenním životě Jeho největší příkázání: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás“ (Jan 15,12).

Zázračná záchrana úrody

Otec Charbel byl tak úzce spojen s Kristem, že mohl vyzařovat radost a čistou lásku ke každému, koho potkal, a proto Ježíš mohl skrze něj učinit mnoho zázraků a znamení. Jeden z četných zázraků, připisovaný tomuto libanonskému mnichu, se udál v roce 1885 a týkal se chudých vesničanů, kteří bydleli v blízkosti kláštera Annaya. Obrovské mračno kobylek přile-

tělo na pole a začalo ničit úrodu. Pro lidi to byla velká pohroma, která hrozila velkým hladem. Představený kláštera požádal otce Charbela, ať se okamžitě vydá na pole, aby se tam modlil, žehnal je a kropil svěcenou vodou. Kobylky zmizely z každého pole, které mnich požehnal, a úroda byla nakonec zachráněna.

Uzdravuje na těle i na duchu

V roce 1873 otec představený poslal otce Charbela do paláce prince Rašída Bejk Al-Choury, aby se modlil za princova syna Nagiba, který onemocněl tyfem. Lékaři chlapci dávali už jen velmi malou naději. Otec Charbel pozvedl svatý kříž nad hochem a požehnal ho svěcenou vodou. O chvíli později se Nagib uzdravil, k veliké radosti všech přítomných. Když později princův syn dokončil lékařská studia, se pak stal jedním z nejznámějších lékařů v Libanonu.

V malém městě Ehme žil duševně postižený člověk, který byl velkým nebezpečím pro sebe i pro jiné. Několik mužů ho s velkými obtížemi přivedlo do kláštera Annaya,

ale nedokázali ho už dovést do kostela, protože disponoval nadlidskou silou. Objevil se otec Charbel a požádal ho, aby šel s ním a poklekl před svatostánkem. Muž se sklonil a učinil tak, jak mu mnich řekl. Po modlitbě, v souladu s východním obyčejem, četl otec Charbel postiženému z Evangelia. Pak se stal zázrak. Muž byl uzdraven. Později se oženil, měl početnou rodinu a přestěhoval se do Spojených států. I tam se stalo mnoho zázraků ve spojení s otcem Charbelem, ale většinou až po jeho smrti.

Smrt v kapli

Otec Charbel zemřel na Štědrý večer roku 1898 během adorace před Nejsvětější Svátostí. Jeho spolubratři ho našli na podlaze kaple. Když umývali tělo, objevilo se velké světlo ze svatostánku.

Sarkofág sv. Charbela

Foto: sharbhel.lipetsk.ru

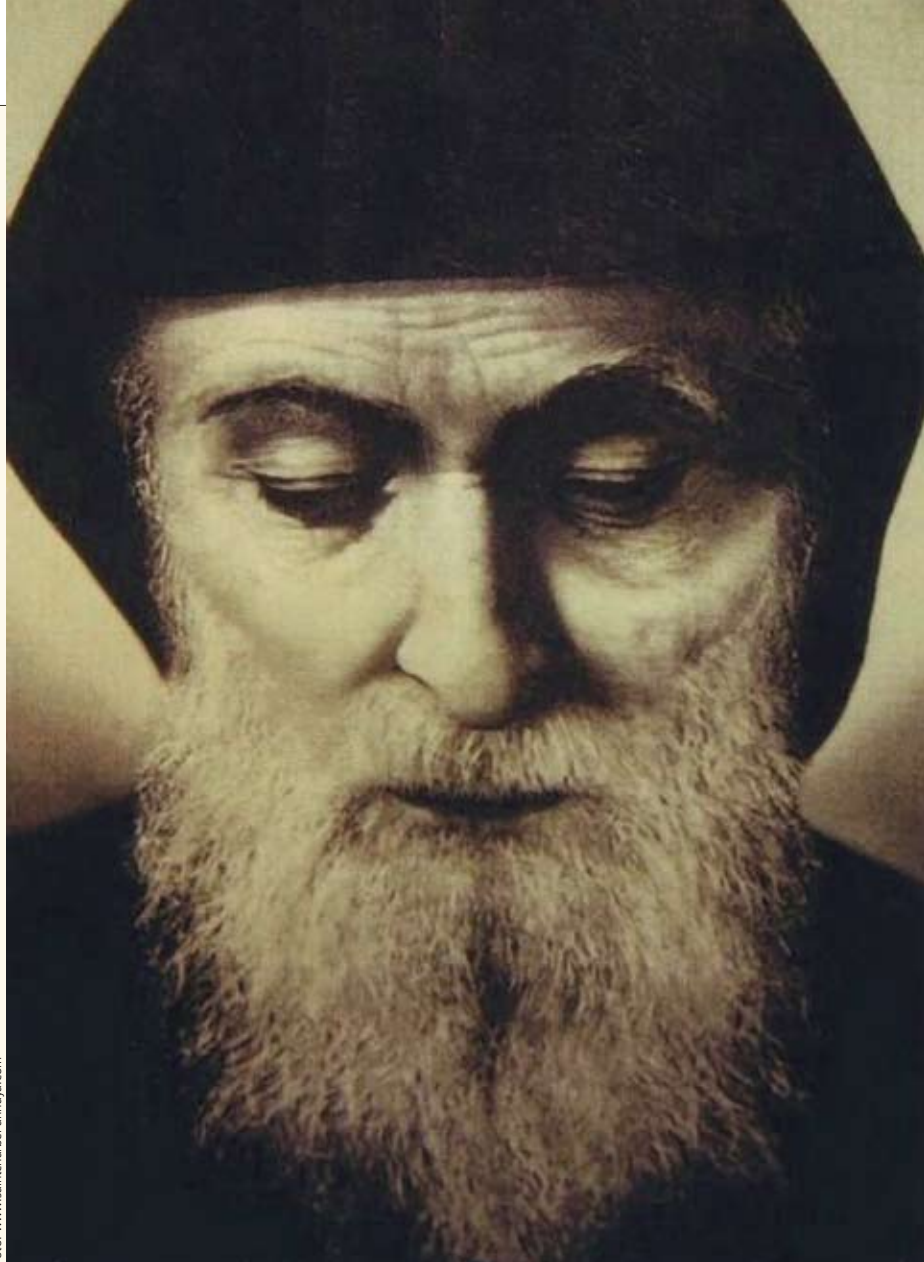

Foto: www.saintcharbelannaya.com

Otec Charbel

Mniši to považovali za viditelné znamení nebe. Venku silně sněžilo a vál ostrý vítr. Všechny cesty k poustevně byly zaváté sněhem a nikdo z kláštera nemohl nejbližší vesničany informovat o jeho smrti. Ale stala se zvláštní věc. Přesně ten den lidé v okolí vnitřně poznali, že otec Charbel byl povolán do nebe. Mladí muži se vydali s lopatami odklízet sníh, aby se dostali do poustevny a donesli tělo do kláštera Annaya. Představený kláštera

Jejich zrakům se naskytl mimořádný pohled. Tělo svatého Charbela bylo jako v okamžiku smrti – neporušené.

napsal: „Ztratili jsme jasnou hvězdu, která ochraňovala náš řád, Církev a všechny Libanonce svou svatostí. Modleme se, aby Bůh učinil Charbela naším patronem, který nad námi bude dohlížet a bdít a bude průvodcem temnotami pozemského života.“

Tajemná záře, vůně, tekutina...

Na svátek Narození Páně byl otec Charbel uložen k odpočinku do společné hrobky v klášteře. Následující noci se nad celým údolím rozlila záhadná jasná záře a trvala po čtyřicet pět nocí. Událost vyvolala velký rozruch v celém kraji. Tisíce křesťanů i muslimů přicházelo k hrobu, aby viděly tento mimořádný jev. S cílem získat z ostatků otce Charbela alespoň kousek oblečení nebo pramenů vlasů jako relikvie, začali kopat v místě hrobu.

Kvůli bezpečnosti se maronitský patriarcha rozhodl přenést Charbelovo tělo do kláštera. Hrob byl otevřen za přítomnosti lékaře a dalších oficiálních svědků. Exhumované mnichovo tělo bylo neporušené i přes to, že bylo přikryto mokrou

zemí. Odborníci ho podrobili lékařským testům, které potvrdily, že tkáň nejeví žádné známky rozkladu, a že tělo navíc vydává úžasnou vůni a uvolňuje tekutinu neznámého původu.

Dodnes tato tekutina bez ustání vychází ze světceva těla jako znamení Kristovy uzdravující síly. Tělo otce Charbela bylo umyto, oblečeno do nových šatů a uloženo v otevřené rakvi v jedné místnosti kláštera, která není přístupná veřejnosti. Kvůli neustálému prosakování tekutiny z těla museli mniši vyměňovat roucha zesnulému poustevníkovi každé dva týdny.

Nevysvětlitelná záhada

24. června 1927 bylo Charbelovo tělo uloženo do kovové rakve a přeneseno do mramorové hrobky v klášterním kostele. V roce 1950 začala prosakovat záhadná tekutina z hrobky. Maronitský patriarcha nechal tělo exhumovat. Bylo vystaveno v přítomnosti členů lékařské komise, představitelů církve a úředníků města. Jejich očím se naskytl mimořádný pohled. Tělo svatého Charbela bylo neporušené jako v okamžiku smrti. Tajemná tekutina, kterou stále ronilo tělo světce, zkorodovala kovovou rakev, a našla si dokonce cestu mramorem hrobky. Tělo bylo opět umyto a oblečeno a vystaveno veřejnosti po několik dní, uloženo do nové rakve a pochováno do hrobky zevnitř vybetonované. Toho roku byl zaznamenán rekordní počet zázračných uzdravení a obrácení v Annayi. Klášter se stal poutním místem nejen pro křesťany, ale i pro muslimy, i pro lidi jiných vyznání.

Další exhumace se konala 7. srpna 1952, tentokrát za přítomnosti patriarchy syrsko-katolické církve, biskupů, pěti profesorů medicíny, ministra zdravotnictví a dalších pozorovatelů. Ostatky poustevníka byly neporušené a zatopené neustále prosakující tekutinou. Svatý Charbel byl opět vystaven veřejnosti od 7. do 25. srpna toho roku. Bylo učiněno mnoho pokusů zastavit prosakování tekutiny, mimo jiné vyjmutím žaludku a střev, ale bez výsledku. Lidská věda nemůže zastavit sílu Božího počínání na těle svatého poutníka.

Stanovisko lékařů

Renomovaný libanonský profesor medicíny Georgio Sciukrallah 34krát pečlivě zkoumal tělo v průběhu sedmnácti let. Takto shrnul svá mnohaletá pozorování: „Kdykoli jsem zkoumal tělo svatého Charbela, vždy jsem ho ke svému údivu shledal nedotčené, bez jakékoli známky roz- ▷

Maronitští misionáři a jejich žáci před hrobkou svatého Charbela s postavou otce Charbela mezi nimi – 8. května 1950

Foto: Charbel.org

kladu a poddajné a vláčné, jako kdyby ho právě v tom okamžiku zastihla smrt. Nejvíce mne však udivilo neustálé vylučování tekutiny celým tělem. Tuto skutečnost jsem na svých cestách konzultoval s profesory medicíny jak v Bejrútu, tak v různých městech v Evropě, ale nikdo nebyl schopen objasnit tento jev. Tento úkaz je skutečně jedinečný v celé historii. Kdyby tělo vylučovalo pouze tři gramy tekutiny denně (ve skutečnosti je to však mnohem více), pak během 66 let by celková váha tekutiny činila 72 kg, což je o dost více než váha samotného těla. Z vědeckého hlediska nenabízí tato skutečnost žádné vysvětlení, protože lidské tělo obsahuje přibližně pět litrů krve a jiných tělních tekutin. Na základě svého dosavadního zkoumání potvrzují, že tělo je ve stavu perfektní zachovalosti, neustále produkující záhadnou tekutinu, což připisují zásahu samotného Boha.“

Neuvěřitelná fotografie

Svatého Charbela za jeho života nikdo nefotografoval, a ani nikdo nenamaloval jeho portrét. Přesto existuje světcova fotografie... K mimořádné události došlo 8. května 1950. Několik maronitských misionářů a jejich žáků se fotografovalo před hrobkou svatého Charbela. Po vyvolání fotografie zjistili, že na ní je ještě jedna neznámá postava – postava mnicha – stojící mezi nimi. Starší mniši, kteří znali otce Charbela, ho na této fotografii poznali. Je na ní zachycen tak, jak vypadal v posledních letech svého života. Odborníci vylučili jakýkoliv podvod. Tato fotografie sloužila jako předloha pro zhotovení většiny obrazů svatého poustevníka, včetně

těch, které byly vystaveny na Náměstí svatého Petra v Římě během jeho blahorečení a svatořečení.

Svatořečení

Otec Charbel Makhlof byl papežem Pavlem VI. prohlášen za blahoslaveného dne 5. prosince 1965. Svatořečen byl týměž papežem 9. října 1977. Zástupy poutníků nepřestávají navštěvovat poustevníkův hrob, který se nachází v maronitském klášteře v Annayi, kde mnozí byli zázračně uzdraveni na těle i na duchu.

Příkladem svého života a neustálou přímluvou u Boha nás svatý Charbel vyzývá, abychom usilovali o věčné štěstí v nebi – denně, odvážně a nekompro-

misně. Do nebe vede pouze jedna cesta – ta, na kterou nás zve Ježíš: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachráni si ho“ (Mk 8,34–35).

Podle příkladu svatého Charbela se nebojme jít cestou pokory, sebezapření a odpírání hříchu. Staňme se jedno s Kristem – zdrojem Lásky – neustálou modlitbou, přijetím svátosti pokání a svatého přijímání a obětavou láskou k bližnímu.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč máme ctít a vzývat svaté v nebi?

Protože jsou Bohem oslavení a také proto, že jsou našimi pomocníky.

Proč máme nad ostatní svaté ctít a vzývat Pannu Marii?

Protože je pomocnicí v díle vykopení, matkou Boží, ze všech nejsvětější a svou přímluvou nejmocnější.

srov. *Katolický katechismus*, Fr. Tomášek, Praha 1968

Výběr z nauky Církve¹⁾

Je dovolené a doporučeno uctívat svaté v nebi a prosit je o přímluvu.^[De fide]

Rovněž je dovoleno a doporučuje se uctívat i jejich ostatky a obrazy.^[De fide]

Lidé posvěcení Kristovou vykupitelskou milostí, kteří žijí na této zemi, i ti, co jsou již na věčnosti, žijí navzájem v nadpřirozeném společenství spolu s Kristem svou Hlavou.^[Sent. cert.]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry

Zástupy poutníků na cestě ke hrobu svatého Charbela v den jeho blahověnění

Ve svatyni svatého Charbela v libanonském Annaya se uchovávají záznamy o více než šesti tisících zázračných uzdraveních. To představuje jen malou část zázraků připisovaných přímluvě svatého poustevníka z Libanonu. Asi desetina z těchto zázraků se stala lidem, kteří nebyli pokřtěni: muslimům, drúzům a vyznavačům jiných náboženství.

Co je podstatné, je očím neviditelné

Uzdravení z nedávné doby

Na jaře roku 2004 vykonala čtyřiapadesátiletá Bernadetta Vernamatová z Orange ve Francii pouť do Libanonu ke hrobu svatého Charbela. Měla těžkou rakovinu prsu a žaludku. Po přijetí svátosti smíření a svatého přijímání se modlila růženec u světceova hrobu. Testy po návratu domů ukázaly úplné uzdravení a ani stopu po rakovině.

V roce 2004 si George Younan, kardiolog pracující v USA, začal stěžovat na zvonění v uších a bolesti hlavy. Zjistilo se, že tyto příznaky jsou vyvolány bloádou hlavní tepny, která krví zásobuje mozek. Chirurgický zásah byl nezbytný, ale riskantní, při chybě mohl skončit ochrnutím, nebo i smrtí. Younan souhlasil s operací. Když už byl určen termín operace, jeho manželka se začala vroucně modlit k svatému Charbelovi. Prosila ho o přímluvu u Boha. Příštího dne se Younan cítil mnohem lépe a všechny jeho bolesti zmizely. Lékařské testy odhalily, že uzavřená tepna začala nějakým nevysvětlitelným způsobem normálně fungovat.

Malake Michel-Malek, libanonská žena s deformovanými nohama, mohla chodit jen s pomocí berlí a speciálních

ortopedických pomůcek. Početné operace nepřinesly žádný užitek. V létě roku 2004 strávila tři dny v klášteře, kde odpocívá tělo svatého Charbela. Postila se tam a prosila o uzdravení. Po návratu domů zpozorovala úplné uzdravení. Její nohy byly vyléčeny. Michel-Malek ihned šla k hrobu svatého Charbela a tam mu za zázračné uzdravení poděkovala.

V roce 1992 přinesly švédské a britské noviny, mezi nimi i The Guardian, příběh Samiry Hannach, patnáctileté dívky, kterou otec Charbel navštívil v jejím domě nedaleko Stockholmu. Dokonce i Charbelův portrét, který má Samira ve svém domě, od té doby produkuje tajemnou hojivou tekutinu.

Rána, která krvácí každý měsíc

Začátkem ledna 1993 Libanonka Nouhad Al-Chami (59), matka dvanácti dětí, náhle zcela ochrnula na levou polovinu těla kvůli zúžené krční tepně. Jíst či mluvit mohla jen s velkými obtížemi. Lékaři řekli, že operace by mohla pomoci, ale šance na úspěch byly jen malé. A tak její manžel a děti vložili své naděje v Boha. Nouhadin nejstarší syn Saad se vydal na pouť do

kláštera Annaya. U hrobky prosil svatořečeného otce Charbela o přímluvu u Boha za uzdravení své matky.

Po návratu Saad potřel své matce krk tekutinou, kterou uvolňuje tělo otce Charbela. Od toho okamžiku žena trpěla hroznými bolestmi a prosila Matku Boží a svatého Charbela, aby ji nechali zemřít. Té noci měla podivný sen. Zdálo se jí, že se svatý Charbel a další mnich zjevili u její postele. Přišli a řekli jí, že ji chtějí operovat krk. Nejdřív o tom nechtěla vůbec slyšet, ale nakonec ji přesvědčili, že se jí bude dařit lépe. „Jak mě chtějí operovat, když nemají žádné chirurgické nástroje ani anestetika?“, myslela si a třásla se strachem. Potom ucítila ruku světce na svém krku. Pocítila nával ostré bolesti, ale nebyla schopná křičet nebo protestovat. Když operace skončila, ten druhý mnich ženě pomohl posadit se, urovnal jí polštář a nabídl jí sklenici vody. Řekla mu, že nemůže pít bez slámky, protože má ochrnutý jazyk. Mnich ji přesvědčil, že nyní už je úplně zdravá a může pít, jíst, chodit a pracovat bez obtíží. Potom oba mniši zmizeli v tajemném zablesknutí světla. Nouhad se ihned probudila a zjis- ▶

tila, že opravdu její ochrnutí pominulo. Bez cizí pomoci vstala z postele a začala se procházet po pokoji. Když se podívala do zrcadla, viděla jizvy na obou stranách svého krku. Byly asi dvanáct centimetrů dlouhé a sešité černou nití. Její krk a noční košile byly zakrvácené.

Její manžel se vzbudil a začal křičet strachem, když viděl svoji ženu celou od krve, se dvěma jizvami na krku, jak chodí po pokoji. Ptal se: „Co se stalo? Tys byla ochrnutá! Jak ses dostala z postele? Kde se vzala všechna ta krev?“ Nouhad uklidnila svého manžela a pověděla mu o svatém Charbelovi a druhém mnichovi, jak ji navštívili, provedli operaci jejího krku a úplně ji uzdravili. Ještě toho dne celá rodina Al-Chami šla do kláštera Annaya poděkovat a informovat představeného kláštera o zázračném uzdravení, které způsobil svatý Charbel. Příštího dne jela Nouhad do Bejrútu navštívit své lékaře. Po prohlédnutí a odstranění stehů došli k závěru, že Nouhadino uzdravení nemá žádné lékařské vysvětlení.

Zprávu o zázračném uzdravení Nouhad přinesla všechna média v Libanonu. Navštěvovaly ji zástupy zvědavých lidí. Kněz a rodinný lékař doporučili Nouhad a její rodině, aby se přestěhovali do jiného města. Nicméně jedné noci se jí svatý Charbel znovu zjevil ve snu. Řekl jí: „Operoval jsem tě, aby lidé mohli vidět

zázrak tvého uzdravení a stát se věřícími. Mnoho lidí se otočilo zády k Bohu, už se nemodlí, ačkoli stále pokračují v přijímání svátosti, žijí tak, jako by Bůh neexistoval. Žádám tě, abys navštívila mši svatou v klášteře Annaya, a pamatuj, že každého 22. dne v každém měsíci budou tvoje jizvy krvácet.“ Od toho dne každý měsíc v den svého uzdravení Nouhad podniká cestu do kláštera Annaya s množstvím poutníků, aby se účastnila mše svaté a poděkovala za zázrak svého uzdravení.

Hlubší smysl zázraků

Podobných příběhů jsou zaznamenány ve svatyni v Annaya ne stovky, ale tisíce. [Na oficiálních webových stránkách svatyně svatého Charbela v Annaya www.saintcharbel-annaya.com jsou uváděny důkladně prověřené a nepochybně doložitelné zázraky – pozn. red.] Některé jsou velmi známé a zprávy o nich přinesl tisk jak na Blízkém východě, tak i v dalších částech světa. Všechny tyto příběhy zázračného uzdravení ukazují na skutečnost, kterou tak nádherně popsal Antoine de Saint-Exupéry v knize *Malý princ*: „Co je podstatné, je očím neviditelné“ – návrat k Bohu a žítí života ve víře, den za dnem.

Hlavním poselstvím svatého Charbela bylo a stále je přesvědčit lidi, že Bůh nejen existuje, ale mocně působí. Náš čas na zemi je jen krátký. Neměl by být promrhán, ale využit k tomu, abychom mohli růst v lásce, protože až zemřeme, započítá se nám jen láska. Svatý Charbel říká: „Kristus ví, co leží ve vašich srdcích, proto si přeje, abyste svá srdce změnili. Nehleďte pravdu mimo Krista. Až Ho poznáte, poznáte Pravdu a naleznete svobodu a lásku. Kristus si přeje, abyste byli tak svobodní, abyste se naučili milovat. Můžete si být jistí, že s Kristem porazíte všechno zlo.“

Svatí – viditelná znamení neviditelného

Svatí jsou viditelným znamením neviditelného Boha. Milují nás a konají silou Jeho lásky: jinými slovy – je to Bůh sám, kdo koná jejich skutky, volá nás ke svobodě a ukazuje nám konečný smysl a cíl života na Zemi, kterým je nebe. Ježíš nás vyzývá, abychom si zvolili novou cestu, abychom opustili starou cestu hříchu, která vede k děsivé realitě pekla. Volá nás k životu stále denní modlitby, pravidelné zpovědi, častému přijímání eucharistie a života podle evangelia.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Lůžko v poustevně svatého Charbela

Středozemní moře

LIBANON

● Annaya – působiště a hrob svatého Charbela

● Bejrút

SÝRIE

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je společenství svatých (dle staršího způsobu vyjadřování „obcování svatých“)?

Je to duchovní spojení, které je mezi věřícími na zemi, dušemi v očistci a svatými v nebi.

V čem je duchovní spojení mezi věřícími na zemi?

Je v tom, že všichni máme užitek ze mší svatých, modliteb a jiných dobrých skutků celé Církve.

V čem je naše duchovní spojení s dušemi v očistci?

Je v tom, že jim pomáháme.

V čem je naše duchovní spojení se svatými v nebi?

Je v tom, že je uctíváme, vzýváme a oni za nás prosí u Boha.

srov. *Katolický katechismus*, Fr. Tomášek, Praha 1968

Mezi tisíci uzdraveními připisovanými přímluvě svatého Charbela byly vybrány tři k dovršení procesu blahorečení a svatořečení. Byly s maximální důkladností doloženy a prozkoumány, než je Církev oficiálně prohlásila za zázrak.

Zázračná uzdravení vybraná pro blahorečení a svatořečení

Foto: archív VŠ

Maria Abel Kameri

V roce 1936 vážně onemocněla 33letá řeholnice Maria Abel Kameri, měla rozsáhlý nádor žaludku. Po dvou operacích nenastalo žádné zlepšení a stále nemohla jíst. Rozvinula se osteoporóza, vypadaly jí zuby a ochrnula pravá ruka. V roce 1942 se její stav tak vážně zhoršil, že byla neschopná pohybu, musela ležet a po čase byla na pokraji smrti. Po přijetí svátosti nemocných se sestra Maria začala modlit za uzdravení na přímluvu svatého Charbela. Po jejím naléhání byla 11. července 1950 vzata k hrobu poustevníka.

Když se dotkla hrobky, ucítila něco jako elektrický šok procházet celým svým tělem. Namočila kapesník do záhadné tekutiny, kterou vylučuje tělo svatého Charbela a která prosakuje mramorovým sarkofágem. Potřela si s ním postižené části těla a ihned bez pomoci vstala z nosítek a začala normálně chodit. Když to uviděli ostatní poutníci, začali radostí křičet a říkali, že se stal zázrak. Maria byla zcela zdravá, jak potvrdila následná podrobná vyšetření.

Iskander Obejd

Iskander Obejd byl kovář. V roce 1925 při práci v kovárně mu kus kovu těžce poškodil pravé oko. Podivnou shodou okolností si v roce 1937 opět při práci zranil stejné oko tak zle, že na něj neviděl.

Lékaři se rozhodli oko vyjmout. Přes stárou krutou bolest, kterou mu oko působilo, Iskander odmítl. O řadu let později v roce 1950 se začal vroucně modlit ke svatému Charbelovi za uzdravení. Jedné noci spatřil ve snu svatého poustevníka Charbela. Světec ho požádal, aby vykonal pouť k jeho hrobu v klášteře v Annaya. Iskander slíbil, že půjde 18. října. Když tam dorazil, bolest v oku byla nesnesitelná. Po zpovědi a přijetí Ježíše ve svatém přijímání strávil Iskander dlouhou dobu v modlitbách u hrobu svatého Charbela. Tu noc se mu zdálo, že vidí svatého poustevníka, jak mu žehná. Když se ráno probudil, zjistil ke své velké radosti, že bolest je pryč a on na pravé oko vidí. Lékařská komise potvrdila skutečné a zázračné obnovení funkce poškozeného oka.

Mariam Assaj Awad

Mariam Assaj Awad, syrská žena žijící v Libanonu, zjistila, že má rakovinu žaludku a metastázy ve střevech a hrdle. Operace provedené v letech 1963 a 1965 nepomohly. Z lékařského hlediska již Mariam neměla žádné vyhlídky na vyléčení. Byla propuštěna z nemocnice, aby mohla umřít doma. Mariam začala volat na pomoc svatého Charbela. Jedné noci roku 1967 před spaním se vroucně modlila o uzdravení na svět-

covou přímluvu. Když se ráno probudila, zjistila, že příznaky její nemoci zmizely. Lékaři z místní nemocnice byli udiveni, když viděli, že se pohybuje bez pomoci. Podrobná vyšetření prokázala, že je úplně uzdravená.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

MODLITBA K SVATÉMU CHARBELOVI

Svatý otče Charbele, jenž jsi se zřekl radovánek světa, žil prostý život v samotě poustevníka a nyní dlíš ve slávě nebe, přimlouvej se za nás! Osviť naše myslí a srdce, posiluj naši víru a vůli. Zapal v nás lásku k Bohu i bližním. Pomoz nám, abychom zvolili dobro a odmítli zlo. Chraň nás před nepřátele viditelnými i neviditelnými, pomáhej nám v každodenním životě. Tvou přímluvou Bůh obdarovává mnohé lidi duchovním nebo tělesným uzdravením nebo vyřešením jiných beznadějných problémů. Shlédni na nás s láskou, je-li to v souladu s Boží vůlí, vypros od Něj, co pokorně žádáme (uveďte, o co prosíte). A především, pomáhej nám, abychom každý den kráčeli cestou svátosti k věčnému životu. Amen.

Žhnoucí znamení

Foto: Flickr

Elektroinženýr Raymond Nader byl okouzlen tajemstvím Boha už jako chlapec. Jako student toužil po vědeckém vysvětlení stvoření a kladl si nejtěžší teologické otázky, týkající se našeho spasení: smrt a vzkříšení našeho Pána, Eucharistie, Svatá Trojice a jiné. Při hledání odpovědi na tyto otázky studoval nejen teologické práce, ale také se modlil a denně meditoval.

Hledání příležitosti k hlubšímu rozjímání

Po studiích pracoval jako manažer. Poté, co se oženil a založil rodinu, stále přibývajících povinností ho odváděly od víry a hlubokého vnitřního života, jakým žil předtím. Nicméně ho napadla vynalézávací myšlenka: každý rok v tříměsíčním podzimním období od září do listopadu bude navštěvovat místní kláštery k příležitostné noční modlitbě. Vzal tedy s sebou několik svící a výtisk Písma, aby studoval

slovo Boží a hledal Jeho tvář v rozjímavé modlitbě. Večer v deset hodin se rozloučil s ženou a dětmi a odjel do poustevny, kterou si vybral, aby tam studoval v úplném tichu Boží slovo a modlil se celou noc. Za úsvitu se vracel domů.

Noční modlitba v Annaya

Dne 9. listopadu 1994, v předvečer svých 33. narozenin, se Nader rozhodl navštívit poustevnu v Annaya. Tam svatý Charbel strávil posledních 23 let svého života v samotě a dosáhl vrcholu svatosti. Když se Raymond Nader díval na hvězdné nebe, rozjímal o tom, že ve srovnání k nekonečné velikosti vesmíru s jeho biliony hvězd a galaxií není naše Země nic než bezvýznamná tečka. Položil si následující otázku: „Jaká je moje úloha na tomto světě? Jako svobodné a inteligentní stvoření jsem skutečně pro Boha důležitější než veškerý hmotný vesmír?“

Napadlo ho, že jestli existuje vztah lásky mezi Bohem a člověkem, pak jak Bůh, tak i člověk v tom vztahu mají životně důležitou úlohu. Jestli ne, tak vůbec nic nemá smysl. Pod dojmem těchto myšlenek poklekl, rozsvítil pět svící, umístil je do tvaru kříže a začal číst a promýšlet podobenství o hřívnách v evangeliu svatého Matouše (Mt 25,14–30). Bylo velmi chladno a blížila se půlnoc. Vtom si Raymond uvědomil závan horkého větru.

Zanedlouho vítr fícel tak silně a horce, že si musel sundat bundu, svetr i tričko. Bylo mu jasné, že tropická bouře v listopadu je naprosto neslýchaný jev. V tentýž okamžik ke svému obrovskému údivu zjistil, že zatímco vítr ohýbá stromy kolem něho, z nějakého neznámého důvodu nemá žádný účinek na světlo svící, které hoří bez sebemenšího zakomíhání. Neměl žádné rozumné vysvětlení pro to, co se kolem něj dělo.

Mimořádná zkušenost

V tom okamžiku Raymond přestal vnímat svými smysly okolní svět a ocitl se jakoby v jiné dimenzi – obklopen tajemným světlem a přítomností naprosto nesobecké a čisté Lásky, která drží vesmír pohromadě. Následuje zpráva o zkušenosti, jak ji Nader v roce 1995 popsal ve vysílání libanonské televizní společnosti LBC:

„Pozbyl jsem všechny své smysly, smysly, které používám na tomto světě, a získal jsem jiné. Bylo to, jako kdybych viděl a slyšel něčím jiným než svými očima a ušima a cítil něčím jiným než svým srdcem. Byl jsem v jiném světě a byl jsem zaplaven tak silným a jasným světlem, že se to nedá ani popsat. To světlo bylo milionkrát jasnější než slunce, jako by slunce bylo jen skomírající svící. Ačkoli bylo mnohem jasnější, bylo měkké a mírné. Do slunce se můžete podívat jen na kratičkou vteřinu, ale do

tohoto po statisíce let, aniž byste se nasytili té krásy a intenzity. To světlo bylo jako obrovský pramen čisté vody. Svítilo odevšad, ne jako normální světlo z jednoho bodu... Cítil jsem Něčí přítomnost. Byl jsem tak ušaslý, že jsem si pomyslel: ‚Já sním.‘ Ale Někdo promluvil: ‚To není sen.‘ Odpověď mne ohromila, neboť jsem neslyšel žádný hlas, žádná slova nebo jazyk. Ptal jsem se sám sebe: ‚Kde to jsem? Kdo ke mně mluví?‘ Ten Někdo jako by byl ve mě a četl mé myšlenky. Odpověděl: ‚Jsem zde, jsem všude.‘ A pak jsem slyšel poselství: ‚Já jsem Láska, po které toužíš.‘ Pak jsem pochopil, že Trojediný Bůh se mnou mluvil o Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, a že mám žít a milovat jako On.

Bylo mi jasné, že Trojediný Bůh zná všechny mé myšlenky, miluje mne nesobeckou láskou, nabízí mi nekonečné milosrdenství, a že kdykoli upadnu, mohu znovu vstát a budou mi odpuštěny všechny mé hříchy. Boží láska mne naplnila nepopsatelným štěstím a pokojem. Pouze ve světle Jeho lásky jsem poznal šíři své nedokonalosti, hříšnosti a egoismu. A pouze ve světle stejné lásky jsem pochopil, že mohu růst v lásce jen tehdy, když dovolím Kristu, aby mne provázel každodenním životem a pomáhal mi zápasit se svou slabostí.

Konečně se Jsoucnu i tajemný svět počaly zvolna rozplývat. Ve stejné chvíli jsem se začal bát, že ztrácím vědomí i svůj život. Začal jsem se modlit: ‚Prosím, Pane, neopouštěj mne. Vezmi mne s sebou.‘ Potom Pán – protože jsem byl přesvědčen, že to je Ježíš Kristus – mi dal pochopit, že On je vždy přítomný a že vždy bude se mnou.

Začal jsem opět vnímat své tělo. Byl jsem ztuhlý a prochládlý. Znovu se mi

vrátil i zrak a sluch. Oblékl jsem si tričko a svetr, protože mi byla hrozná zima. Všiml jsem si, že svíce dohořely, a tehdy jsem si uvědomil, kolik času už uplynulo. Postavil jsem se, vzal svou Bibli a to, co zbylo ze svíček, a šel k autu.

Když jsem míjel sochu svatého Charbela, ucítil jsem na levé paži žár. V autě jsem svlékl svetr a vyhrnul rukáv trička. Na mém nadloktí byl otisk pěti prstů, jako by mne sežehla žhavá ruka, přesto jsem cítil jen příjemné teplo. Šel jsem domů. Když moje žena uviděla mou paži, udělala nad ní kříž a ptala se, čím ta ruka je. Cítil jsem ten otisk, neměl jsem halucinace. Co se mi stalo, bylo skutečné. Svatý Charbel vtiskl svou pečeť do mé paže na potvrzení skutečnosti toho, co jsem zažil v poustevně v Annaya v noci 9. listopadu 1994. Domluvil jsem si schůzku s arcibiskupem Abi Naderem a přesně jsem referoval o všem, co se stalo. Po vyslechnutí celého zážitku navrhnul, abych vše konzultoval s lékaři a abych nechal tajemné znamení na své paži lékařsky prozkoumat.“

Vypálené znamení

Paže Raymonda Nadera byla prozkoumána specialisty různých oborů medicíny. Mezi nimi byl i významný libanonský chirurg Dr. Nabil Hokayem. Shodli se na tom, že otisk na Raymondově paži vykazuje popáleniny 2. a 3. stupně neurčitého původu. Nemohli nalézt žádné lékařské vysvětlení pro skutečnost, že popálenina přestala bolet po několika minutách, že nevykazuje žádné známky infekce a že nijak nemění svou jasně červenou barvu (popáleniny mají normálně barvu tmavošedou). Lékaři také pozorovali, že se rána nezajizvuje, přestože po poranění se kůže za normálních okolností zajizví. Možnost úmyslného seškrábání byla

Otisky prstů na paži Raymonda Nadera

zamítnuta. Raymondova paže vykazuje jasný otisk pěti prstů. On zůstává přesvědčený, že svatý Charbel otiskl svou ruku na jeho paži, aby ho ujistil, že jeho zkušenost s Boží přítomností byla stejně skutečná jako znamení na jeho paži. Po pěti dnech se popálenina sama zhojila bez sebemenší jizvy.

V červenci 1995 na svátek svatého Charbela kráčel Raymond s procesím do kláštera v Annaya, když po svém boku spatřil starého mnicha s kápí na hlavě. Neviděl mu do tváře, ale slyšel vnitřní hlas, který mu sdělil první z poselství svatého Charbela. Ihned po sdělení poselství mnich zmizel a Raymond ucítil stejnou bolest jako při zážitku památné noci 9. listopadu 1994. Ukázalo se, že se na jeho paži objevilo stejné žhoucí znamení. Raymond věděl, že to je znamení svatého poustevníka.

Od té doby stále – čas od času – dostává od svatého Charbela zvláštní poselství, aby byla sdělena lidem. Poselství bývá doprovázeno znovuobjevením se otisku žhavé ruky na Raymondově paži. Tato poselství jsou nejdříve posouzena církevními autoritami a teprve potom sdělena lidem. Obsahem zpráv bývá: Navraťte se k Bohu, budujte společenství lásky prostřednictvím modlitby, pokání a lásky k bližnímu.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Prameny:
www.saint-sharbel-hand.com
www.charbel.org

Poustevna svatého Charbela

Foto: archiv MSI

Z odkazu svatého Charbela

Soukromá zjevení nemohou nic doplnit a už vůbec ne změnit na tom, co nám dal Bůh poznat skrze svého Syna Ježíše Krista. Znovu nám však připomínají důležité věci, na které máme sklon zapomínat...

Bůh a jeho království existuje. Každý člověk je povolán k účasti na Božím království tím, že se sjednotí v lásce s Bohem. Je však jen jedna Cesta do tohoto království a tou je Ježíš Kristus, pravý Bůh, který se stal pravým člověkem. Růst v lásce lze jen horlivým duchovním vzestupem. Jsme voláni k vzájemné lásce, nesobecké, bezpodmínečné, až do úplného konce, nikdy nepočítat cenu. Abychom v takové lásce mohli růst, potřebujeme čerpat z jejího Pramene, jímž je Ježíš Kristus. Každý bez výjimky z Pramene může pít prostřednictvím modlitby a svátosti pokání a eucharistie.

Pouze Ježíš nás může osvobodit od všech našich hříchů, problémů a starostí. Velice trpí, když člověk vykoupený Jeho krví upadá do hříchu. Bůh nás stvořil,

V okamžiku smrti se bude počítat jenom láska. Co nejvíce vyděsí hříšníka v okamžiku jeho smrti a způsobí mu veliký žal, bude nedostatečnost jeho odpovědi bezmezné Boží lásce.

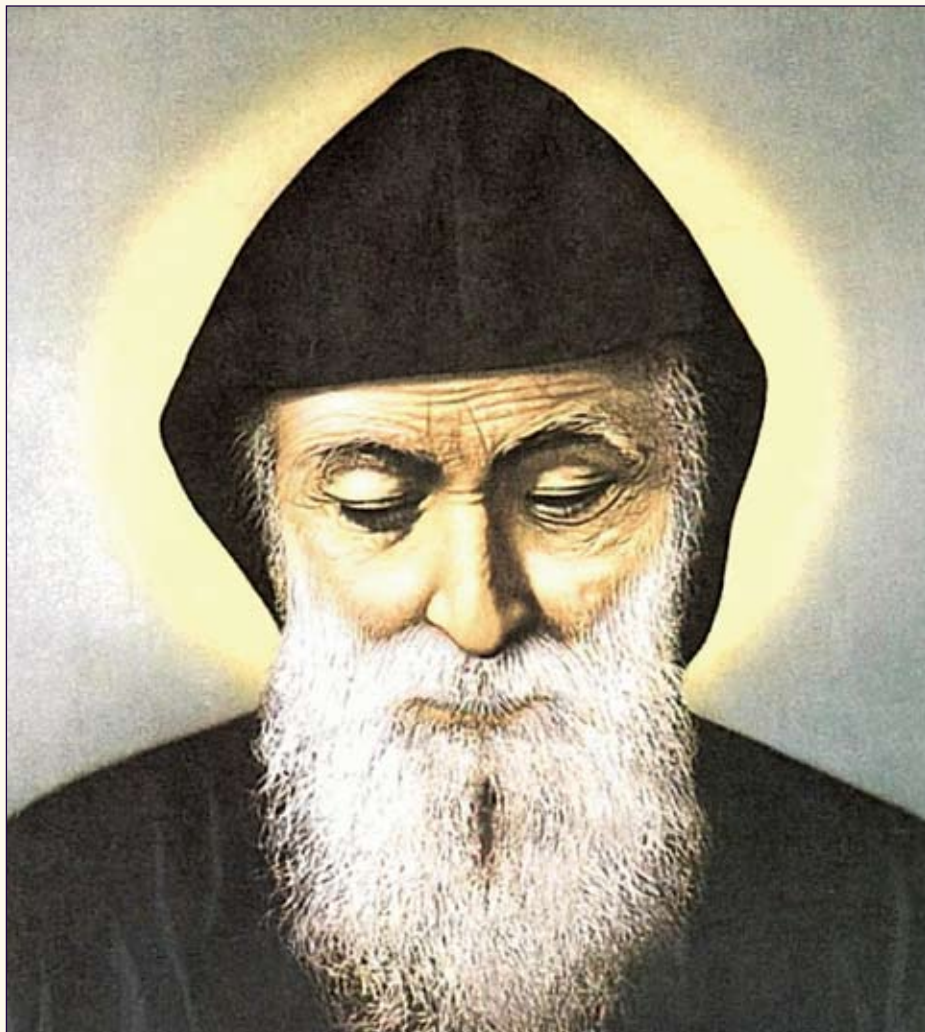

Foto: archiv MŠF

abychom byli svobodní a šťastní. Lidé stále hledají štěstí tam, kde ho na světě nikdy nenajdou, v hmotných statcích a jiných lidech. Dokonalé štěstí může být nalezeno jen vzájemným sjednocením v lásce s Kristem.

V okamžiku své smrti bude hříšník nejvíce vyděšen nedostatečností své odpovědi bezmezné Boží lásce a bude hluboce bedovat. Všichni, kdo hřeší, jsou ve stavu duchovní smrti, neboť hřích v nich ničí schopnost milovat a vědomě ruší pouto, které je spojuje s Bohem. Láska je jediný poklad, který můžeme během svého pozemského života nahromadit a navždy udržet. Poté, co zemřeme, budou bohat-

ství, sláva, moc, společenské postavení a všechny další formy pozemských statků zanechány v tomto světě. V okamžiku smrti se bude počítat jen láska. Ti, kdo stanou před Bohem bez lásky, ponесou důsledky své hříšné volby a sobeckého jednání. Bude to skutečný a děsivý zážitek smrti duše a životní zkázy. V našich srdcích musí vládnout láska, pokora a skromnost. Domýšlivost vždy vede ke hříchu, nenávisť a nedostatek stálé ochoty odpouštět vede k věčnému zatracení.

Modleme se v hloubi svých srdcí a Bůh nás vyslyší. Otevřme brány svých srdcí Kristu, aby v nich žil a věnoval nám dar svého pokoje. Vždy se modleme svým

Cesta k poustevně svatého Charbela

Foto: archiv MS!

*Láska je jediný poklad,
který můžeme během
svého pozemského
života nahromadit
a navždy udržet.
Poté, co zemřeme,
budou bohatství, sláva,
moc, společenské
postavení a všechny
další formy pozemských
statků zanechány
v tomto světě.*

srdcem, upřímně, s důvěrou, ne jen ústy. Kvákání žab dosáhne Boha dříve než prázdná slova, která nepocházejí z lidského srdce. Ve svých modlitbách naslouchejme Božímu hlasu. Běda, je málo těch, kdo naslouchají a slyší Jeho slova, ještě méně je těch, kteří naslouchají, slyší a vkládají je do činů. Naslouchejme tedy tomu, co nám říká Bůh tak mnoha způsoby. Snažme se slyšet Jeho řeč a konat Jeho vůli až do úplného konce.

Každý člověk je Boží lampa. Jeho úkolem je být světlem v temnotách. Bůh stvořil každou lampu s čistým, průhledným oknem, přes které světlo může svítit a prosvětlovat temnotu světa. Nicméně zapomínáme na světlo a staráme se jenom o okno. Barvíme ho, zdobíme ho, sklo je stále kalnější a zaprášenější a už nedovoluje světlu, aby skrz něj proniklo. Proto je svět ponořen do tak veliké temnoty. Skla našich lamp se musí opět stát čistými

a průhlednými, aby naše světlo prosvětlovalo svět. Proto kdykoli upadneme do hříchu, musíme jít ke zpovědi, abychom zůstali ve stavu milosti posvěcující.

P. Mięczysław Piotrowski TChr ■

Publikaci *Svatý Šarbel Machlúf* lze objednat na adrese:
Maticе cyrilometodějská
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc
tel. 587 405 431
e-mail: knihy@maticecm.cz

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jaká je úplná a definitivní etapa Božího zjevení?

Je to ta, kterou Bůh uskutečnil ve svém vtěleném slovu, v Ježíši Kristu...

Jakou hodnotu mají soukromá zjevení?

Soukromá zjevení nepatří k pokladu víry, mohou nám však pomáhat žít naší vírou, pokud si uchovají přesné zaměření na Krista. Učitelský úřad církve, jemuž přísluší posouzení takových soukromých zjevení, nemůže proto přijmout ta zjevení, která si dělají nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus.

*Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*

Výběr z nauky Církve

Kristus je nejvyšší prorok zaslíbený Starým zákonem a absolutní učitel lidstva.^[Sent. cert.]

*Srov. Dogmatika,
Maticе cyrilometodějská, Olomouc 1994*

Libanon

země svatého Charbela

Libanon – země svatého Charbela – je malý hornatý stát (viz družicová fotografie na straně 10). Ačkoliv se nachází u Středomořího moře a nedaleko je syrská poušť, v libanonském pohoří jsou v zimě vhodné podmínky pro lyžování, hlavně díky až tři tisíce metrů vysokým horám. Dva hornaté pásy se jmenují pohoří Libanon a Antilibanon. První z nich leží rovnoběžně s pobřežím v celé jeho délce. Antilibanon se táhne podél hranice se Sýrií. Zasněžené hory daly zemi také jméno (aramejské slovo laban znamená „bílý“). Mezi pohořím Libanon a Antilibanon leží údolí Bikáa, významná vinná oblast. Na úbočích pohoří se vyskytují vzácné a chráněné zbytky cedrových lesů. Cedr je zobrazen i na státní vlajce.

V Libanonu žije 3,8 milionu obyvatel, z toho je 95 % Arabů. Dalších asi 16 milionů libanonců žije rozptýleno v mnoha zemích světa. Od roku 1932 nebylo provedeno žádné oficiální sčítání, protože otázka rovnováhy mezi jednotlivými náboženstvími je v oblasti velmi ožehavá. Dle CIA World Fact Book z roku 2006 je 58,7 % muslimů (šíité, sunnité, drúzové...) a 40 % křesťanů, z nichž většina jsou katolíci různých obřadů. Nejpočetnější jsou katolictví maronité, dále pak řečtí pravoslavní, katolictví melkité, syrští pravoslavní, syrokatolíci a armenští katolíci.

Kdysi velmi krásná země je již několik desetiletí zmítána zničujícími válečnými konflikty. Jejich důsledkem je i odchod mnohých křesťanů ze země.

Úvod do zbožného života

Jsou dva způsoby jak lidem zabránit číst dobré knihy. První je méně účinný: zakázat je – to dělaly různé totalitní režimy.

Druhý může být účinnější: zahltit čtenáře nepřehledným množstvím textů, mezi kterými se to, co je kvalitní, téměř spolehlivě ztratí...

V dnešní době vycházejí stovky knih duchovních rádců nebo psychologů, kteří radí jak si poradit s hříchy, s problémy, s celým životem. Je proto dobré si uvědomit, že čas zde na zemi máme omezený a je škoda jím plýtvat na knihy sice populární, ale často jdoucí po povrchu tématu.

Čas – lučavka královská

Jak ale poznáme, které knihy mají za cíl oslavit autora a které naopak Boha? Jedním z nejjistějších kritérií je čas. Tak jako lučavka královská rozpustí vše, co není zlato, tak i čas odplaví vše, co nestojí za mnoho. A tak se dnes mnozí populární autoři na chvíli zablesknou a za pár let upadnou do zapomnění. Dokážou-li k nám ale promlouvat myšlenky přes propast staletí, je to přece jen záruka, že v nich jsou zachyceny trvalé zkušenosti, které neměly za cíl zalíbit se současníkům.

Mezi trvalé hvězdy duchovního života, které provázejí mnohé generace nejen slavných světců, ale i statisíce obyčejných lidí, patří především dva stále aktuální praktické návody: útlá knížečka *Následování Krista* Tomáše Kempenského, která udivuje nádhernou hloubkou a prostotou, a o sto let mladší, velmi praktický *Úvod do zbožného života* ženevského biskupa Františka Saleského. František Saleský napsal svou knihu v době hlubokého úpadku víry a mravů, kdy obyvatelé Ženevy pro neznanost nauky odpadali k nenáročnému protestantismu, a podařilo se mu tento odpad zvrátit osobním příkladem svatého života a moudrostí.

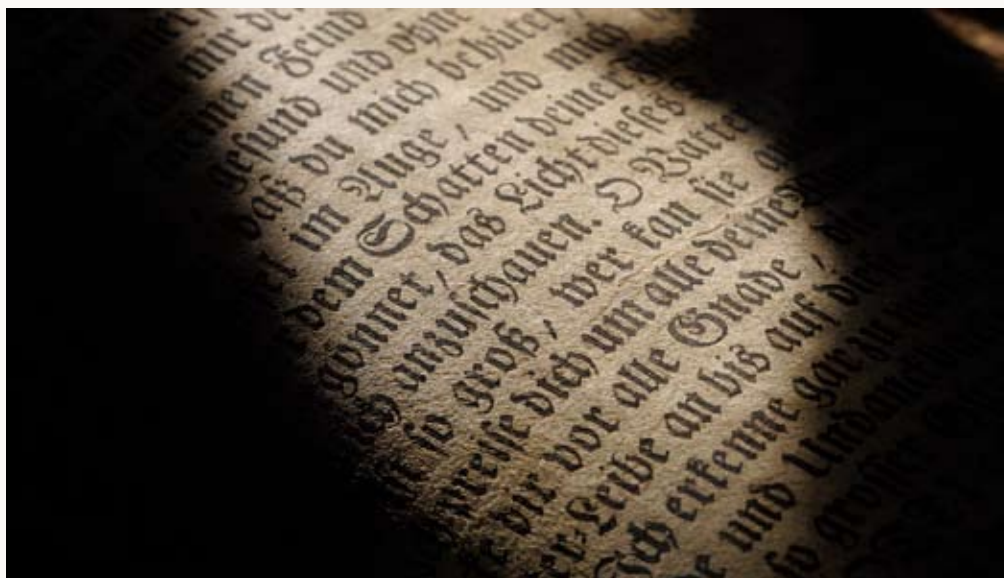

Foto: Flickr

Ke svatosti je povolán každý

Když v roce 1608 vyšla poprvé Saleského kniha ve francouzštině a díky úsilí jezuitů v roce 1657 i v češtině, zdůraznil autor v úvodu, že jeho cílem je „poučit lidi, kteří žijí ve městech, v domácnostech, u dvora, a svým postavením jsou nuceni navenek vést společenský život. Takoví lidé nechtějí na vedení zbožného života ani pomyslet; tvrdí, že prý to není možné... Je pravda, že je to obtížné; proto bych si přál, aby mnozí o to pečovali horlivěji než dosud; proto i já, přes všechnu svou slabost, se snažím tímto dílem poněkud pomoci těm, kdo se s uslechlým srdcem pustí do tohoto vznešeného díla.“

Od prvních krůčků...

Knihy je určena těm, kteří jsou nebo mnohem častěji teprve chtějí být zamilováni do Boha. Je rozdělena do pěti částí. Ta první se snaží vést čtenáře k tomu, jak pouhé přání po kvalitním zbožném životě proměnit v pevné rozhodnutí. Další část ukazuje dva hlavní prostředky sjednocení s Bohem: svátosti, skrze které k nám dobrý Bůh přichází, a modlitbu, kterou nás k sobě přitahuje. Nejedná se o nějaké laciné poučování, ale o praktické návody jak se modlit, jak rozjímat a jak uvádět plody modlitby do praxe. Třetí část je věnována způsobu zdokonalování se v různých ctnos-

tech, nezbytných k efektivnímu postupu vpřed. Ve čtvrté části autor odhaluje některé druhy „nepřátelských úkladů“ a ukazuje jak je prohlédnout a vyhnout se jim. V poslední části radí jak si oddechnout a načerpat nových sil, aby člověk mohl radostně postupovat ve zbožném životě.

Kdo dříve začne...

Knihy biskupa Františka Saleského je trvale aktuální právě pro dnešní vlašnou dobu, kdy se mnozí věřící spokojují s lacinou průměrností, která je pak neuspokojuje, a tak hledají útěchy v jídle, povrchných vztazích, cestování, sportování, zábavě, okamžitých úspěších... jednoduše ve všem, co nabízí svět. Člověk se dnes nechce realisticky zamyslet nad tím, že tyto prázdné útěchy brzy skončí a hrozí, že bude stát před svým Stvořitelem nahý, s prázdnými rukama a bezmocným pohledem na promarněný život.

Není dobré odkládat úsilí o zbožný život na dospělost nebo stáří, neboť čím dříve začneme, tím větší odměnu od štědrého Boha obdržíme. A to nejen v nebi, ale už i zde na zemi, i když často se jedná o odměnu úplně jinou, než si ve své malosti představujeme.

fr. Gaudencius ■

Jak vypadá pravá zbožnost

Krátká ukázka z knihy
Úvod do zbožného života
Františka Saleského

Jen jedna pravá zbožnost

Usiluješ o zbožnost, předrahá Filoteo [Filotea znamená „milovnice Boha“ nebo „zamilovaná do Boha“], neboť víš, že je to ctnost Božímu majestátu nesmírně milá. Avšak jelikož malé chyby, kterých se člověk dopustí na začátku nějaké činnosti, postupně stále narůstají, až nakonec jsou téměř nenapravitelné, je především třeba, abys věděla, jak ctnost zbožnosti vypadá. Pravá zbožnost je totiž jen jedna, kdežto nepravých a marných je mnoho; kdybys nevěděla, která je ta pravá, mohla by ses zmýlit a jít za nějakou zbožností nenáležitou a pověrečnou.

Přeludy zbožnosti

Arelus maloval na svých obrazech všechny tváře tak, že se podobaly ženám, jež miloval; také zbožnost si každý zobrazuje podle svých představ a náklonností. Ten kdo dodržuje posty, se bude považovat za skutečně zbožného, pokud se postí, i když v srdci bude mít plno zloby; ze samé střídmosti se neodváží omočit jazyk ve víně, ba ani ve vodě, ale do krve bližního jej pomluvou a nactiutrháním ponoří bez okolků.

Jiný si bude připadat zbožný proto, že každý den odříká spoustu modliteb, i když

třeba potom k lidem v rodině a v okolí mluví protivně, naduté a urážlivě.

Další velmi ochotně vybírá z peněženky almužnu pro chudé, ale v srdci nenajde dost laskavosti, aby odpustil nepřátelům. Ještě jiný nepřátelům odpustí, ale aby zaplatil věřitelům, k tomu ho musí donutit soudní moc.

Všechny tyto lidi považuje veřejné mínění za zbožné, ale oni nejsou zbožní

vůbec. Saulovi lidé hledali Davida v jeho domě; Míkal položila do postele sochu bůžka, oblékla ji do Davidových šatů a namluvila jim, že to je sám David, že je nemocný a spí. Podobně mnozí lidé se halí určitými vnějšími skutky, které patří ke svaté zbožnosti, a svět věří, že jsou to lidé opravdu zbožní a duchovní – avšak ve skutečnosti to jsou pouze sochy a přeludy zbožnosti. >

Foto: Flickr

Pštrosové nelétají nikdy... Tak také hříšníci nevzlétají k Bohu, nýbrž pohybují se stále při zemi a pro zemi.

Pečlivá a pohotová láska k Bohu

Pravá a živá zbožnost předpokládá, Filoteo, lásku k Bohu, ba není nic jiného než opravdová láska k Bohu. Není to však láska ledajaká: pokud božská láska okrašluje naši duši, nazývá se milostí a činí nás milými jeho božské velebnosti; pokud nám dává sílu ke konání dobra, nazývá se láskou k bližnímu; ale jakmile dospěla k takovému stupni dokonalosti, že nás nejen vede ke konání dobra, ale k tomu, abychom je konali pečlivě, často a rychle, pak se nazývá zbožností.

Pštrosové nelétají nikdy, slepice sice létají, ale jen těžce, nízko a málokdy; zato orli, holubice a vlaštovky létají často, hbitě a vysoko. Tak také hříšníci nevzlétají k Bohu, nýbrž pohybují se stále při zemi a pro zemi; dobří lidé, kteří dosud nedosáhli zbožnosti, sice vzlétají svými dobrými skutky k Bohu, ale jen málokdy, pomalu a těžce; zbožní lidé vzlétají k Bohu často, rychle a vysoko.

Zkrátka, zbožnost není nic jiného než jakási duchovní čilost a živost, jejímž prostřednictvím působí milosrdná láska v nás (nebo my v ní), a to rychle a ochotně.

*Ten, kdo dodržuje
posty, se bude
považovat za
skutečně zbožného,
ze samé strídmosti
se neodváží omočit
jazyk ve vodě, ale
do krve bližního
jej pomluvou
a nactiutrhaním
ponoří bez okolků.*

A tak jako patří k této lásce, že nás vede k všeobecnému plnění všech Božích přikázání, tak ke zbožnosti zase patří, že nás vede k tomu, abychom je plnili hbitě a horlivě. Proto ten, kdo nezachovává všechna Boží přikázání, nemůže být považován ani za dobrého, ani za zbožného, protože k tomu, aby byl člověk dobrý, musí mít křesťanskou lásku, a k tomu, aby byl zbožný, musí mít kromě ní ještě velikou čilost a pohotovost ke konání milosrdných skutků.

Ovoce zbožnosti

Jelikož zbožnost je dána určitým vynikajícím stupněm křesťanské lásky, vede nás nejen k tomu, abychom horlivě, činně a snaživě zachovávali všechna Boží přikázání, ale podněcuje nás také k tomu, abychom hbitě a láskyplně konali co možná nejvíce dobrých skutků, i když snad nejsou nijak přikazovány, nýbrž jen doporučovány nebo vnukávány.

Vždyť tak jako člověk, který se nedávno uzdravil z nějaké nemoci, chodí jen tolik, kolik potřebuje (a chodí pomalu a těžce), tak také hříšník, který se uzdravil ze své nepravosti, chodí tak, jak mu Bůh přikazuje, jenže zvolna a těžce – pokud nedosáhne zbožnosti. Teprve potom, jako dokonale zdravý člověk, nejen chodí, ale běhá a skáče „cestou Božích přikázání“ (Žl 119,32); kromě toho chodí a běhá po stezkách nebeských rad a vnuknutí.

Koneckonců křesťanská láska a zbožnost se od sebe neliší o nic víc než plamen od ohně, protože tato láska je duchovní oheň, a je-li mocně roznícena, nazývá se zbožností. Zbožnost nepřidává k ohni křesťanské lásky nic kromě plamene, který ji činí pohotovou, ochotnou a příčinlivou nejen v zachovávání Božích přikázání, nýbrž také v plnění nebeských pokynů a vnuknutí.

(mezititulky redakce)

Dílo sv. Františka Saleského (1567–1622) vyšlo francouzsky poprvé v roce 1608. Čím vysvětlit takový zájem o dílo staré zhruba čtyři století? Jistě tím, jak autor – moudrý biskup – zná člověka. Je podivuhodné, jak je dílo svěží: to vynikne právě tím, když si uvědomíme některé dobové podmíněnosti s neměnně platným pohledem na člověka uprostřed tohoto světa.

Knihu lze objednat na adrese:
http://ikarmel.cz/kniha/_10799.html

Karmelitánské nakladatelství
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice

Foto: archiv MSI

Objevujeme novou encykliku **Spe salvi**

První slova encykliky *Spe salvi* Benedikta XVI., která jí dávají název, jsou vzata z listu Římanům 8,24. Český význam znamená „v naději jsme spaseni“. Podobně jako tomu bylo u první papežovy encykliky *Deus caritas est* („Bůh je láska“), i zde hned první slova jasně vymezují předmět, o kterém chce papež hovořit. Je to křesťanská naděje (latinsky *spes*).

Chci vám dát budoucnost plnou naděje

Papež v úvodu svého spisu vyslovuje velice odvážné tvrzení: Žít ve světě bez Boha znamená žít bez naděje. Jako by člověk mimo vztah k Bohu nemohl ve světě mít nic, v co by doufal. Jistě tu jsou i časné, na tento svět omezené naděje, ale papež ukazuje na mnoha příkladech jejich nestálost. Tužby člověka, který má jen tyto omezené naděje, jsou často doprovázeny strachem, že selžou: A ony dříve či později selžou. Svatý Otec cituje apoštola Pavla, který připomíná Efesanům: „Pamatujte, že jste kdysi žili bez Krista, bez naděje a bez Boha“ (srov. Ef 2,12). Jako konkrétní příklad člověka, který skrze objevení Ježíše Krista získává pevnou naději

proměňující celý život, uvádí svatou Giuseppinu Bakhitu. Byla otrokyní bičovanou u krutých pánů. Doufala, že nalezne pána, který s ní bude jednat lidsky. Nalezla však Pána Ježíše Krista a vyznává: „Jsem definitivně milována, ať se stane cokoliv, tato Láska mě stále čeká...“ (*Spe salvi* 3)

Naděje pro všechny

Giuseppina Bakhita není jediná. Svatý Otec připomíná, že většina křesťanů prvních století pocházela z nižších vrstev obyvatelstva. Naděje Giuseppiny byla i jejich nadějí. V encyklice se hovoří také o dalších křesťanech, pro které se Ježíš Kristus stal pevnou nadějí v jejich lidsky beznadějných situacích – jsou to kardinál Nguyen Van Thuan (*Spe salvi* 34) nebo vietnamský mučedník Pavel Le-Bao-Thin (*Spe salvi* 37). Tím, že o nich papež hovoří a cituje z jejich listů nebo knih, dodává encyklice *Spe salvi* čtivost, která nebývá u papežských dokumentů úplně obvyklá.

Skutečnost, že máme budoucnost, která je jistá a neústí do prázdna, se má stát poznávacím znamením také pro nás – křesťany dnešní doby.

Čtème Bibli, tam to všechno je...

Potom Svatý Otec otevírá Písmo svaté, aby nás poučil o tom, čím křesťanská naděje ve své podstatě je. Vychází přitom z listu Židům 11,1: „Věra je podstata toho,

v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme.“ Papež následuje svatého Tomáše Akvinského a vykládá slovo „podstata“ (řec. *hypostasis*, lat. *substantia*) v reálném smyslu (skutečnost v nás přítomná), tzn. to, v co doufáme, je v nás už v zárodku, ale skutečně přítomno – pravý život. „Jestliže tato skutečnost sama je již zde a je v ní přítomno i to, co teprve přijde, pak tato přítomnost vytváří jistotu: Tuto ‚skutečnost‘, která ve světě ještě není viditelná („nevidíme“ ji), ale která ve své dynamice již začíná existovat, je v nás již přítomná – je tedy možné tuto ‚skutečnost‘ již nyní vnímat.“ (*Spe salvi* 7) Možná není tomuto citátu při letmém pře- ▷

Kardinál Nguyen Van Thuan s křížem, který vyrobil ve vězení z kousků dřeva a měděného drátu

Foto: Steven Stever

...přítomnost,
i v její namáhavé
podobě, můžeme
prožívat a přijmout,
pokud nás přivádí
k určitému cíli,
pokud si můžeme
být tímto cílem
jistí... (*Spe salvi* 1)

čtení jasně rozumět. Je dobré si jej přečíst ještě jednou, a znovu a znovu. Mnoho věcí v našem životě není, jak bychom chtěli: Padáme do hříchu, bojíme se odpustit, bojíme se odvážně vykonat dobro, učinit slib Bohu... Přesto po těchto náročných dobrech toužíme. Ona jsou v nás přítomná a s Boží pomocí dojdou naplnění.

„Víra nám podává již nyní něco z očekávané skutečnosti a tímto způsobem už přítomná skutečnost vytváří základ, jímž můžeme ‚dokázat‘ to, co zatím ještě nevíme. Víra tak vtahuje budoucnost do přítomnosti, takže budoucnost již není jen čistě ‚ještě ne‘. Budoucnost se tak dotýká přítomnosti a proměňuje ji...“ (Spe salvi 7)

Hyparchonton nebo hyparxin?

Doufám, že jste se nelekli cizích slov uvedených v názvu tohoto odstavce. Nejedná se o nějaké léky, které je možno dostat na předpis. Jsou to slova, která se vyskytují v řeckém originálu biblického verše Židům 10,34: „Soucitně jste pomáhali uvězněným a s radostí jste snesli, když sami jste byli oloupeni o svůj majetek (*hyparchonton*), neboť jste věděli, že máte majetek (*hyparxin*) lepší a trvalý.“ Na základě srovnání těchto termínů Svätý Otec říká, že víra skýtá životu nový základ, na kterém člověk může stavět a právě tím je relativizován ten obvyklý základ, tj. spolehnout se na hmotný příjem (Spe salvi 8). První křesťané a po nich mnozí další ochotně snesli nebo snášeli, když jim hmotná jistota (*hyparchonton*) byla

odňata nebo chyběla, protože jistou skálou, na které stavěli, se jim stala důvěra v Ježíše Krista (*hyparxin* – podstata, základ, který nám nemůže být vzat). Povzbuzením uprostřed našich malých nejistot, jak co dopadne v našem životě, nám mohou být sv. František z Assisi, Don Bosco nebo Matka Tereza. Oni svým životem dosvědčují to, že Bůh se postará o ty, kdo v něj důvěřují. V životech těchto lidí tato nová „podstata“ byla potvrzena jako „skutečný základ“. Dokonce z naděje těchto lidí vytryskla naděje pro druhé, kteří žili v temnotě a bez naděje (srov. Spe salvi 8).

Silnější než smrt

Benedikt XVI. poukazuje na vnitřní protirečení naší existence. Nechceme zemřít, ale zároveň si nepřejeme ani pokračovat zde na zemi v neomezeném trvání. Svätý Pavel se těší, že odejde do domova u Pána (2 Kor 5,8), zatímco nám mnohým křesťanům a také našim nevěřícím vrstevníkům je toto těšení se na nebe poněkud cizí. Nevíme, co si máme představit pod souslovím „věčný život“. Přemýšlíme o něm až příliš v kategoriích světa, který známe, a tak se mýlíme a ani se na něj netěšíme. Slovo „věčný“ v nás vzbuzuje myšlenku nekonečného, a to nás odstrašuje. „Život“ nám dává pomyslet na život, který známe, který milujeme a nechceme ztratit, který je však přesto mnohdy spíše námahou než zadostiučiněním. Jen vyjdeme-li svou myslí z času, můžeme chápat věčnost ne jako neustálý sled kalendářních dnů, ale jako chvíli plnou nasycení, kdy se stále znovu noříme

Možná jste už tady na zemi pod hvězdnou oblohou zažili, že to, co se vám zdálo jako okamžik, trvalo ve skutečnosti několik hodin.

do nesmírnosti bytí a jsme přitom zavaleni radostí. Možná jste už tady na zemi pod hvězdnou oblohou zažili, že to, co se vám zdálo jako okamžik, trvalo ve skutečnosti několik hodin.

Přeji vám, abyste se povzbuzení těmito několika myšlenkami z encykliky *Spe salvi* našeho Svätého Otce nebo i její samotnou četbou stali lidmi živé a tvůrci naděje pro náš svět.

P. Jindřich Čoupek ■

Encykliku lze objednat na adrese:
Knihkupectví Paulinky
Petrská 9, 110 00 Praha 1
<http://www.paulinky.cz/obchod/detail/SPE-SALVI-Encyklika-o-krestanske-nadeji>

On-line pracovní překlad:
<http://res.claritatis.cz> – rubrika Dokumenty

Foto: Flickr

Ukázky z encykliky **Spe salvi**

Svatá Giuseppina Bakhita – Potkat poprvé skutečně Boha

...Bohužel my, kteří žijeme odjakživa s křesťanským pojmem Boha a zvykli jsme si na něj, jsme si téměř přestali uvědomovat, že máme naději, která vychází z reálného setkání s Bohem. Příklad života africké dívky Giuseppiny Bakhity, prohlášené Janem Pavlem II. za svatou, nám může pomoci pochopit, co znamená setkat se poprvé a skutečně s Bohem.

Narodila se asi v roce 1869 – sama přesné datum neznala – v súdánském Dárfúru. Jako devítileté děvčátko byla odchycena překupníky s otroky, kteří ji do krve zbili, načež byla pětkrát prodána na súdánských trzích. Naposledy se jako otrokyně dostala do služeb matky a manželky jednoho generála, kde byla dennodenně až do krve bičována; do konce života jí zůstalo na těle 144 jizev. Nakonec ji v roce 1882 koupil italský obchodník pro italského konsula Callista Legnaniho, který se kvůli postupu Mahdistů vrátil do Itálie. Po tolika úděsných majitelích, kterým až dosud Bakhita patřila, nyní poznala zcela jiného „pána“, „paron“, jak říkala v benátském dialektu, totiž živého Boha, Boha Ježíše Krista. Ve svém životě poznala pány, kteří ji přezírali a týrali ji nebo ji – v tom nejlepším případě – považovali za užitečnou otrokyni. Nyní se dozvěděla o „pánu“, který všechny majitele převyšuje,

že je Pánem všech pánů a je to velmi dobrý Pán, zosobněná dobrota. Zakusila, že tento Pán zná i ji, stvořil ji a opravdu ji miluje. Uvědomila si tak, že i ji někdo miluje a ten někdo je nejvyšším „Pánem“, před nímž jsou všichni ostatní páni jen ubohými služebníky. On ji znal, miloval a očekával. Navíc se tento Pán sám nechal zbit a nyní ji očekává „na pravici Boha Otce“. Bakhita tím získala „naději“ – už ne jen malou, provizorní naději, že další majitel, ke kterému se dostane, bude snad méně krutý, ale velkou naději: „Jsem definitivně milována, a ať se stane cokoli, tato Láska mě stále očekává. A tak je dobrý i můj život.“ Skrze poznání této naděje byla „vykoupena“; už se necítila být otrokyní, ale svobodnou dcerou Boží. Pochopila nyní to, co Pavel zamýšlel slovy adresovanými Efesanům, že dříve byli bez naděje a bez Boha na světě – bez naděje, protože bez Boha. Když ji chtěli znova poslat do Súdánu, zdráhala se; nechtěla opustit svého nově nalezeného „Pána“. Dne 9. ledna 1890 přijala křest, bířmování i první svatě přijímání z rukou benátského patriarchy. Později dne 8. prosince 1896 ve Veroně složila sliby v Kongregaci kanosiánek a od té doby, vedle plnění svých běžných povinností v sakristii a na klášterní vrátnici, vybízela na několika cestách po celé Itálii k misím. Osvobození, jehož se jí dostalo v setkání s Bohem Ježíše Krista, chtěla – a cítila to jako svou povinnost – šířit dále, chtěla, aby bylo předáno co možná nejvíce lidem. Naději, která se v ní zrodila a která ji „vykoupla“, si nemohla ponechat jen pro sebe; tato naděje měla zasáhnout mnohé, měla se dostat ke všem...

Spe salvi 3 ■

Bakhita tím získala „naději“ – už ne jen malou, provizorní naději, že další majitel bude snad méně krutý, ale velkou naději: „Jsem definitivně milována, a ať se stane cokoli, tato Láska mě stále očekává. A tak je dobrý i můj život.“

Foto: archiv MŠJ

Svatá Giuseppina Bakhita

Z dopisu vietnamského mučedníka Pavla Le-Bao-Thin †1857

... „Já, Pavel, vězeň pro jméno Kristovo, bych vás rád zpravil o souzeních, která na mě každý den doléhají, abyste zapálení Boží láskou spolu se mnou chválili Boha: jeho milosrdenství trvá na věky. ... Ke krutému mučení všeho druhu jako okovy, železné řetězy i provazy se přidávají nenávisť, pomsta, pomluvy, oplzlé řeči, falešná obvinění, zloba, křivé přísahy, proklínání a nakonec strach a smutek. ... Avšak Bůh je mi stále nablízku... Nejmilejší bratři, při poslechu těchto věcí se radujte a v hymnech stále děkujte Bohu. ... Zatímco rádí bouře, vhadzují kotvu živé naděje, která je v mém srdci, až před samý Boží trůn.“ ...

Spe salvi 37 ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Které jsou božské ctnosti?

Božské ctnosti jsou víra, naděje a láska.

Co jsou božské ctnosti?

Jsou to ctnosti, jejichž původem, důvodem a bezprostředním předmětem je sám Bůh. Uchopňují člověka žít v důvěrném vztahu k Nejsvětější Trojici. Jsou základem a hybnou silou mravního jednání křesťana, ožívují lidské ctnosti.

Co je to naděje?

Naděje je božská ctnost, jíž toužíme po věčném životě jako po svém štěstí: od Boha jej očekáváme s důvěrou v Kristovy přísliby a opíráme se při tom o pomoc milosti Ducha Svatého, abychom si věčnou blaženost zasloužili a vytrvali až do konce pozemského života.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Foto: Flickr

Moderní svět hledá naději

V centrální části encykliky *Spe salvi* (čl. 16–31) se Benedikt XVI. zamýšlí nad otázkou, jak mohlo vzniknout mínění, že křesťanská naděje je individualistická a že odvádí od problémů tohoto světa poukazem na nebe. Přitom provádí důkladné a velmi zajímavé zkoumání historických událostí novověku a jeho „nadějí“.

Rozum, věda a technika – noví spasitelé lidstva?

Počínaje objevením Ameriky a novými technickými vymoženostmi se ve světě začíná šířit náboženství nové naděje. Naděje dostává podobu víry v pokrok. Potvrzením oprávněnosti a spolehlivosti této nové naděje je hmatatelná radost z nových vynálezů. Pokrok zviditelnil a zdůraznil dvě důležité skutečnosti – rozum a svobodu. Oba tyto pojmy byly potom uchopeny i teoreticky a politicky a jejich vyvýšení přineslo i změny společenského uspořádání – poprvé ve Francouzské revoluci v roce 1789. Evropa nejprve vzhlížela k Francii s obdivem, dalšími událostmi je však donucena o rozumu a svobodě znovu uvažovat.

Ani 19. století nepřichází o svou víru v pokrok jako novou formu lidské naděje. Teoretiky nové, tentokrát proletářské revoluce jsou Marx a Engels. Je jim jasné, že je třeba změna, dokonce ve svých dílech ukazují, jak na to: Pokrok nepřijde jen od vědy a techniky, ale od politiky vědecky promyšlené, která rozpoznává strukturu dějin a ukazuje cesty k revolučnímu skoku.

Vedle jak ta jedle

Svatý Otec ale ukazuje, v čem spočíval omyl všech teoretiků revolucí ve všech dobách, omyl všech těch, kteří lidem slibovali světlejší zítřky. Člověka nelze ozdravit jenom zvnějšku např. vytvořením určité politické situace nebo příznivých ekonomických podmínek, tím, že bude mít

„dobré bydlo“. Zapomněli na to, že člověk zůstává stále člověkem a jeho svoboda zůstává také svobodou ke zlému. Také pokrok je dvojsmyslný: Nabízí nové možnosti dobra, ale otevírá také propastné možnosti zla. Rozum se stane lidským, je-li schopen ukazovat cestu vůli – a to je jen tehdy, hledí-li nad sebe sama. Člověk v nerovnováze mezi materiálními schopnostmi a nedostatkem úsudku srdce se stává hrozbou pro sebe i pro celé lidstvo. Snaha o uskutečnění „Božího království“ vybudovaného jen lidskými silami bez Boha ústí do zvráceného konce všech věcí.

Zatímco je zřejmé, že technický pokrok jde stále kupředu, něco podobného nelze říci o pokroku lidského svědomí. „Svoboda předpokládá, že v základních rozhodnutích představuje každý člověk a každá generace nový začátek.“ (*Spe salvi* 24) Svoboda člověka je stále stejně křehká, proto nebude nikdy na světě existovat království definitivně upevněného dobra. Kdo již na této zemi slibuje lidem lepší svět, který potrvá věčně, ignoruje lidskou svobodu a dává falešné sliby.

Dávejme si tedy do budoucna pozor na podobné slibotechniky a především aktivně vytvářejme ve svém okolí prostor, kde se uplatňuje skutečné dobro a láska.

Člověk potřebuje lásku naprostou. Potřebuje jistotu, s níž může říci: „Ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,38–39).

P. Jindřich Čoupek ■

Síla modlitby

růžence v dějinách

U řady událostí v dějinách světa i jednotlivých národů můžeme hovořit o nadpřirozených zásazích způsobených modlitbou růžence Nejsvětější Panny Marie. Tak je tomu i v dějinách Polska.

Ta, která vyprošuje záchranu

V dějinách polského národa hrála modlitba růžence velikou roli. Poláci měli nejednou příležitost přesvědčit se o tom, že vytrvalá modlitba růžence, plná důvěry, je nezastupitelnou pomocí a pevnou ochranou i v nejtěžších situacích. Tento fakt zdůraznil papež Jan Pavel II. ve svém dokumentu *Rosarium Virginis Mariae*: „Církev růženci vždycky připisovala zvláštní účinnost (...) a světovala nejzávažnější problémy. V okamžicích, kdy se zdálo být ohroženo samotné křesťanství, bylo překonání nebezpečí přičítáno síle této modlitby a růžencová Panna byla velebena jako přímluvkyně záchran.“

Modlitba obnovila národ

Síla této modlitby se projevila mimo jiné v morálním obrození, k jakému došlo v Polsku po zjeveních Panny Marie ve druhé polovině 19. století v Gietrzwałdu na Warmii. Během masové germanizace polských zemí při pruském zaboru, kdy boj se vším, co bylo polské, nabíral na síle, vyzvala Nejsvětější Panna místní, aby se modlili růženec. V krátké době se ukázaly plody. Gietrzwałdský farář, svědek zjevení, potom referoval takto: „Mezi všemi mluvícími polsky radostné pokroky činí zejména modlitební nadšení a Bratrstvo zdrženlivosti. Milióny se modlí růženec, čímž se utvrzují v katolické víře, a obrovské množství opilců se dostává z časné i věčné záhuby. K tomu je třeba přidat čistotu života, jakou lze vidět u mládeže, četná mužská i ženská řeholní povolání, rovněž obrácení a konverze a časté přistupování ke svátostem. V celé Warmii, téměř ve všech domácnostech, se lidé modlí růženec společně.“

Zjevení Panny Marie ve warmské oblasti vyvolala tedy duchovní obnovu obyvatel této oblasti a dala počátek podobné změně i v dalších polských regionech. Kromě toho se stala základem, díky němuž získání nezávislosti Polska začalo dostávat reálnou podobu.

Zázrak na Visle

Suverenita Polska, získaná s koncem první světové války po mnoha letech poddanství, byla vážně ohrožena v roce 1920, kdy země prožívala útok silné bolševické armády. Tuto událost, popisovanou jako „zázrak na Visle“, lze chápat jedine v kategoriích zázraku. Stačí připomenout, že proti sovětské moci (dvanáct divizí pěchoty a dvě divize jízdy) stály sotva tři a půl divize polské pěchoty a pár malých oddílů. Výsledek konfrontace se zdál být předem rozhodnutý... Rychlé vítězství bolševiků čekali také Němci, pro které se dobytí Varšavy mělo stát signálem k zabrání Gdaňsku a Horního Slezska.

Sovětská vojska se rychlým tempem blížila k hlavnímu městu. Vystrašení Varšavané začali masově naplňovat kostely. Byla vydána výzva, že od 6. do 14. srpna 1920 bude ve všech kostelech vystavena Nejsvětější svátost a na Záměckém náměstí ve Varšavě se asi 30 tisíc žen, dětí a lidí v pokročilém věku modlilo růženec. Vzájemně si dodávali naději a připomínali si slova, která řekl 31. července mladý varšavský katecheta a P. Ignác Skorupka: „Nemějte obavy, Královna polské koruny nás neopustí... Dojde k vítězství. Ten den je blízko! Nemine 15. srpen, ▷

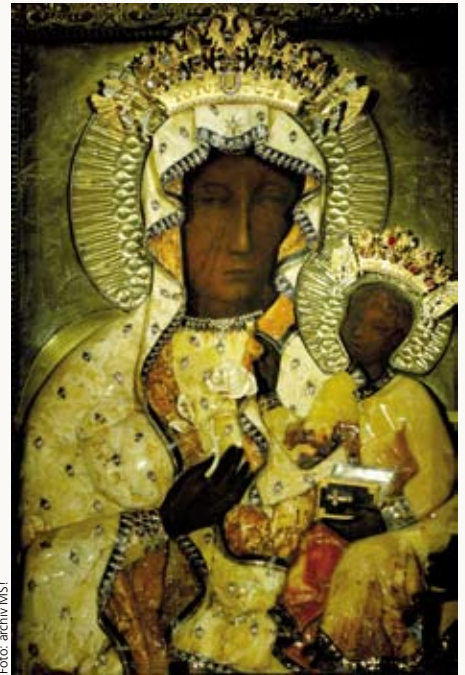

Foto: archiw.MSI

Panna Maria Czenstochowska

Bůh sám si zvolil dobu, místo i příležitost k zázrakům, ale Jeho moc nejvíc září tam, kde je uctívána Jeho Matka.

Foto: archiw.MSI

Foto: Flickr

den Panny Marie Nanebevzaté, a nepřítel bude poražen.“ V té době už docházely zprávy o rozpoutané bitvě...

Bitva se nadobro rozhořela v noci z 13. na 14. srpna. Účastnil se jí i P. Ignác Skorupka, který nesl kříž vysoko nad hlavou, povzbuzoval k víře polské vojáky a dával jim příklad statečnosti a odvahy do chvíle, než ho trefil do hlavy úlolek střely. Jeho mimořádně obětavý postoj a hrdinskou smrt Poláci chápali jako silný nadpřirozený impuls, který měl velký vliv na ducha národa i armády a přispěl k tomu, že 15. srpna na svátek Nanebevzetí Panny Marie byla nepřátelská moc zlomena a předpovídané vítězství polského vojska nad silnou bolševickou armádou se stalo skutečností.

Pater Stanisław Tworowski, jeden z účastníků této bitvy v roce 1920, onu dramatickou událost komentoval následovně: „Zázrak na Visle je dílem Boží prozřetelnosti, do které zapojil své úsilí můj národ, národ věřící, národ vzývající a milující Boha... Byla to bitva ve jménu Ježíše Krista, ve jménu svatého kříže. Symbolem toho je náš kněz P. Ignác Skorupka, který s křížem v rukou vběhl do rojnice u Ossowa. (...) Tajemstvím zázraku na Visle ve svátek Nanebevzetí Panny Marie je modlitba varšavského lidu na Zámeckém náměstí...“

Nové ne obsahem, ale naléhavostí

Také druhá polovina 20. století byla bohatá na mariánská zjevení, při nichž Panna Maria poukazovala na velkou potřebu modlitby růžence, mimo jiné

i v rodinách. Sice ne všechna zjevení byla oficiálně potvrzena církevní autoritou, ale každé je podrobně zdokumentováno a v mnoha případech byly uznány pozeňané duchovní plody, které přinesla.

V roce 1980 v lokalitě Cuapa dostal vesničan Bernard Martinez, který se zeptal Nejsvětější Panny na její přání, v Nigérii následující odpověď: „Chci, aby ses denně modlil růženec.“ O něco později Panna Maria ještě dodala: „V rodině, spolu s dětmi, od chvíle, kdy budou schopné rozumět. Je třeba se modlit růženec v pravidelnou hodinu, po skončení domácích prací.“ V jiný den zjevení Panna Maria dodala: „Modlete se růženec, rozjímajte tajemství, naslouchejte Božím slovu obsaženému v tajemstvích.“ Zjevení v Cuapě nebylo sice nikdy oficiálně uznáno, ale místní biskup doporučoval věřícím rozjímat a uskutečňovat Mariino poselství.

Nad zjeveními, která měla Gladys Quiroga de Mota v Campito v Argentině od roku 1983, osobně bdí biskup Castagna. Ten pozorně sleduje vývoj kultu v místě zjevení a potvrzuje jeho bohaté duchovní plody. Dne 6. června 1987, kdy světové televize přenášely růženec s papežem Janem Pavlem II., řekla Panna Maria vizi-onářce: „Dnes bude Pán Ježíš poslouchat posvátný růženec tak, jakoby byl odříkáván mým hlasem.“

V obou oficiálně uznaných zjeveních v Naju v Korei (polovina 80. let 20. století) předala Panna Maria toto poselství: „Vroucně se modlete růženec na úmysl míru ve světě a za obrácení hříšníků. Snažte se, aby ožila svatost rodin.“

Pozvání Ježíše Krista i jeho matky

Ve všech těchto poselstvích, ale i v mnoha dalších, je růženec prezentován hned po mši svaté jako nejdůležitější forma modlitby, způsob, jak zažehnat nebo zmírnit tresty hrožící světu za odvrát lidstva od Božích zákonů. Díky systematickému praktikování růžencové pobožnosti můžeme do svého osobního a rodinného života pozvat Ježíše a Jeho Matku.

Jan Pavel II. o růženci

Doporučením k modlitbě růžence kež nám jsou také slova papeže Jana Pavla II.: „Dnes této modlitbě a její účinnosti ochotně svěřuji (...) záležitost míru ve světě i v rodinách. (...) Růženec je a vždycky byl modlitbou rodinnou a za rodinu. Růženec býval velmi oblíbenou modlitbou křesťanských rodin a je jisté, že měl na rodinné společenství příznivý vliv. (...)

Zkrátka, zatímco jsou v růženci naše oči obráceny ke Kristu, činí z nás tato modlitba také strůjce míru ve světě. Díky svému charakteru naléhavé sborové prosby, která je odpovědí na Kristovu výzvu modlit se stále a ‚neochabovat‘ (Lk 18,1), nám růženec dává naději, že i dnes lze vyhrát tak těžkou ‚bitvu‘, jakou úsilí o mír bezesporu je. Růženec je vzdá-

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdo se modlí správně?

Ten, kdo se modlí zbožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle Boží a vytrvale.

Co řekl Pán Ježíš o vyslyšení správné modlitby?

„Amen, amen, pravím vám: O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“

Jak vyslyší Bůh správnou modlitbu?

Udělí buď to, o co prosíme, anebo něco lepšího.

srov. Katolický katechismus, Fr. Tomášek, Praha 1968

Co je růženec?

Růženec je modlitba, ve které Církví předepsaným způsobem rozjímáme o tajemstvích vtělení, [životě,] utrpení a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a ve které blahoslavenou Pannu Marii zvláště ctíme, protože jako matka Ježíšova měla na těchto tajemstvích největší účast.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Foto: archiv MŠJ

Mše svatá v kapli Panny Marie Censtochovské

Modlitba růžence je velká pomoc pro naši dobu. Přináší pokoj a svědomí; uvádí náš život do Božích tajemství a uvádí Boha do našeho života.

len jakémukoli útěku před problémy světa. Pobízí nás, abychom na ně nahlíželi odpovědně a velkoryse, a dává nám sílu, abychom jim čelili s jistotou Boží pomoci a pevným úmyslem vydávat v každé situaci svědectví o „lásce, neboť ona je svorník dokonalosti“ (Kol 3,14).

Dívám se na vás na všechny, bratři a sestry každého stavu, na vás, křesťanské rodiny, a na všechny, kdo jste pokročilého věku či nemocní, a také na mládež: vezměte růženec s důvěrou opět do rukou a objevte tuto modlitbu znovu ve světle Písma, v souladu s liturgií a v kontextu každodenního života.“

Modlitba růžence je velká pomoc pro naši dobu. Přináší pokoj a svědomí; uvádí náš život do Božích tajemství a uvádí Boha do našeho života.

Robert Bil ■

Prameny:
Gottfried Hierzenberger, Otto Nedomansky: „Księga objawień maryjnych od I do XX wieku“, Varšava 2003; Ewa Hanter: „Tyś wielką chlubą naszego narodu“, Toruń 2000; „Godzina różańca“, Svatyně Panny Marie Fatimské v Zakopaném 2003; Jan Pavel II.: Apoštolský list „Rosarium Virginis Mariae“, Praha 2002.

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otcí

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otcí

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého Otce.

Nezklame!

Foto: Václav Štaud, www.katyd.cz

Poutní kostel Božího Milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích

Pro Českou republiku byl
o neděli Božího Milosrdenství
30. března 2008 požehnán
poutní kostel Božího
Milosrdenství a sv. Faustyny.
Nachází se v obci Slavkovice
nedaleko Nového Města
na Moravě.

**Kontakt na duchovní
správu poutního kostela:**
P. Pavel Habrovec
Římskokatolická farnost
Radešínská Svratka
592 33 Radešínská Svratka 11
pavel.habrovec@worldonline.cz

Na www.TV-MIS.cz můžete shlédnout
dokument *Dějiny vzniku kostela
Božího Milosrdenství a sv. Faustyny ve
Slavkovicích* (program MIS 3 – dokumenty,
číslo titulu 296)

Ve dvacátém třetím týdnu těhotenství (přelom pátého měsíce) jsem se dozvěděla, že mám pozdní těhotenskou gestózu, která je velmi nebezpečná pro matku i dítě. Lékaři mi dali na vybranou tři řešení. První: porod, přičemž bylo jasné, že dítě v tak časně fázi by nemělo žádnou možnost přežít. Druhé: čekat do chvíle, kdy bude můj stav kritický, ačkoli už jsem skoro byla na jeho hranici. A nakonec třetí: potrat, k němuž mě lékaři velmi horlivě přesvědčovali a neskrývali přitom, že je to podle jejich názoru nejlepší řešení. Musím ještě dodat, že jsme v té době žili v Anglii. Rozhodli jsme se počkat. Oznamili mi však, že v mém případě je to otázka dní, v nejlepším případě týden, což příliš nezvětšuje šance našeho dítěte.

Přesto jsme důvěřovali Bohu a všechno jsme odevzdali do Jeho rukou. Zbýl jen On. Začali jsme „bombardovat nebe“. Modlili jsme se společně s manželem a s námi celá rodina, naši známí, sestry, kněží, modlitební skupiny – půlka Londýna i Polska (měli jsme dojem, že celý svět). Celou tu dobu jsme cítili sílu modlitby, věděli jsme, že nás Pán neopustí. Modlili jsme se růženec a Korunku k Božímu milosrdenství. O pomoc jsme prosili všechny svaté, zejména svatého Josefa, svatou Filoménu, svatého Otce Pia a svatou Faustynu, které jsem slíbila, že pokud se narodí holčička, bude se jmenovat po ní. Byla to velmi zvláštní doba: Umíral Jan Pavel II., jehož jsme rovněž prosili o přímluvu, a měly nastat velikonoce.

Ve čtvrtek před nedělí Božího milosrdenství jsem šla na ultrazvuk. Paní doktorka mi velmi rozhodně profesionálním hlasem oznámila, že dítě je slabé, malé a velmi nemocné, můj stav je už velmi těžký a podle jejího názoru by bylo nejlepším řešením ukončení těhotenství. Pokoušela se nás přesvědčit, že nemá cenu riskovat a řekla: „Jste mladí, za rok můžeme mít další děti.“ Pak dodala: „Dávám tomu dítěti maximálně tři dny, ale pokud třeba zázrakem přežije, v což osobně nevěřím, je riziko, že bude mentálně postižené.“ Nakonec se zeptala: „Jak dlouho chcete ještě čekat?“

Bůh nám dal tehdy hodně sil, že jsme Mu nepřestali důvěřovat a ještě víc jsme se modlili. Cítili jsme obrovský klid. Po dalším ultrazvuku, již po neděli Božího milosrdenství, táž paní doktorka ke svému údivu řekla: „Nemyslela jsem si, že vás tu ještě uvidím. Dítě vypadá mnohem lépe, je velmi aktivní a vy vypadáte také lépe.“ Potom zmateně pravila: „No co...“

*Bože, jak Ti za
všechno děkovat?
Nedokážu najít
slov, Pane, chci
Ti děkovat celý
svůj život...*

Foto: archiv MIS

Věřili jsme však ještě víc po tom, co už Kristus učinil. Darovali jsme Mu Faustynu a podřídili jsme se Jeho vůli.

Čekáme dál.“ Na toto slovo jsme nejméně čekali. Každý další den byl darem od Boha, „radostnou zvěstí“, jak říkal profesor, který dohlížel na můj stav, protože zvyšoval šanci našeho dítěte.

S Boží pomocí se mi podařilo donosit dítě do dvacátého šestého týdne, čili celé tři týdny od začátku nemoci. Narodila se nádherná holčička Faustyna, velmi malá, vážila 574 gramy. Porod proběhl bez komplikací, ale už po něm, kdy se zdálo, že všechno bude dobré, začal můj tlak rychle stoupat. Celou noc mě udržovali v mezích 180/125. K ránu se seběhl všechno personál. Dívali se na mě bezradně. Napojili mě na přístroje, které měly sloužit k elektrickému šoku. Cítila jsem, že je to poslední chvíle mého života... Podívala jsem se na Ježíšův obraz, který jsem měla celou dobu u sebe, a řekla jsem: „Ježíši, jestli chceš, dej mi, prosím, ještě jednu šanci a slibuji, že budu celému světu vyprávět o tom, jak je velké tvé milosrdenství, a že se budu starat o Faustynu do konce svých dní bez ohledu na to, jaké to bude dítě.“

Lékaři mi píchli do žíly lék snižující tlak, ačkoli neměli záruku jeho účinnosti. Po několika hodinách začal tlak postupně klesat. Následující den mi můj profesor gratuloval a řekl mi: „To byl zázrak, že žijete. Uvědomujete si, že kdybychom čekali o dva dny déle, nepřežila byste ani vy ani dítě?“ Teprve v tomto momentě jsem si uvědomila, co způsobilo Boží milosrdenství. Specialisté, kteří

pečovali o Faustynu a kteří jí nedávali žádnou naději, nám pomohli si uvědomit, jak vážný byl stav našeho dítěte, které mělo vnitřní krvácení, nízkou porodní váhu a nedovyvinuté orgány. Věřili jsme však ještě víc po tom, co už Kristus učinil. Darovali jsme Mu Faustynu a podřídili jsme se Jeho vůli.

Neustávali jsme v modlitbě. Dítě leželo v nemocnici čtyři měsíce, víc než měsíc bylo na respirátoru, prodělalo oční operaci laserem, mělo hodně infekcí včetně otravy krve. Zvlášť si pamatuji den, kdy mě lékaři zavolali, protože si mysleli, že ji ztrácejí... Pán však chtěl, aby žila. Po tolika měsících těžkého boje o život Faustynky jsme z úst lékaře uslyšeli: „Můžete si svou dcerku vzít domů.“ Byl to úžasný den. Jedna ošetřovatelka na rozloučenou řekla: „Je nádherné se dívat na to dítě, které jde dneska domů a které jsme tolikrát ztráceli.“ Druhá se slzami v očích vyznala: „A my jsme říkali: dát ji pryč...“

Před necelým měsícem byl Faustyně rok. Je to báječné, velmi veselá a dobře se vyvíjející dítě. Po příjezdu do Polska jsme navštívili specialisty a oni udělali ultrazvuk hlavy, který ukázal, že Faustyna nemá žádná poškození po krvácení, čehož se lékaři velmi obávali. Mozková mrtvice a hydrocefalus se rovněž neprokázaly. Očářka, specialista na oční nemoci u nedonošenců, řekla, že Faustyna má velkou oční vadu a musí nosit brýlky, ale ve srovnání s tím, že mohla být úplně slepá, je to nic a že její případ je třeba nahlížet v kategoriích zázraku.

Bože, jak Ti za všechno děkovat? Nedokážu najít slov, Pane, chci Ti děkovat celý svůj život... Prosili jsme o trochu a Tys nám dal tolik! Chvála Ti, Pane! Ať je Tvé jméno pochváleno! Ježíši, důvěřuji Ti i Tobě, Matko krásného milování, která jsi s námi byla po celou dobu a přivinula jsi Faustynku na své srdce, když já jsem ještě nemohla.

Karolína, Polsko ■

Jak se modlit Korunku k Božímu milosrdenství?

(modlí se na obyčejném růženci)

Otče náš...
Zdravas Maria...
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše (1x):
Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů (10x):
Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na závěr (3x):
Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

FATYM hledá další spolupracovnice

pro misijní činnost v adoptované severočeské farnosti Jeníkov. Předpoklady: nadšení pro víru, obětavost, vytrvalost, věk 20–30 roků a ochota plně se nasadit.

Kontakt: P. Marek Dunda, marek@fatym.com, www.fatym.com, tel.: 731 402 742

Film „Chcete mě?“ o adopci farnosti Jeníkov je on-line na www.tv-mis.cz/titul.php?id=157

Nebojte se vše svěřit do Jeho rukou...

Foto: Flickr

Maminka byla učitelka v mateřské škole, tudíž nechodila do kostela (v té době to bylo zakázané – paní učitelky nesměly mít s vírou nic společného). Ve víře jsem nebyla vychovávána, ale s babičkou jsem do kostela jako dítě někdy šla, protože jsem věřila, že Bůh existuje. Ano, měla jsem víru, že existuje, ale jako dítě jsem si zas až tak moc neuvědomovala, co pro mě Ježíš učinil. Roky ubíhaly a já pořád žila se svou vírou. Ale nebyla to víra, pro kterou bych udělala vše, ani jsem tolik nevěděla, co to „vše“ znamená. Změna mého života

Za pár dnů mi přišla SMS: „Jani, můžu ti říct, že opravdu existuje. Můj život se mění. Naučila jsem se modlitby. Vím, že je, přijala jsem Ho a jsem šťastná. Děkuji!“

nastala tehdy, když mi Bůh seslal kamarádka Blanku plnou Jeho lásky. S Blankou jsem chodila do kostela, modlily jsme se spolu, jezdily na různá setkání a já skrze ni poznala, že On je ta cesta, kterou se chci dát. Začala jsem chodit na přípravy a 7. dubna 2007 jsem se nechala pokřtít. Byla jsem zároveň biřmována a můj život nabral obrat. Dříve jsem měla velké zdravotní problémy a byla jsem jako ryбка, která se snaží přežít na souši.

Pak jsem přijala svátost nemocných. Dnes jsem jako ryбка, která s Boží pomocí plave v čiré vodě. Můj život začal od té doby, co jsem si plně uvědomila, jak pro mne Ježíš trpěl a jak moc nás všechny miluje. Začal měnit mé srdce. Skrze utrpení, která jsem si prožila, jsem se naučila pokoře, trpělivosti a dát Ježíši důvěru. Dnes už nebloudím, ale s vírou v Něho a se srdcem plným Jeho lásky mohu čelit pokušením, kterým je člověk vystaven.

I maminka poznala Boha a nesmírně nás to sblížilo. Vše svěřujeme Jemu a máme vzájemnou důvěru. Modlíme se za záchranu nenarozených dětí (Krucíata – www.krucíata.cz) a s přáteli za Čistou lásku, do které jsme vstoupili.

Kamarádka, s kterou jsem chodila do třídy, nevěděla kudy kam. Nalézala, nebo

spíš hledala, ale nenalézala útěchu v alkoholu a cigaretách. Na střední škole měla problémy. Modlila jsem se za to, aby mi dal Bůh možnost podat jí pomocnou ruku. Jednoho dne, když se mi opět přišla svěřit, řekla jsem jí vše – jak je to s mojí vírou, co pro mne Ježíš znamená, proč se snažím žít v čistotě. K mému údivu mne požádala, jestli bychom spolu mohly jít do kostela. S radostí jsem přijala. Přespala u nás, večer jsem jí nabídla, že bychom se mohly pomodlit spolu. Souhlasila. Druhý den jsme šly opět na mši. Odpovídala jsem na její otázky, půjčila jsem jí Kancionál a ona dále se mnou chodila na bohoslužby...

Za pár dnů mi přišla SMS: „Jani, můžu ti říct, že opravdu existuje. Můj život se mění. Naučila jsem se modlitby. Vím, že je, přijala jsem Ho a jsem šťastná. Děkuji!“ Radostí mi vyhrkly slzy a s velkou vděčností jsem se obrátila k Pánu Ježíši. Její život se mění dodnes (k lepšímu).

Nebojte se vše svěřit do Jeho rukou... Miluje nás a ví, co je pro nás dobré...

S láskou Jana Kateřina ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdy se máme zvláště modlit?

Máme se modlit zvláště ráno a večer, před jídlem a po jídle, před prací a po práci, když zvoní k modlitbě, a v pokušení.

Za co se máme především modlit?

Především za to, co je k Boží cti a chvále a k naší spáse. Pán Ježíš o tom řekl: „Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

srov. *Katolický katechismus*, Fr. Tomášek, Praha 1968

Výběr z nauky Církve

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností vše stvořené. ^[De fide]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994*

Hledej štěstí druhých a nalezněš svoje vlastní

Nevím, kdo první shrnul svoji životní zkušenost do slov: „Hledej štěstí druhých a nalezněš svoje vlastní“, která visí na nástěnce na Střední zdravotní škole ve Znojmě, ale i já bych se pod tuto větu rád podepsal a svým podpisem stvrdil její pravdivost.

Během svého dospívání jsem v sobě, podobně jako asi všichni mladí, objevil svou touhu po štěstí. Viděl jsem okolo sebe mnoho lidí, kteří mi připadali šťastní a začal jsem přemýšlet, jak se mezi šťastné vyvolené zařadit. Celkem brzo mi došlo, že jedno velké štěstí člověka je v tom, když je milován. Jediná moje tehdejší představa o lásce byla, že kluk chodí s holkou. Nejprve mě to štvalo, že žádnou nemám, a záviděl jsem těm šťastnějším.

Nyní jsem několik málo let knězem a často znovu a znovu zažívám, že čím víc radosti se snažím ve službě dělat druhým, tím víc jí mám sám.

Časem se i na mě štěstí usmálo. Začal jsem chodit s jedním děvčetem. Bylo mi krásně, ale zato začali trpět moji rodiče – chodil jsem pozdě domů. Po nějakém

čase náš vztah skončil. Bylo mi naopak hrozně, ale naštěstí jsem velice brzy po tom rozchodu pochopil, že jsem k tomu vztahu přistupoval od počátku špatně. Chtěl jsem to děvče, aby nějak zaplnilo moji frustraci. Chodil jsem s ní, nebo za ní spíš kvůli sobě. Spíš než láska v tom vztahu bylo moje sobectví.

Těsně po našem rozchodu jsem jel poprvé s klukama na chaloupku do Beskyd. [Chaloupky byl krycí název pro tajné křesťanské tábory pořádané v salesiánském duchu – pozn. red.] A tam na jedné louce, když jsem čekal, až kluci splní úkol, jsem nějak víc než kdy před tím pochopil, že je Bůh, že mě má rád a že mu na mě záleží. Tehdy jsem si řekl: „Už se nechci úzkostlivě starat o svoje malé štěstí. Chci v životě dělat šťastnými ty druhé. A o moje štěstí se postarej ty, Bože.“

A Bůh mou modlitbu slyšel. Ukazoval mi prostor pro službu: práce pro farnost, společenství mládeže, výuka náboženství, povolání učitele – učil jsem matematiku a fyziku na gymnáziu, civilní služba v domově důchodců... Časem jsem z Boží ruky přijal ještě jeden vztah k děvčeti. Žil jsem jej už ale úplně jinak: ne pro sebe.

V té době, možná pod vlivem svých nejrůznějších „služebních“ činností, jsem poznal, že mé srdce je stvořeno širší, než aby je mohl naplnit jeden výlučný vztah. Už dlouho mi bylo jasné, že ve svém životě chci sloužit lidem – teď mi také konečně došlo, že moje služba se má uskutečňovat v kněžství. Nyní jsem několik málo let knězem a často znovu a znovu zažívám, že čím víc radosti se snažím ve službě dělat druhým, tím víc jí mám sám.

Když se setkávám s mladými lidmi, vidím, jak je mnoho jejich problémů spojeno právě s tím, že až příliš myslí na sebe. A tak jim radím, aby mysleli, žili a obětovali se pro druhé. Myslím, že tato cesta je tou nejlepší přípravou na život manželský, kněžský nebo řeholní.

P. Jindřich ■

Foto: Flickr

Foto: Osmaraliva.cz

Kaple Redemptoris Mater

Krás spasí svět

Před několika málo lety byl jmenován kardinálem Čech žijící dlouhá léta v Římě. Je to jezuita Tomáš Špidlík, který je celosvětově znám jako přední odborník na východní křesťanskou spiritualitu. Položili jsme mu několik otázek, a ne jen těch, které se týkají duchovní oblasti života dnešního člověka. Odpověděl svým osobitým způsobem...

Otče kardinále, vaše dlouholeté působení se soustřeďuje na přibližování východního křesťanství západu a obráceně. Jak byste stručně shrnul vývoj v tomto vzájemném poznávání?

Východ a západ, to jsou velice široké pojmy. Takže bych udělal už první rozlišení v tom, že já se zabývám křesťanským východem, ne takzvaným dalekým východem. Proč? Protože Evropa dnes

skutečně stojí v pozici, kdy se národy mísí a my jsme ještě neudělali syntézu toho, co Evropa za dva tisíce let vytvořila. Pořád se mluví o francouzské teologii, německé, italské, ale sesbírat ty nejkrásnější věci..., a ze slovanské teologie nikdo nic nezná, to je úplně neznámé. Je tam velmi mnoho krásných věcí. Takže se pak někdo ptá, vy jste pro tu, anebo pro onu? Já nejsem pro nic, ale sesbírat to, kde je něco pěkného.

Solovjov byl vždycky tak trochu prorocký. On říkal, vývoj církve jde dopředu a každý národ tomu vždycky něco přidá. Co tam dali Židé, to víme, co Římané, co Řekové, co Francouzi, ale co dali Slované, to nikdo neví. To znamená, oni byli pokřtěni naposledy, tak možná to budou oni, kdo dá to poslední slovo. Zajímavé je, že všichni, kdo třeba nechtějí nic slyšet o nějakém ruském autoru, nebo českém, to už vůbec ne, ale když něco přece jen uslyší, tak najednou reagují, že je to pěkné, objeví se něco krásného. Teď objevit to něco pěkného, co ve slovanském světě je a co nikdo neznal, to jsem si vzal za úkol. Musím říct, že to má úspěch už v tom smyslu, že i sami východňané to oceňují, a proto taky ty moje knížky překládají. Už jsem napočítal asi sto padesát překladů do východních jazyků. Dokonce i do arabštiny.

Žijete v Centru Aletti, které je místem setkávání a působení umělců z východu a západu. Jak vypadají některé konkrétní plody této vzájemné spolupráce?

No, tak abych řekl zase jednu věc. Tady tento dům byl založen pro styky východu a západu velice neurčitě. A protože jezuita pater Rupnik, který je umělec, a spolu s ním spolupracují některé sestry, tak já jsem šel s ním. Co se jim podařilo? Jemu se podařilo soustředit kolem sebe asi dvacet umělců z celého světa, z Gruzie, ze Srbska a tak dále. Je podivuhodné, že spolu velice krásně spolupracují a dneska jsou známí v celém světě. Takže z posledních věcí, co udělali, je například nová bazilika ve Fatimě, v Lurdech bylo potřeba dodělat čtvrté tajemství růžence světla, dělali to oni. Teď se dělá ta nová bazilika Padre Pia a kryptu mají zadanou oni. Už dělali dvě pravoslavné katedrály a největší pravoslavná katedrála se staví v Bělehradě. Mluvil jsem s tím architektem a ten říkal: Tu kopuli zadáme vám. To znamená, že už jsou dneska velice známí. Oni tady vypracují každý tu svou část [mozaiky – pozn.

Foto: archiv MISI
Kardinál Tomáš Špidlík u papeže Jana Pavla II.

red.], pak jedou na místo a tam to přilepí. Ve Fatimě to byl třeba měsíc jenom lepení, protože to je obrovská plocha.

A pak jsou oceňováni ještě v jedné věci. Například na Athosu řekli: Konečně se něco takového našlo, protože mnoho lidí jenom napodobuje ikony. Když se napodobují ikony, tak to je, jako když se dělaly ty gotické kostely, to je koneckonců plagiát. Tady je konečně někdo, kdo se inspiruje ikonami, ale pracuje v duchu své doby. To se jim podařilo, a proto jsou dnes známí. Celé to začalo ve Vatikánu kaplí *Redemptoris Mater*.

Jak může oslovovat duchovní umění lidi v dnešní době elektronických médií?

Když pater Rupnik začal malovat figurativně, protože on byl na počátku nadšený do abstraktní malby, tak já jsem jeho malbu a ještě jednoho ruského malíře prezentoval v Národním muzeu v Petrohradě. Bylo tam asi tři sta takových intelektuálů. Já jsem jim říkal, žijeme v době, kde je všude samý obraz, dokonce i u přístrojů se jen nenapíše, jak se mají používat, ale musí se to i namalovat. Přitom lidé neumějí vůbec

obrazy číst. Umělci nevyjadřují v obrazech duchovní věci. Připojil se k tomu jeden velmi dobrý filosof z Moskvy a říkal: Proto ta móda těch ikon, protože tam, kde nic není, tak se to hledí něčím zaplnit. Ale to nejde právě o to, aby se něco doslova napodobovalo, ale aby se lidé zase naučili číst malbu. Protože obrazem se dá něco mnohem lépe vyjádřit než slovy.

Já vždycky, když někde mluvím o ikonách, začínám takovou vtipnou poznámkou. Na západě se říká: „Pojď sem, já ti to vysvětlím, a jestli jsi málo chápavý, tak ti to namaluji.“ A na východě se říká: „Tady máš obraz, a jestli jsi nechápavý, musím ti to vysvětlit.“ Protože obrazem se tajemství daleko lépe vysvětlí než jinak. A proto tedy návrat k umění. Jelikož náboženství bylo vždycky spojeno s uměním, tak je potřeba, aby se k tomuto lidé také vychovávali.

(dokončení v příštím čísle)

připravil P. Tomáš Vyhnaněk OMI ■

V audiosekcí www.TV-MIS.cz je uložena přednáška kardinála Tomáše Špidlíka „Evropská kultura“, kterou pronesl na Filosofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

Na západě se říká: „Pojď sem, já ti to vysvětlím, a jestli jsi málo chápavý, tak ti to namaluji.“ A na východě se říká: „Tady máš obraz, a jestli jsi nechápavý, musím ti to vysvětlit.“

Kongregace sester svaté Hedviky

Slibem chudoby, čistoty a poslušnosti se sestry cele odevzdávají Bohu a službě potřebným. Podle příkladu a záměru svého zakladatele, služebníka Božího kněze Roberta Spiskeho, se sestry věnují křesťanské výchově a vzdělávání dětí a mládeže. Zvláště se věnují postiženým, zanedbaným a opuštěným dětem. Pečují o staré a nemocné lidi, pomáhají ve farnosti jako katechetky, sakristiánky, varhanice... Službou lásky a milosrdenství chtějí sestry vydávat svědectví o Boží lásce a nést světu radostné poselství.

Kongregace sester svaté Hedviky, 671 65 Břežany 1
e-mail: hedvicky@seznam.cz

Foto: archiv MSI

Misie

Misionářská oblast oblátů v provincii Tawi-Tawi

na Filipínách

Asijské země jsou většinou nábožensky zaměřené na hinduismus, buddhismus, islám či další náboženství východu. Křesťanství bývá zpravidla menšinou záležitostí. Ale existuje jedna výjimka, a tou jsou katolické Filipíny. Země veskrze křesťanská, ale bohužel, stejně jako další země této oblasti světa, sužovaná dlouholetými ozbrojenými konflikty mezi vládními vojsky a skupinami vzbouřenců.

Ve snaze přiblížit tuto zemi a situaci v ní jsem požádal v Římě o rozhovor P. Federica Labaglay, člena vedení kongregace Misionářů Panny Marie Neposkvrněné (OMI), který pochází z Filipín a má na starosti misionáře oblátů celého asijského regionu.

Mohl byste nám, otče Federico, krátce přiblížit situaci církve ve vaší zemi?

Filipínci jsou třetí největší křesťanskou národností na světě. Je nás 85 milionů, 92 % křesťanů, z nichž 82 % jsou katolíci. Římsko-katolická církev má značný vliv ve vládních i nevládních záležitostech, a to i přes ústavní oddělení státu a církve. Revoluce Lidové síly, která v roce 1986

svrhla přes dvě desetiletí vládnoucí Marcosův diktátorský režim, byla vedena kardinálem Jaimem Sinem, podporovaným všemi církevními skupinami a všemi sektory napříč filipínskou společností.

Většina soukromých institucí, jako jsou školy nebo nemocnice, jsou vedeny řeholníky a řeholnicemi. Tyto řeholnice a řeholníci jsou zároveň zapojeni do služeb poradenství, zvláštní pastorační, jako

například s přistěhovalci, dětmi ulice, vězni, pro spravedlnost a mír či za ochranu stvoření (tj. aktivity křesťanů zasazující se v péči o stvoření bez plýtvání přírodními zdroji a při jejich solidárním sdílení se všemi – pozn. red.).

Odkdy působí misionáři oblátů na Filipínách?

V roce 1936 jezuitský biskup Luis Del Rosario pozval oblátů do své diecéze Zamboanga. Po schválení tohoto návrhu naší generální kapitulou byli v roce 1939 vysláni první oblátů ze čtyř severoamerických provincií. Po druhé světové válce se k nim přidali další oblátů z Irska, Kanady, Belgie a Nizozemí.

Na co se tito misionáři zaměřují především?

Oblátů, kterých je dnes v zemi 84, působí hlavně v jižní části Filipín zvané Mindanao, zvláště v provinciích Cotabato, Sulu – Tawi-Tawi a také v hlavním městě

Kardinal Jaime Sin (†2005)

Foto: washingtonpost.com

Revoluce Lidové síly, která v roce 1986 svrhla přes dvě desetiletí vládnoucí Marcosův diktátorský režim, byla vedena kardinálem Jaimem Sinem.

Manile, kde mají formační domy pro studium teologie, duchovní centrum, školu a dvě farnosti.

Stěžejní činností misionářů oblátů je pastorační práce ve farnostech, duchovních centrech či poutních místech, vzdělávání ve školách, péče o dobré vztahy mezi křes-

ťany a muslimy, šíření a podpora spravedlnosti a míru a ochrana stvoření.

Nedávno nás zarmoutila smutná zpráva o smrti jednoho kněze obláta, otce Reynalda. Mohl byste nám přiblížit oblast, kde působil?

P. Reynaldo Jesus Roda OMI, který byl zabit vzbouřenci, pracoval mezi muslimy a malou skupinou křesťanů na ostrově Tabawan, jižně od Mindanao. Otec Reynaldo působil v této oblasti deset let.

Toho smutného dne večer se modlil v kapli, když přišla skupina asi deseti ozbrojených mužů a snažili se ho unést. Bránil se, ale byl několikrát postřelen. Otec Roda zápasil s únosci, až se dostali na hřiště před kaplí. Pak jeden z únosců přiložil otcovi Rodovi zbraň k hlavě a vystřelil. Otcovi Rodovi bylo 54 let, knězem byl 28 let.

V roce 1997 byl v této oblasti zavražděn další oblát, biskup Benjamin de Jesus, kterého rebelové zastřelili před jeho katedrálou v Jolo.

Ostrov Mindanao je znám přítomností islámských fundamentalistů, kteří jsou napojeni na Al-Kajdu a mají na svědomí již více než 150 tisíc obětí.

Podílí se obláti na mírovém procesu, který se snaží přinést pokoj do vaší země, sužované po mnoho let ozbrojenými konflikty?

Ano, obláti Panny Marie se účastní tohoto procesu. Tři obláti jsou dokonce přímo zapojeni do mírového vyjednávání mezi vládou a skupinami vzbouřenců. Naše vlastní oblátské školy nabízejí a šíří kurzy o kultuře míru a pokoje. Vzdělávání zaměřené na mír je hlavní součástí školních osnov. Farnosti a další pastorační projekty vedou neformální mírové vzdělávání

a propagaci kultury míru v jejich formačních programech, liturgických slavnostech a jiných aktivitách. ▷

Filipínci jsou třetí největší křesťanskou národností na světě. Je nás 85 milionů, 92 % křesťanů, z nichž 82 % jsou katolíci.

Zničená a později opravená katedrála v Jolo

P. Reynaldo Roda OMI (druhý zprava) byl zavražděn 15. ledna 2008

Foto: 4x archiv MSI

Aleoson – stavba kaple

Existuje naděje na vyřešení tohoto konfliktu v blízké budoucnosti?

Existuje, ale ne v blízké budoucnosti. Mnoho dětí se nyní učí o míru a jsou vychovávány pro mír, jakmile vstoupí do školky či do předškolních tříd. Ony samy si říkají děti míru. Stále pokračujeme v rozšiřování této nové skupiny dětí v různých oblastech a provinciích. Jestliže si většina dětí z různých částí Filipín osvojí a vezme za své hodnoty míru a pokoje do svého dospívání a potom do dospělého života, tehdy a jedině tehdy bude mnoho konfliktů vyřešeno. Samozřejmě, že to bude dlouhý proces a možná ho nebude dosaženo ani za našeho života.

Jak toto napětí vnímají mladí lidé a jakou spatřují naději pro svou budoucnost?

Mladých lidí se zmocňuje neklid. Touží po míru, chtějí ho. Proto se i mnozí z nich zapojují do vzdělávacích programů našich mírových center, našich farností, do poradenství pro své vrstevníky a do aktivit na ochranu neporušenosti stvoření. Ano, dychtí po *šalom*, po úplném klidu a harmonii. Na druhou stranu se mnozí z nich vzdali, zvláště pak ti, kteří jsou ve vzdálených oblastech, nebo ti, kteří žijí v chudinských čtvrtích velkoměst. Ti se buď přidávají ke skupinám vzbuřenců a často se z nich stávají sebevražední atentátníci, anebo se stávají oběťmi společenských nemocí, jako je závislost na drogách, alkoholismus a jiné podoby lidské zkaženosti, aby zapomněli na tlak neklidu a násilí.

připravil P. Tomáš Vyhnálek OMI ■

Filipínští vojáci zasahující při pokusu o převrat v roce 2007

Foto: Flickr

Foto: archiv MSI

Foto: Flickr

Křesťané v Indonésii a Východním Timoru

Méně známé okolnosti odtržení Východního Timoru

Indonésie je nejlidnatější islámskou zemí na světě. Žije v ní více než 200 milionů lidí, z nichž téměř 10 %, tedy kolem 20 milionů, jsou křesťané. Drtivá většina indonéských křesťanů jsou katolíci. Ústava Indonésie zaručuje křesťanům a čtyřem dalším tzv. uznaným náboženstvím svobodu vyznávání jejich víry. Ale praxe běžného života se významně odchyluje od této deklarace – například existence faktického zákazu přístupu křesťanů k vyšším pozicím v administrativě či k vojenským hodnostem.

Vrchol Mount Ramelau, nejvyšší hory Východního Timoru

Foto: Flickr

Jiná teorie, jiná praxe

To, co je „shora“ ústavou deklarováno, je „dole“, tj. v jednotlivých indonéských provinciích, radikálním způsobem popíráno místními, obvykle ozbrojenými islámskými skupinami. Z tohoto hlediska jsou velmi výmluvné počty: Stačí vzpomenout, že v letech 1978–1998 bylo v Indonésii zničeno 385 katolických kostelů, 118 z nich jen během dvou let (1996–1998).

Nejen víra, ale i majetek

Vlny nenávisti ke křesťanům vyvolává nejen odpor vůči nim jako vůči „nevěřícím“. Přidávají se k tomu ještě národ-

nostní a ekonomické důvody. Většina indonéských katolíků jsou původem Číňané a v Indonésii téměř 80 % soukromého vlastnictví patří čínské etnické skupině, která je již léta známa svou pracovitostí a šikovností. Proto lze velmi snadno lidi přemluvit k útokům na křesťany nejen jako na „nevěřící“, ale také z důvodu „spravedlivé odplaty vykořisťovatelům indonéského lidu“. Tuto poslední výzvu často používá vláda, aby našla pro většinové veřejné mínění Indonésanů vhodného obětního beránka, na kterého se svede odpovědnost například za tíživé rozvíření ekonomických či politických problémů.

Pogromy na křesťany

Sledovaná eskalace násilí v letech 1996–1998 proti křesťanům v Indonésii měla právě toto pozadí: celoasijskou hospodářskou krizi dotýkající se této země, která působila růst nezaměstnanosti a oslabení místní měny, a také fakt, že v roce 1998 byl svržen dlouholetý diktátor této země generál Suharto.

V říjnu 1996 začaly pogromy na křesťany na ostrově Jáva. Dne 10. října 1996 v Situbondo na východní Jávě dav muslimů vypálil třicet kostelů a zabil šest lidí, kteří v chrámech uhořeli. V prosinci 1996 se nepokoje přesunuly do západní části ostrova. Na druhý svátek vánoční bylo ▶

Australský vojenský kaplan s dětmi z Východního Timoru v uprchlickém táboře

Foto: defence.gov.au

Model jednání bojovníků džihádu na Molukách je všude tentýž. Nabízejí „obrácení“ celých vesnic. Jejich převážně katoličtí obyvatelé dostávají ultimátum: buď islám, nebo smrt.

Těžký osud Východního Timoru

Katolické obyvatelstvo ve Východním Timoru zakoušelo téměř 25 let osud podobný tomu, který sužuje křesťany na Molukách. Do roku 1975 byla východní část ostrova Timor portugalskou kolonií. Po skončení koloniální vlády vyhlásil Východní Timor nezávislost. Tento fakt Indonésie pod vládou generála Suharta neuznala. V roce 1976 provedla invazi a na to anexi Východního Timoru. To byl počátek očištění obyvatel Timoru trvající do roku 2002.

Odhaduje se, že během indonéské vlády ve Východním Timoru zahynula čtvrtina celkového počtu obyvatel tohoto území. V roce 1989 apeloval Carlos Belo, katolický biskup v hlavním městě Dílí, na generálního tajemníka OSN s prosbou o mezinárodní intervenci na ostrov a o podporu snah obyvatel Timoru o nezávislost. V oné výzvě se objevila šokující slova: „Jako lid a národ umíráme.“

Katolická církev jako útočiště

Během nejtěžších let byla pro obyvatele Timoru útočištěm a základem jejich identity katolická církev. První léta po nastolení indonéské vlády na ostrově byl neochvějným mluvčím obyvatel Timoru biskup Martinho da Costa Lopez, přinucený vládou v Jakartě opustit Východní Timor v roce 1983. Jeho nástupcem na biskupském stolci se stal Carlos Belo, světoznámý symbol snah obyvatel Timoru o nezávislost. Boj vedl především pomocí mírových prostředků, mezi než kromě pokojných demonstrací patřila na čestné místo modlitba za své lidi i za nepřátele. V roce 1996 se stal biskup Belo laureátem Nobelovy ceny míru.

vypáleno třináct kostelů a jedna škola v městě Tasik Malaya. V lokalitě Manang vtrhlo při půlnoční mši do místního katolického kostela padesát muslimů. Kněz, který sloužil mši svatou, byl zbit.

Násilí zaměřené proti křesťanům neminulo ani Jakartu, hlavní město země. V neděli 22. listopadu 1998 tam muslimové vypálili třináct kostelů a zabili třináct křesťanů. Dav útočníků přitom křičel: „Jsme muslimští páni a oni jsou křesťanské svině“ či „Zabít všechny pohany!“

Nabídka, která se neodmítá

Nejkrutější pronásledování křesťanů a zejména katolíků v Indonésii bylo na souostroví Moluky, známé rovněž jako Ostrovy koření. Celé souostroví tvoří více než tisíc ostrovů. Od roku 1999 zde sílí aktivity islámské teroristické skupiny *Laskar džihád* („Bojovníci svaté války“). Je zodpovědná za smrt více než pěti tisíc křesťanů a za násilné vysídlení 500 tisíc dalších, kteří nechtěli přijmout muslimy předloženou „nabídku, která se neodmítá“, tj. přechod k islámu.

Model jednání bojovníků džihádu na Molukách byl všude tentýž. Nabízeli

„obrácení“ celých vesnic. Jejich obyvatelé dostávají ultimátum: buď islám, nebo smrt. „Obrácení“ tohoto druhu často doprovází násilná obřízka včetně barbarické obřízky žen. Praktiky toho typu jsou zdokumentovány například na ostrovech Keswui a Teor.

Armáda bývá většinou pasivní. Jsou však rovněž známy případy, kdy armáda zanechala svého pasivního postoje a přistoupila k aktivnímu jednání: to však znamenalo spolupráci s teroristy při vyhlazení křesťanů na Molukách.

19. června 2000 se oddíly indonéské armády připojily k muslimy organizované masakru křesťanů ve vsi Duma na ostrově Halmahera. Všichni obyvatelé vesnice, tj. 208 lidí, kteří hledali ochranu v místním kostele, byli bestiálně zavražděni bojovníky džihádu a jim pomáhajícími vojáky z 511. a 512. batalionu indonéské armády. Ti obyvatelé vesnice, kteří se zachránili a skončili v nemocnici v Manado na ostrově Sulawesi, žádali o intervenci viceprezidentku Indonésie paní Megavati Sukarnoputri, která nemocnici navštívila. Ta však odpověděla: „To k mým povinnostem nepatří...“

Všude na světě se mě lidé ptali: „Proč to pořád děláš? Vaše věc je prohraná. Svět vám nikdy nepomůže...“ Ale měli jsme něco, o čem ti lidé nevěděli: důvěřovali jsme Bohu.

Kostel v Dilí ve Východním Timoru

Církev se po léta indonéské okupace snažila o to, aby přetrvalo kulturní dědictví obyvatel Timoru, především dialekt *tetun*, odlišný od okupanty vnuceného dialektu *bahasa*, úředního jazyka v Indonésii. Rozhodnutí biskupa sloužit mše svaté právě v jazyce *tetun* bylo znamením odporu vůči vnucené politice z Jakarty, která se snažila obyvatele Východního Timoru zbavit jejich národnosti.

Matka Tereza Východního Timoru

Další postavou a symbolem mírového boje obyvatel Timoru o nezávislost byla katolická řeholnice sestra Maria Lourdes, která je považována za „Matku Terezu Východního Timoru“. Založila Laický institut bratří a sester v Kristu a dvacet let přináší charitativní pomoc tisícům obyvatel Timoru. Tato pomoc se ukázala být nezbytná zejména během posledních krvavých let indonéské okupace Východního Timoru.

Referendum a nezávislost

Když byl v roce 1998 svržen indonéský diktátor Suharto, vznikla příležitost realizovat touhu obyvatel Timoru po nezávislosti. Ve Východním Timoru se 30. srpna 1999 konalo referendum pod patronátem OSN, ve kterém se přes 78 % hlasujících vyslovilo pro nezávislost své země. Účast byla 98 %.

Indonéská armáda reagovala širokou škálou vyhlazovacích akcí, které začaly ještě před samotným referendem. V dubnu

1999 zabili islamisté spolu s vojenskými oddíly přes 200 křesťanů ve městě Liquice. Podle odhadů biskupa Bela zemřelo během několika měsíců po referendu o nezávislosti asi 10 tisíc křesťanů a asi 200 tisíc bylo přinuceno opustit své domovy. Konec těmto krvavým jatkám udělal až vstup mírových jednotek OSN do Východního Timoru. V květnu 2002 se Východní Timor stal oficiálně nezávislým státem.

Důvěřovali jsme Bohu

Po téměř pětadvacetiletém vyhnanství se vrátil do již nezávislé vlasti kněz Francisco Maria Fernandes, jedna z vůdčích osobností hnutí obyvatel Timoru za

Pro nás Evropany, kteří ve snaze o důsledný křesťanský život musíme překonávat jen vlastní pohodlnost, jsou obtíže, kterým jsou vystaveni křesťané v islámských zemích, téměř nepředstavitelné.

nezávislost. Na dotaz zahraničních novinářů, zda všechna ta léta vyhnanství věřil, že přijde doba svobody jeho země, odpověděl: „Všude na světě se mě lidé ptali: „Proč to pořád děláš? Vaše věc je prohraná. Svět vám nikdy nepomůže, nepřátelé vám nikdy nedovolí se oddělit. Proč se nevzdáte?“ Ale měli jsme něco, o čem ti lidé nevěděli: důvěřovali jsme Bohu. Je to vítězství víry.“

Grzegorz Kucharczyk ■

Foto: Flickr

Jak se žije *v noviciátě*

Napadlo tě už někdy zasvětit svůj život zcela Bohu v některém z řádů či řeholních kongregací? Možná ano. Ale jak takovou myšlenku realizovat? Možná nejen pro ty, kteří o duchovním povolání uvažují, bude zajímavé trochu nahlédnout do zákulisí prvních kroků řeholního života – do života v prenoviciátu a noviciátu. Seznámíme se s ním na konkrétním příkladu. Společně „navštívíme“ noviciát Misionářů oblátů Neposkvrněné Panny Marie.

V noviciátu, vedeném tzv. novicmistrem, žijí mladí muži, kteří se chtějí stát kněžími nebo bratry Kongregace Misionářů oblátů Neposkvrněné Panny Marie. Noviciát, Středoevropské provincie, tedy pro Českou republiku, Německo a Rakousko, sídlí v německém Hünfeldu a je součástí místní komunity oblátů.

Noviciát dle církevního práva trvá nejméně rok. Během prenoviciátu a noviciátu je položen základ pro následující řeholní život. To se děje skrze společnou modlitbu, společný život, spolupráci, a také skrze výuku a praktika.

Společenství noviciátu žije ve vlastní části kláštera, ke které patří konferenční místnost, vlastní kaple noviciátu, obývací pokoj a pokoje jednotlivých noviců.

Foto: archiv OMI
P. Roman Musil OMI působí na Haiti

Typický denní režim v noviciátu vypadá takto:

6.00	budíček
6.30	ranní chvály (breviář) a mše svatá
7.30	snídaně
8.00	pracovní doba do 12.00
12.15	modlitba uprostřed dne (breviář)
12.30	oběd
14.00	studium do 18.00
18.15	večerní modlitba – nešpory (breviář) a čas ticha (silentium)
19.00	večeře
20.00	růženec, adorace nebo společně trávený večer

Dopoledne během pracovní doby vypomáhají novicové v různých částech kláštera. Například v domě pro hosty, při umývání nádobí, v parku, v kuchyni, v klášterní pekárně nebo v klášterním domově s pečovatelskou službou. Odpoledne je čas na studium. Tyto hodiny slouží k četbě duchovní a teologické lite-

ratury a k výuce. K tématům výuky patří jsou například: duchovní a řeholní život, život z modlitby, formy modlitby, spiritualita oblátů, historie kongregace, řeholní stanovy a pravidla, sliby čistoty, chudoby, poslušnosti a vytrvalosti.

Mimo to má každý den ještě své „specifikum“: V pondělí rozjímání nad evangeliem z následující neděle nebo svátku. Večer se pak společně modlíme růženec. V úterý se modlíme růženec (desátky latinsky, anglicky, francouzsky, italsky a česky) za misie. Ve středu je adorace. Zvláště se modlíme za duchovní povolání. Ve čtvrtek máme zkoušku pěveckého sboru. V pátek připravuje jeden z noviců meditaci k žalmu. Večer je setkání: pohled na uplynulý a následující týden; novinky z naší kongregace, církve a světa. Na závěr slavíme v noviciátní kapli mši svatou. Sobota je vyhrazena úklidu. Odpoledne máme možnost zasportovat si. V neděli se modlíme ranní chvály v 7.30 ve své kapli a v 10 hodin slavíme

mši svatou v klášterním kostele. Odpoledne máme volno, například k výletům nebo jen k odpočinku.

V průběhu prenoviciátu a noviciátu se pořádají jednou za měsíc výlety a také takzvané pouštní dny. V polovině noviciátu se absolvuje čtyřtýdenní praktikum v sociálním zařízení. Před prvními sliby se konají exercicie. Novicové se pravidelně účastní oblátské práce s mládeží na různých akcích, jako jsou letní kemp, mše svaté pro mladé, festivaly nebo se spolupodílejí na misiích ve farnostech.

Kdo jsou obláti

Papež Pius XI. nazval obláty „specialisty na nejtěžší misi“ a papež Jan Pavel II. říká, že jsou to „muži zasvěcení evangelizaci, zvláště mezi nejubožejšími lidmi“.

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné jsou katolická misionářská řeholní kongregace. Založena byla v roce 1816 francouzským knězem a pozdějším biskupem Evženem de Mazenodem, který byl dne 3. prosince 1995 svatořečen papežem Janem Pavlem II.

Motto oblátů je: „Poslal mě evangelizovat chudé. Chudé evangelizujeme.“

Foto: archiv OMI

Stavba školy ve farnosti P. Romana Musila OMI v Zátocce slepic na Haiti

Kdo je oblát?

Oblát je muž Ježíše Krista, kterého zná ze své vlastní zkušenosti. Na jeho volání opustí všechno, své postavení, svou rodinu nebo možnost založení vlastní rodiny a snaží se žít životem Ježíše Krista.

Oblát je také muž pro chudé. V nich slyší Ježíšovo volání. Tito ubozí jsou všichni ti, kteří trpí bezprávím, nebo ti, kteří nikdy neslyšeli o Bohu či na něj zapomněli.

Oblát je také mužem Církve, neboť láska k Církvi je láskou k Ježíši Kristu.

Oblát je muž Panny Marie. Jí odevzdává své srdce. Maria, Matka Kristova, se stává v jeho životě útočištěm a věrnou oporou.

Obláti a Církev

Obláti žijí v Církvi, s Církvi a pro Církev. Jsou tam, kde je potřebuje Církev, Kristovo tajemné Tělo. Kdysi se zakladatel rozhorlil: „Nechci mít v kongregaci žádné doutnající knoty. Buď ať každý plane horlivostí a září dobrým příkladem, nebo ať naši společnost opustí.“

Obláti plní, co vzkříšený Kristus uložil apoštolům: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu“ (Mk 16,15). V Písmu se Ježíš často láskyplně obrací především k chudým. Obláti se snaží napodobit svého Mistra: Projevují chudým největší lásku, když se snaží zvěstovat Kristovo radostné poselství hlavně jim. Člověk nenajde ušlechtlejší a vznešenější poslání.

*Redakčně upraveno podle materiálů
P. Martina Sedloně OMI*

Kontakt na obláty:
P. Martin Sedloň OMI
Staroklokotská 1
390 03 Tábor-Klokoty
tel.: 731 621 241
e-mail: martinomi@centrum.cz

Sestry Matky Terezy a pražští bezdomovci přijíždějí do Tábora na exercicie vedené otci obláty

Foto: archiv OMI

Požádal bys ho, aby odpustil tomu, kdo ukradl jeho ženy?

Odpuštění v manželství

Foto: Flickr

Jedním z nejvážnějších problémů, které nám velmi komplikují duchovní život, ale rovněž značně ztěžují fungování v mnoha oblastech, je stav neodpuštění. My manželé přesně víme, jak obtížné je vypořádat se s takovým stavem v našich vztazích.

Co říká o odpuštění Ježíš

Ke zranění slovy nebo postoji může docházet i mnohokrát během dne. Jak si s takovými situacemi poradit? Kde hledat oporu? Myslím, že nejprostší je sáhnout po inspirovaných slovech a podívat se, co nám na toto téma řekl Ježíš:

„Tu přistoupil Petr k Ježíšovi a zeptal se: ‚Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejmíc sedmkrát?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Neříkám ti nejmíc sedmkrát, ale (třeba) sedmdesát sedmkrát.‘“ (Mt 18,21-22)

Proč sedmdesátkrát?

Ve všech starověkých kulturách je číslo sedm všeobecně chápáno jako posvátné. Starý zákon pojmy „plnost“ a „sedm“

označuje tímtež slovem. Plnost sedmičky plyne z její nedělitelnosti. V Bibli sedm znamená především akt stvoření – dílo stvoření se uskutečnilo plně jako dokonalé, nepotřebující opravu. Před člověkem stojí jediný úkol: objevovat toto dílo a užívat je.

Podle tohoto smyslu odpustit sedmkrát znamená odpustit dokonale, vždycky, trvale, ustavičně, ale především všem beze zbytku, zcela, plně, tak, aby po zranění a následně právě po takovém odpuštění nezůstala žádná rána, aby nezůstalo v paměti nic. Úplně odpustit znamená zapomenout, nikdy se k ničemu nevracet (v případě spáchání zločinu takové odpuštění nevyklučuje požadavek spravedlivého trestu pro pachatele a náhrady škody). Ale znamená to také začít znovu

milovat, neočekávat odprošování a zadostiučinění, ale vyjít vstříc s obětavou láskou, která „zapomíná, když jí někdo ublíží, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží“ (1 Kor 13).

Není to lehké

Je to postoj velmi těžký, přímo nedosažitelný lidsky, ale vždycky dosažitelný s Ježíšem, v naprosté otevřenosti vůči Jeho milosti, třeba i zázrakem, nadpřirozeně. Petrova otázka byla velmi zralá. Nepochybně dobře zná symboliku čísla sedm. Klade tedy otázku, jak to udělat, aby odpustil zcela, dokonale, podle významu tohoto symbolu. Určitě vyjadřuje také svoji pochybnost, zda je vůbec možné takto odpustit. Má vedle sebe Mistra a využívá příležitost. Už se hodně naučil, mnohému porozuměl, ale má ještě nějaké nejasnosti. Dříve slyšel, že se nesmí odplácet zlo zlem, ale že je třeba nastavit druhou tvář. Dověděl se také, že počátkem odpuštění je modlitba za toho, kdo ubližuje. Postoj odplaty a hledání spravedlnosti je velmi lidský. Kristus ještě řekl, že opravdového štěstí se dosáhne tehdy, jestliže se všechna

Foto: archiv MŠI

Odpustit sedmkrát znamená odpustit dokonale, to znamená vždycky, trvale, znamená to také začít znovu milovat, neočekávat odprošování a zadostiučinění, ale vyjít vstříc s obětavou láskou, která „zapomíná, když jí někdo ublíží, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží“ (1 Kor 13). Odpustit sedmdesát sedmkrát to ještě umocňuje...

protivenství přijmou s pokorou: „Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. (...) Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost“ (Mt 5,6.11). Petr cítí, že se mu to téměř daří, ale pozoruje v sobě obvyklou vyčerpanost a malou resistenci vůči nepřátelství druhých lidí. Přemýšlí, zda existuje hranice kompromisu, ústupků a modlitby za ty, kdo ubližují. Možná je to potřeba dělat jenom do nějaké míry.

Odpouštět „proti logice“

Ježíš přijímá Petrovu zralou otázku, ale jako odpověď učí starostlivého učedníka, že v rozsahu problému křivdy a odpuštění je nejprve nutné dát stranou logiku. Posouvá rozhovor na jinou rovinu. „Sedmdesát sedmkrát“ je odpuštění bez počtu, bez kalkulace, proti logice. V Petrově otázce byla ještě dříve racionalita.

Iracionalita odpuštění a kříž

Petr žádal o jednoduchý recept, o předpis, který by si mohl zapamatovat a usku- tečňovat. Pravidla jsou obvykle logická

a stručná. Ježíš nechává tuto rovinu být a nedotýká se jí. Říká, že odpustit sedmdesát sedmkrát neznamená odpustit, ale dát život za toho, kdo ubližuje. Ne riskovat život, ale bez váhání ho dát.

Jistě tato odpověď nemohla být v onu chvíli pochopitelná, ale další Mistrova slova, například: „Kdo chce jít za mnou,

at' zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě!“ (Mk 8,34), následná oběť na kříži a odpuštění Petrovi jeho zapření pomohly časem porozumět podstatě tohoto poučení.

V manželství odpuštění nepočítej

Co si z tohoto rozhovoru mohou vzít manželé? Určitě to lze postřehnout. V manželství nemůže být místo na počítání, kolikrát si už partneři odpustili, tím spíš na připomínání, že si stále odpouštějí. Nemůže se uvažovat, zda neustálým odpuštěním se zkaží partner, který může po určité době začít využívat naivitu a zneužívat bezmeznou podřízenost ženy či muže. To jsou lidské kalkulace a obavy. Rozumné, důvodné a logické. Jenže Ježíš se nám snaží říci: Nepočítej, nepřemýšlej, nerozvažuj nad efektem svého odpuštění, nad účinností a silou, jakou na partnera působí.

Miluj navzdory utrženým zraněním

Když si manželé v případě všech křivd v manželství kladou otázku po hranicích kompromisu a konci podřízenosti, slyší: „Miluj muže/ženu, navzdory utrženým příkořím se za něho (za ni) ustavičně modli, ale zvlášť tehdy, kdy tě zraní. Nemysli na pomstu, ale s pokorou přijmi další zranění. Cítíš-li, že už nemáš síly, a tážeš-li se, jak dlouho máš ještě zažívat tyto bolesti, řekni si, že vydržíš do konce, až za něj (za ni) položíš život, že jsi připraven (připravena) přijmout vše, co je nejhorší, umřít za něho (za ni), necítit křivdu, všechno utrpení obětovat za něho (za ni), a to přes to všechno, co ti dělá.“ Pak uslyšíš slova, že právě tako- ▷

Foto: archiv MŠI

vým postojem se přichází k plnosti štěstí v manželství, že právě ti jsou blahoslavení, šťastní, kteří snášejí veškeré pronásledování. Čím je větší a čím větší bolest vyvolává, tím větší je štěstí. Šokující paradox! Neexistuje přece větší trápení než křivda způsobená partnerem, člověkem milovaným a jediným.

Nevykašli se na ni (na něj)!

Toto je nabídka, která se vůbec nevejde do jakýchkoli hranic logiky a racionality. Často slyšíme slova: „Vykašli se na něj (na ni), proč se s ním (s ní) máš trápit?“ Často to děláme a vykašleme se, odcházíme, vyhazujeme... Je to lidské řešení. Ježíš naopak nabízí řešení, které není řešením lidským, které není rozumné podle moudrosti tohoto světa. Nabízí nejen řešení, ale i pomoc. Petr také neporozuměl ihned. Teprve velikonoční perspektiva doplnila toto jeho nepochopení. A možná ani ne tak doplnila, jako jen ukázala jiné řešení, o kterém není třeba přemýšlet, ale je třeba je provést. Ježíš neřekl: „Vezměte, jezte a pochopíte, co dělám.“ Řekl: „Vezměte, to je moje tělo“ (Mk 14,22). Tak máme jednat a ne se to pokoušet pochopit. Ježíš ukázal velmi konkrétní způsob, jak

Nelze také zapomínat, že v perspektivě věčného života bezpodmínečné odpuštění každé křivdy spáchané druhým člověkem, zejména v manželství partnerem, je podmínkou naděje na Boží milosrdenství: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,14–15).

Foto: Flickr

uskutečnit všechny evangelijní ideály, na nichž manželé mají budovat svůj svazek. Připomněl, že člověk bez Něho nemůže dělat nic. Podstatné není „chápat“, ale „konat“. Řekl, že se člověk nemusí snažit porozumět, když se – ať už v Něm, nebo bez Něho – porozumět nedá, protože o to nejde. Jedná se o tyto zásady uskutečňovat, ne je pouze chápat.

Nelze také zapomínat, že v perspektivě věčného života – a tuto perspektivu věřící lidé mají brát v úvahu – bezpodmínečné odpuštění každé křivdy spáchané druhým člověkem, zejména v manželství partnerem, je podmínkou naděje na Boží milosrdenství: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neod-

pustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,14–15).

Beze mne nemůžete dělat nic

Pramenem síly k životu s postojem oběti v odpuštění, oběti skrze odpuštění je jediné eucharistie. Právě v ní se nachází jádro výroku: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (Jan 15,5). Bez Těla Páně člověk není v stavu přijmout a uskutečnit postoj „sedmdesát sedmkrát“, čili dát život za křivdícího partnera. Není v stavu uskutečnit žádný z prvků manželského slibu.

Mieczysław Guzewicz ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co jsou svátosti?

Svátosti jsou vnímatelná a účinná znamení milosti, ustanovená Kristem a svěřená církvi, jimiž se nám uděluje božský život.

Které jsou svátosti?

Je jich sedm: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství a manželství.

Jak se rozděluje sedm svátostí?

Svátosti se rozdělují na: svátosti uvedení do křesťanského života (křest, biřmování a eucharistie); svátosti uzdravení (pokání a pomazání nemocných); svátosti k službě

společnosti a poslání věřících (kněžství a manželství). Týkají se důležitých okamžiků křesťanského života. Všechny svátosti jsou zaměřeny k eucharistii, „jako svému zvláštnímu cíli“ (sv. Tomáš Akvinský).

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Výběr z nauky Církve

Všechny svátosti Nového Zákona byly ustanoveny Kristem. ^[De fide]

Svátosti jsou pro člověka nutné ke spáse. ^[De fide]

Bůh může udělit milost i bez svátostí. ^[De fide]
Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Dar a úkol

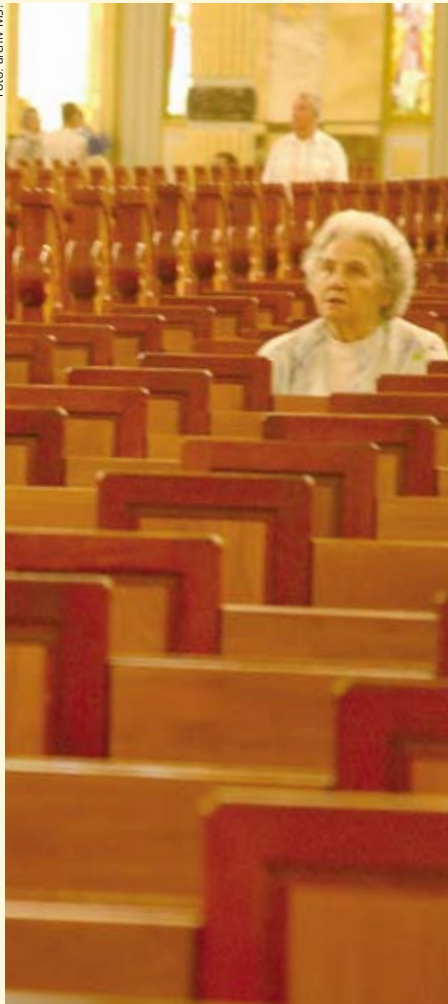
Byly prázdniny, doba odpočinku a rodinných návštěv. Jela jsem s rodinou do vesnice, v níž jsem se narodila. Navštívila jsem tam i svého kmotra. Jeho manželka, rodná sestra mého táty, který už třináct let nežije, je jediným žijícím člověkem z této strany mé rodiny. Je jí osmdesát dva let a už třetí rok leží kvůli své nemoci na lůžku. Její muž o ni celou tu dobu pečuje. Nemá cenu o tom moc mluvit, imponoval mi a okouznil mě tolik, že jsem se rozhodla o něm napsat. Strýci je osmdesát osm let, je šikovný, v kondici a plný dobré nálady. Má výbornou paměť a zajímavě vypráví. A má co, protože zažil dvě války a byl vězněn na lublinském zámku. Vyprávěl, že se vždycky v nejtěžších chvílích modlil. Jako relikvii uchovává medailku, kterou mu v mládí dala matka. Tvrdí, že modlitba je povznesení k Bohu, že Mu tak děkuje a také Ho prosí. Modlí se spolu s tetou, třebaže pro

Svatost manželství je darem, ale také povinností trvale se starat o dobro toho druhého člověka.

ni je společné odříkávání růžence a litaní cvičením paměti, kterou ztrácí. Je to hrozné, ale z tety se stává „rostlinka“. Ale ne pro mého strýce. S plným nasazením ji myje, mění pleny, obléká, krmí, nikdy není vůči ní netrpělivý. Prožil s tetou šedesát let a stále ji miluje. Dívám se na ně a vidím, že svátost manželství je darem, ale také povinností trvale se starat o dobro toho druhého člověka. Závidím tetě a sama bych jednou chtěla, aby se ke mně někdo takto choval. V dnešním povrchním a prázdném světě je takový strýc jako briliant. Přeji mu hodně zdraví a jsem na něj hrdá.

Marie, Polsko ■

Foto: archiv MSI

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Výběr z nauky Církve

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem. [Sent. cert.]

Manželství je pravá a vlastní svátost ustanovená Kristem. [De fide]

Účelem manželství je vytvoření společenství lásky ke vzájemné pomoci, k plození a výchově dětí. [Sent. cert.]

Podstatnými vlastnostmi manželství jsou monogamie a nerozlučnost. [Sent. cert.]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí. [Sent. cert.]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Týdeník Světlo

Týdeník se snaží o formaci v linii učitelského úřadu církve a směřuje k prohloubení mariánské úcty. Vychází pravidelně od podzimu 1993. Má církevní schválení Arcibiskupství olomouckého. Každé číslo obsahuje text generální audience nebo promluvy z cest Svatého Otce a nedělní liturgické čtení s meditativní úvahou. Pravidelně jsou zde publikována více či méně náročná pojednání předních katolických teologů, cykly z děl církevních učitelů k palčivým problémům současného života v církvi, informace o událostech v současné církvi, beletristická četba na pokračování, výroky svatých, drobné církevní aktuality, inzeráty a na závěr liturgický kalendář. Vychází v rozsahu 16 stran. Cena jednoho výtisku 9 Kč.

Objednávky

Matice cyrilometodějská, s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc
tel.: 587 405 431
e-mail: knihy@maticecm.cz

Úcta nejen v manželství

V manželském slibu ženich a nevěsta kromě jiného říkají: „Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost.“ V poslední době musím častěji myslet právě na onu úctu, kterou si manželé slibují...

Co se za tím všechno skrývá?

Mít úctu k druhému kromě jiného znamená, že si ho vážím, že respektuji jeho pohled. Má-li někdo úctu k druhému, pak se vyhne všemu, co by mohlo druhého zranit nebo urazit, mluví o něm s úctou, s úctou jej pojmenovává, s úctou vyslechne třeba i jeho odlišný názor atd. Příslib úcty není v manželském slibu jen tak náhodně. Pokud je mezi manžely opravdová úcta, pak se každý z nich cítí v přítomnosti toho druhého opravdu přijímán.

Dovolím si na tuto skutečnost nabídnout několik drobných pohledů, které snad trochu podtrhnou důležitost úcty.

Maruško sem, Maruško tam...

Vyprávěli mi o jednom manželském páru, který také osobně znám. Před svatbou to bylo jen „Maruško sem, Maruško tam“. A po svatbě? Jen za pouhých pár roků manžel před ostatními chlapy říká: „Ta moje Mařa, ta Mařena.“ V oslovení každý z nás jistě vycítí, zda je přístup oslovujícího nesený úctou, anebo právě naopak.

Jak se úcta projevuje

Pokud mají manželé úctu vůči sobě navzájem, pak nebudou tomu druhému stále předhazovat zraňující okamžiky z minulosti, které by měly být už dávno odpuštěny, nebudou toho druhého už předem podezřívát. Kde je úcta, tam si vážíme toho druhého i přesto, že někdy zakoušíme zklamání či se nás bolestně dotýkají chyby toho druhého.

Foto: Flickr

Jestliže má manžel úctu ke své manželce (a platí to i naopak), pak vždy s vnitřní úctou vyslechne její názor a nikdy neřekne předem: „To je hloupost, ty ničemu nerozumíš.“ V takovémto ovzduší úcty je pak možno otevřít jakýkoliv problém a je možné hledat a nalézat správné řešení. Kde panuje vzájemná úcta mezi manžely, tam se lze vždy dohodnout a žádný problém není takový, aby se kvůli němu musel tyto dvě bytosti od sebe vzdalovat.

Neúcta – základ neřešitelných problémů

Kde však není úcta k odlišnému postoji druhého, který je v tomto případě dán i odlišností muže a ženy, tam se brzy při prvních rozdílných pohledech na skutečnost objeví urážející slova, která mohou způsobit bolestná zranění. V ovzduší, kde není úcta jednoho k druhému, se těžko domlouvá a velmi obtížně spolupracuje.

Důvody ke vzájemné úctě

Manželé mají hned celou řadu důvodů proč k sobě chovat vzájemnou úctu. Kromě úcty k člověku, která nám má být každému vlastní, existují ještě alespoň dva důvody, proč si toho druhého vážít: (1) Nikdo jiný

nedal svůj život natolik k dispozici pro mě, jako to udělal můj manžel (manželka) vstupem do našeho manželství. (2) Ten druhý je mi dán od Boha jako dar. Božích darů si máme vážít a zvláště takového jedinečného daru, jakým je můj celoživotní nerozlučný partner.

Mohla by se objevit námitka. Ten můj manžel, to je teda pěkný dárek. Takhle jsem se na něj ještě nikdy nedívala, abych si uvědomovala, že je to dar od Boha... Na tuto námitku lze jen konstatovat, že vše, co máme, je dar od Boha. Tím spíše ten, koho si člověk zvolil pro manželství...

*Je dobré občas
vzpomenout
i v modlitbě
a prosit za dar
úcty, a to zvláště
k těm lidem,
vůči nimž jsme
v pokušení mít
úcty nedostatek.*

Foto: Flickr

Boží humor

Zde se někdy objevuje Boží humor, který respektuje naši svobodnou volbu a dává nám jako Boží dar toho, koho jsme si sami vybrali. Nicméně stále ho máme vidět jako dar od Boha a mít k němu úctu. A to i když po čase poznáme, že jsme si nevezali anděla nebo nejideálnějšího člověka. S trochou pokory jistě každý přizná, že ani ten druhý ve mně nemá vždycky anděla...

Předpoklad dobré výchovy

Úcta mezi manžely je též základním předpokladem pro dobrou výchovu dětí. Někdy se setkávám s nářky rodičů: „Už si nevíme s našimi dětmi rady, neposlouchají a dělají si všechno po svém.“ Mohli bychom sice jistě nalézt i další vysvětlení,

ale představme si následující situaci. Malé dítě si hraje a rodiče si v jeho blízkosti vyměňují názory. Najednou maminka zvýšeným hlasem vykřikne: „Ty jsi ale debil!“ Tatínek nezůstane pozadu a vrátí to zpět: „A ty jsi zase ,píp, píp.“ Chudák malé dítě si pomyslí: „To jsem to ale chytlo. Tatínka mám debila a maminku dokonce ,píp, píp. To jsem ale v ubohé rodině.“ Pozvolna vše dítěti v hlavičce pracuje, zpracovává další obdobné situace a výsledkem je jakési vyhodnocení, které se objevuje v jeho životním postoji. „Přece nebudu poslouchat debila...“ Rodiče se pak diví, kde se stala chyba.

Nejlepší je prevence

Je nám zcela jasné, že těmto situacím je možno předcházet. Vždyť přece když dítě slyší, že tatínek s velkou úctou pojmenovává maminku, že maminka vždy podpoří tatínkův názor, že se společně snaží, aby ten druhý nemusel být smutný, pak je dítě jaksi automaticky vtaženo do ochotného přijetí postoje a názorů rodičů a uvádí je do praktického života. Poslušnost dětí je pak jen normální odpovědí na vzájemnou úctu rodičů.

Moudrý manžel (manželka) s druhým nejen zachází, ale také o něm mluví a smýšlí s úctou. Výrazy typů „ta moje stará“, „ten můj živočich“ sice mohou vyvolat úsměv a mohou působit i do jisté míry vtipně. V žádném případě však nepřispívají k tomu, aby rostl postoj úcty toho, kdo je vyslovuje, k manželovi či manželce.

To platí i mimo rodinu

Co zde bylo řečeno o úctě mezi manžely, můžeme konkrétně převést i do obecných souvislostí na úctu mezi lidmi. Kde je

úcta mezi sousedy, spolupracovníky, spolužáky, tam se jistě každý cítí dobře a je otevřeno vše tak, aby bylo možné se domluvit. Naopak, kde se místo úcty vkrádá nezdravý stupeň arogance a drzosti, tam nejenže trpí přirozená autorita představených, ale zároveň se uzavírá i možnost rozumně se domluvit. Zbytečná, často i drobná nerozumění se pak mění ve větší konflikty, které bývají zbytečně řešeny na úrovni domáhání se spravedlnosti a práva, ne na úrovni lidských vztahů.

Zbývá připomenout, že je dobré občas vzpomenout i v modlitbě a prosit za dar úcty, a to zvláště k těm lidem, vůči nimž jsme v pokušení mít nedostatek úcty.

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Výběr z nauky Církve

Vzniklý manželský svazek zavazuje oba manžele doživotně k nedílnému společenství. ^[De fide]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost. ^[De fide]

Kdo uzavírají manželství, udělují si tuto svátost sobě navzájem. ^[Sent. cert.]

Církev má právo v manželských záležitostech pokřtěných, pokud jde o svátosti, stanovit zákony a právní předpisy. ^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Foto: Flickr

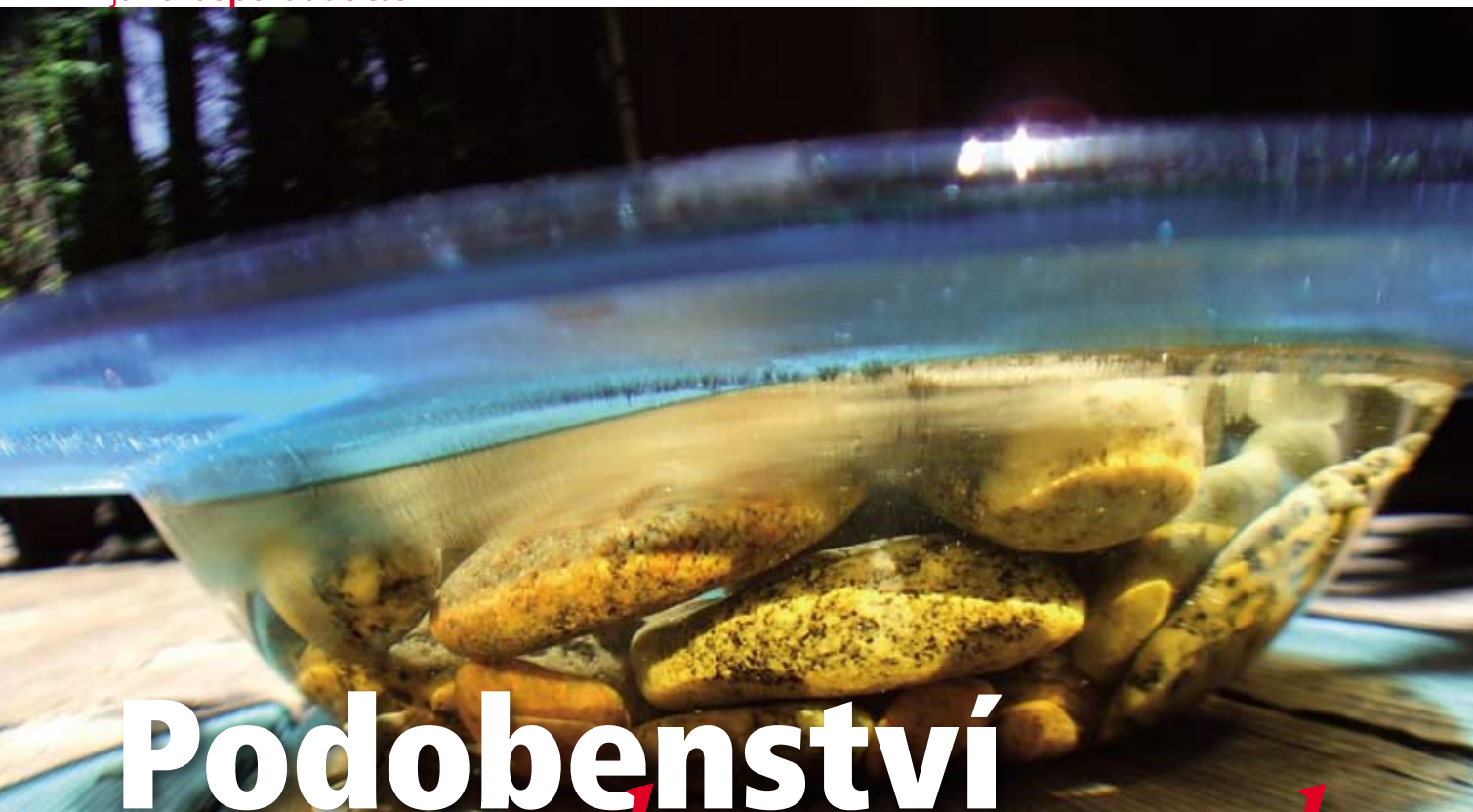

Foto: Flickr

Podobenství o kamenech

Konala se přednáška. Přednášejícím byl odborník na management času – na hospodaření s časem. Hovořil před skupinou studentů obchodní akademie, a aby vypíchl svou myšlenku, použil příklad, na který studenti nikdy nezapomenou.

V úvodu nastínil osnovu přednášky a pak řekl: „OK, je čas na malý kvíz,“ a vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici se širokým hrdlem a postavil ji před ně na stůl. Pak vyndal ještě asi tucet kamenů velikosti pěsti a pečlivě je naskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se: „Je ta sklenice plná?“ Z posluchárny se ozvalo: „Ano!“ Expert na hospodaření s časem opáčil: „Skutečně?“ Sáhl pod stůl a vytáhl sáček štěrku, který nasypal na sklenici a pořádně s ní zatřepal. Štěrky se propadly do mezer

Pokud si život zavalíme nepodstatnými věcmi, ty důležité už do něj pak nedostaneme.

mezi kameny. Zeptal se znova: „Je ta sklenice plná?“ Tentokrát posluchači pochopili a jeden řekl: „Pravděpodobně ne.“ „Správně!“ odpověděl přednášející a zpoza stolu vzal sáček s pískem a vměstnal ho všude do mezer mezi kameny a štěrky. Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“ „Ne!“ ozvalo se. „Správně,“ odpověděl a vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až pod okraj. Pak se podíval na třídu a zeptal se: „Co je pointou tohoto pokusu?“ Jeden snaživce zvedl ruku a povídá: „Pointou je, že bez ohledu na to, jak plný je váš program, když se snažíte skutečně pořádně, vždycky se tam ještě vejdu nějaké věci!“ „Ne,“ řekl přednášející, „to není pointa. Pravda, kterou nás tenhle pokus učí, je ta, že pokud tam nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy.“

Ta pointa je zajímavá nejen pro studenty obchodní akademie... Co jsou v našem životě ty opravdu velké věci, na které v něm, když je do něj nedáme jako první, už téměř jistě nezbude místo? Které věci, a především osoby by měly mít nejvyšší prioritu? Je to každodenní modlitba a rozvíjení vztahu k Bohu, je to čas věnovaný rodině, manželovi, manželce, dětem, přátelům... Budme k sobě upřímní a zamysleme se nad tím, kde v naší pomyslné sklenici leží kámen s názvem „Bůh“.

Udělej si čas na Pána Boha a on ti dá čas na vše ostatní!

Je skutečně na správném místě? Není to mnohdy spíše tak, že si jen myslíme, že ho tam máme? Neodsouváme modlitbu – rozhovor s Pánem – stále na pozdější a pozdější dobu? Vždyť teď ještě musím udělat to či ono. A na Boha – náš základní kámen – pak už zbude jenom chvilíčka před spaním, kdy se nám už klíží víčka...

Ten příběh má velkou pravdu v tom, že pokud si život zavalíme nepodstatnými věcmi (štěrkem a pískem), ty důležité už do něj pak nedostaneme. Myslet si, že se Bohu, svému duchovnímu životu, rodině, budu věnovat „až potom“, je velký omyl. V tom případě na to nezbude čas vůbec.

*Martina Krejčová ■
(redakčně upraveno)*

Pozn. redakce: O uspořádání času a o důležitých bodech denního programu viz článek na straně 61–63.

Moje putování

... v dětství

Zjišťuji, že mě poutě nějakým způsobem provázely už od malička. Poutní místo mého dětství byla Zelená Hora u Žďára, jak říkáme my rodáci z toho kraje. Jezdili jsme tam vlakem, ale na zastávku se muselo dojít pár kilometrů pěšky. Ze žďárského nádraží jsme chtěli jet místní dopravou, ta byla přečpaná, takže chtě nechtě další čtyři kilometry přes celé město. Když jsme se zpocením vyšplhali na Zelenou horu, byl už kostelíček narvaný. Stál jsem s našimi vzadu, mezi dospělými lidmi. U země je vždy málo kyslíku, a tak se mi pravidelně dělalo špatně. Jednou v blízkosti stála spolužačka, která se mi velmi líbila. Znal jsem ji ze školy, chodila také do náboženství. Aspoň před ní to vydržím, přál jsem si. Nevydržel. Opět jsem dostal zdravou lesní barvu a musel jsem na čerstvý vzduch.

... na studiích

Ve Francii, kde jsem studoval gymnázium, bylo noční putování do Citeaux, kde vznikli cisterciáci. Náš studentský abbé mě tam lákal hned v prvním ročníku, ale dal jsem si říci až ve druhém. Nelitoval jsem však nikdy a budu na to vzpomínat až do smrti. Jako bohoslovec jsem byl s mládeží na chaloupce nedaleko od Turzovky. Vypravili jsem se tam, nenápadně pomodlili a pak pracovali. Posbírali jsme po lese všechny rozházené papírky a ekologicky je zneškodnili.

... v kněžském životě

Jako kaplan jsem začínal na Vranově u Brna. Pak jsem tam chodil s ministranty pěšky z Jedovnic. To byly zážitky. Kluci

Foto: archiv MSI

vždy došli tam i zpět, i když někdy byli na pokraji svých sil a já skoro taky.

První farářské místo bylo v Moutnicích, kde můj předchůdce P. Otmar Kaplan zavedl pěší putování do Žarošic. Bývalo to vždycky v sobotu v září a šlapalo se pětadvacet kilometrů. Tenkrát se mi to zdálo moc, a proto jsem byl rád, že jsem se mohl vymluvit na svatbu. Pořádali jsme však (trochu načerno) malé poutě k okolním kapličkám a soukromé do nedalekých Tuřan. Už tenkrát na Vranově a pak i v Žarošicích jsem si všiml procesí z Meziříčí. Do paměti se mi vryla podoba i hlas staršího bratra Vincence, který je vždycky vedl. Do Meziříčí jsem nastoupil těsně po příchodu svobody. Všechno se mohlo rozjet. Tak se jezdilo na různá poutní místa autobusy, ale vždycky se šlo i kousek pěšky.

... v jubilejním roce

Pak už přišel Řím (foto a kronika pouti je na www.fatym.com/bylo – pozn. redakce). Na nápad jít tam pěšky přišel P. Jindřich Bartoš a P. Marek Dunda, sám jsem navrhoval jít jen do Mariazell. Přesvědčili mě však rychle a nikdy jsem toho nelitoval, protože po návratu se to rozběhlo samo. A protože do Říma se nedá chodit každý rok a je to opravdu daleko, začali jsme s Boží pomocí a pod ochranou andělů strážných každoroční pěší putování z domu na Velehrad. Tam přinesli svatí Cyril a Metoděj obraz Panny Marie Průvodkyně na cestách, tam jí zasvětili biskupové náš národ. To všechno každý rok prožíváme a s námi také mnozí další, takže se plní to biblické: „Radost pro všechny lid“.

P. Jan Peňáz ■

Na letošní Národní pěší pouť na Velehrad vycházejí poutníci v pondělí 18. srpna 2008 z Vranova nad Dyjí, Netína u Velkého Meziříčí a z Vítochova u Bystřice nad Pernštýjnem. V úterý vychází ze Znojma, Velkého Meziříčí a Olešnice. Ve středu z Brna a Olomouce. Ve čtvrtek ze Slavkova u Brna. V pátek z Ratíškovice a Veselí nad Moravou. V sobotu v noci z Uherského Brodu a v neděli v osm hodin ráno z Buchlovic. Z Prahy a z Nového Jičína se putuje na etapy, vždy jeden den v měsíci. Hlavní mše svatá je v bazilice na Velehradě v sobotu 23. srpna 2008 v poledne. Přidejte se i vy! Bližší informace na www.dekanstvivm.horacko.com a na www.fatym.com. Film o loňské pěší pouti „Star Velehrad – Epizoda 2007“ můžete zhlédnout on-line na www.TV-MIS.cz.

Foto: Flickr

A co na to gynekoložka?

MUDr. Xenie Preiningerová
vystudovala medicínu na
lékařské fakultě Univerzity
Palackého v Olomouci.

Po promoci v roce 1989
nastoupila na dětské oddělení
v Městské nemocnici v Ostravě.
Po dvou letech se s manželem
přestěhovali do Třebíče, kde ale
již jako pediatr místo nenašla.
Z možností, které se jí nabízely,
zvolila obor gynekologie-
porodnictví, získala atestaci
a v oboru stále pracuje.

Jak přistupujete ke svým pacientkám v souvislosti se všemi nároky kladenými na katolickou víru?

K problémům svých pacientek přistupuji jak z hlediska odborného, tak jako člověk a chápaní žena a matka. Pochoopení u mne najdou svobodné ženy a dívky, které se na manželství teprve připravují, a které tak k sexuálnímu životu přistupují se zdrženlivostí a odpovědností. Ty jsou totiž často terčem posměchu a nepochopení.

Ke každé pacientce je třeba přistupovat individuálně, do jisté míry kromě odbornosti také s pověstným selským rozumem a vždy se základní myšlenkou lékařského povolání – tedy „co nejméně uškodit“.

Oproti minulosti je dnes již běžnou praxí a samozřejmostí předepisování antikoncepce. Jaký je váš postoj v této oblasti?

Hormonální antikoncepci z principu odmítám pro její abortivní a škodlivé ved-

lejší účinky na zdraví žen. Předepsat antikoncepci pro mne znamená mj. porušení základních pravidel lékařské etiky.

Proč? Jak vlastně účinkuje hormonální antikoncepce a jaká rizika hrozí při jejím užívání?

Hormonální kontraceptivum má čtyři mechanismy účinku:

(1) Mělo by narušit normální vývoj Graafova folikulu ve vaječniku a zabránit uvolnění vajíčka. (2) Zahušťuje hlen děložního čípku, čímž brání vstupu a pohybu spermií do vyšších oddílů pohlavního ústrojí. (3) Porušuje pohyblivost vejcovodů, což ztěžuje transport případně oplozeného vajíčka, tedy počaté lidské bytosti. (4) Hormony narušují svým působením děložní sliznici natolik, že počaté dítě ve vývojové fázi blas-

tocytů nemá možnost se v ní uhnízdit – a tak tedy dochází k jeho smrti. Pokud se novému životu podaří překonat první tři překážky kladené antikoncepcí, je pro ženu neviditelně potracen, což pokládám za obrovské, byť skryté zlo.

Lékaři, kteří podlehli mámení farmaceutických firem, zcela přehlédli, že podáním hormonální antikoncepce neléčí žádnou nemoc, ale naopak uvádějí fungování ženského organismu do metabolického zmatku (a často až rozvratu) s nedozírnými důsledky na plodnost, zdraví lidí, dědičnost a na ekologickou rovnováhu. K čemu vede falešný pocit bezpečí při sexuálním styku, nevázanost a neodpovědnost mezi partnery, o tom by se také dalo dlouze hovořit. Tito lékaři nejen, že neléčí, ale porušují také lékařskou přísahu a ničí integritu svého povolání.

Jak může být harmonický vztah, ve kterém si muž může dělat, co chce, a to za cenu poškození zdraví své ženy a zabití vlastního dítěte?

Foto: flickr

Někteří lidé jsou toho názoru, že užívání antikoncepce přináší klid a bezstarostnost a posiluje manželství a obecně harmonický vztah. Co vy na to?

Jak může být harmonický vztah, ve kterém si muž může dělat, co chce, a to za cenu poškození zdraví své ženy a zabití vlastního dítěte? Myslím, že tento přístup není možný, pokud je ve vztahu opravdová manželská láska. Podle mého názoru už to samo o sobě hovoří proti posílení harmonie v manželství.

Ke křesťanskému životu patří také půst a odříkání, a to má jistě hlubší smysl, než jsme schopni často dohlédnout. Rozhodně pak mnohem radostněji a hlouběji prožíváme období, kdy půst končí.

Jak reagujete při požadavku na umělý potrat?

Své lékařské poslání chápu tak, že z odborného hlediska seznámím pacientku s možnostmi, které při daném problému má, a je na jejím zvážení, jak se dále rozhodne. Může samozřejmě zvolit dobro i zlo. Moje svědomí mi ale

nedovoluje porušit základní princip Desatera: Nezapomeň!

Jsem přesvědčena o tom, a mé zkušenosti to potvrzují, že každé dítě je tak či onak chtěné. Pokud dítě nepřijmou nebo nemohou přijmout vlastní rodiče, o to s větší radostí je přijmou rodiče adoptivní.

Co když se ale při vyšetření zjistí, že dítě, které se má narodit, nebude zdravé. Není potom přece jen na místě potrat?

Diskuse na toto téma je stejně složitá jako problematika trestu smrti. Kdy máte sto procentní jistotu, že odsouzený je skutečně viněn? Přes nejmodernější techniky nemá žádný lékař v žádném oboru a při žádném vyšetření sto procentní jistotu, že výsledek je správný. Čím více se lidé v přetechnizované společnosti oddalují od Boha a přírody, tím méně jsou připraveni zvládat situace související s „přirozené“ se vyskytujícími nemocemi, postiženími nebo se smrtí. Člověk, ať je jakkoli postižený, má právo na důstojné zacházení a přirozenou smrt.

Pokud pacientka a otec dítěte tento můj postoj nebudou sdílet a budou žádat potrat, nemohu jim při dalším konání již pomáhat. Tato vyšetření, která zmiňujete, z mého pohledu musí sloužit k tomu, aby se odborníci z hlediska porodnického a dětského připravili na možný problém a nutnost poskytnout dítěti po narození okamžitě náležitou péči. A stejně tak to platí i pro rodiče. I oni se musejí připravit.

Provozování gynekologické praxe v souladu s nároky katolické morálky není zřejmě jednoduché.

Lékař v soukromé ambulanci je přímo závislý na počtu ošetřených pacientek. Na „zelené louce“ a tudíž s prázdnou kartotékou začínající lékař-gynekolog a katolík hned od začátku pochopitelně z důvodu svého věroučného a morálního závazku odmítá žádosti pacientek o antikoncepci a sepisování žádostí o interrupce, přičemž v ambulantní gynekologii představují právě tyto pacientky podstatnou část klientely a příjmů lékaře.

Ekonomické začátky jsou tedy velmi svízelné. Dalo by se myslím dokonce říci, že založení katolické gynekologické ambulance je v našich současných poměrech nebývalý ekonomický experiment a prověří víru (v tomto případě mou i mých pacientek).

Za rozhovor děkuje P. Marek Dunda ■

Foto: flickr

MUDr. Xenie Preiningerová pracuje jako gynekoložka na gynekologicko-porodnickém oddělení nemocnice v Třebíči a od 1. listopadu 2003 provozuje soukromou ambulanci v Jaroměřicích nad Rokytnou. Ordinace je otevřena dva dny v týdnu – v pondělí od 13 do 16 hodin a ve středu od 6.30 do 17.30 hodin. Kontaktní telefon pro objednání je 568 440 045.

Z našeho přátelství zůstala ruina

Moje první vážnější známost se přeměnila v drama. Byla jsem zděšena, když jsem zjistila, že jsem těhotná. Intenzivně jsem hledala odpověď. Přítel to dítě jednoduše chtěl a viděl v tom naději pro naši rozpadaající se známost. Ale zrovna tato naděje mi byla protivná a hnala mě opačným směrem. Dítě jako lepidlo na naši zničenou známost – já sama jsem byla takovým dítětem.

Podrobně jsme se navzájem pozorovali, každý zvlášť a s pomocí psychologa. Každý den bylo mé rozhodnutí jasnější a z mého sobeckého nitra se zřetelně ozývalo: „Potratit!“ Nechtěla jsem žádné dítě, které by mělo fungovat jako lepidlo. Dítě, které bylo jako bez pohlaví, bez života, bez smyslu, bez podstaty – mne samotné cizí a věčně hledající! Toto embryo bylo hrozbou, ohrožovalo celý můj život.

Kam se moje oči podívaly, viděla jsem vítězství síly a vystrašená svou nejistotou jsem pozorovala dění světa a všechno se ve mně třásl strachem. Jeden špatný krok a pak jasný hlas srdce, které ví: „Zabila jsem své vlastní dítě! Já, já, já jsem to udělala!“ Tam nepomáhal žádný argument, nemělo to smysl a žádné odpuštění mi nepřineslo útěchu. Mé hrůzoplné probuzené svědomí téměř nesnesitelně tížilo moji duši.

Má známost samozřejmě navždy skončila a můj přítel, který mě obcházel jen s opovržením, se vydal starou cestou a bral heroin. Celou vinu nechal v mém zkrva-

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě

Tel: 800 108 000

Foto: Flickr

veném klíně, který páchnul smrtí a zůstal prázdný. Dlouhý, téměř nekonečný rok jsem kulhala s obrovskou dírou v břiše tmavými ulicemi. Cítila jsem vytékat mnoho krve, která nechtěla vyschnout. Když jsem cestou zahlédla dítě, tekly mi proudy slz – tiché výkřiky smrti v mém zkaženém břichu.

Na tomto malém, drobném životě závisely dva další životy, které již bolestí nemohly dýchat. Na základě této skutečnosti ztrácí potrat své oprávnění, které je i tak vražedné. Špatné předpoklady jsou vždy ještě lepší než vůbec žádné!

Nakonec jsem chtěla pomoci aspoň jemu, aby také on nezahynul. Moje vina byla nesnesitelná, tížila jako skála vážící tuny a zakrývala všechno hezké v mém srdci. Dlouho jsem bojovala o svého ztraceného přítele a našla jsem útěchu v jeho

věrné milence, heroinu. Já jsem přece potřebovala také útěchu a klid od svého nekonečného sebeopovrhování!

Nepozorovatelně a s každou injekcí se sítě stáhly těsněji, až jsem byla úplně chycena. Z našeho přátelství zůstala ruina protichůdných pocitů, a ani naše společná známá, heroin, to nemohla zastít. Vícekrát jsme se rozešli a znovu našli, žili jsme spolu svázáni neviditelným poutem.

Tabea ■

Převzato z publikace „Proč pláčeš, Miriam“ – svědectví a informace o psychických následcích umělého potratu. Knihu lze objednat bezplatně na adrese Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: info@prolife.cz, <http://prolife.cz>.

Kruciáta

systematické modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí ohrožených umělým potratem

Je naléhavě potřebná velká modlitba za život, která by prostoupila celý svět... Proto hledíme opět pokoru a odvahu modlit se a postit, aby síla vycházející shůry mohla rozbořit hradby podvodu a lži, které očím tolika našich bratří a sester zakrývají od základu špatnou podstatu skutků i zákonů namířených proti životu, aby se tak jejich srdce otevřela a nadchla pro úmysly a záměry kultury života a lásky.

z encykliky Jana Pavla II. „Evangelium Vitae“

Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
e-mail: info@kruciata.cz, <http://kruciata.cz>

Doufám, že naši Lucinku jednou uvidím

Čekala jsem své první dítě, holčičku Lucinku. První ultrazvuk se lékařům trochu nepozdával. Pak přišel šok – ve 24. týdnu těhotenství jsem se dozvěděla, že Lucinka má velký rozštěp páteře a velkou srdeční vadu, že nemá žádnou šanci přežít, a proto mám jít na vyvolání porodu. Z víkendu před hospitalizací si moc nepamatuji, pouze mi utkvělo, že při nedělní mši svaté jsme zpívali píseň „Blíž k Tobě, Bože můj“, kterou jsem hojně prolévala slzami. Manžel je konvertita, první svatě přijímání přijal v předvečer naší svatby. Nedělní vstávání na mši svatou ho ale nijak neoslovalo. Mrzelo mě to, proto jsem se rozhodla obětovat psychickou i fyzickou bolest právě na tento úmysl.

Termín zákroku byl určen na den předcházející mým 22. narozeninám. Snažila jsem se v rámci možností být statečná, ale byla jsem dost na dně. Odebrali mi plodovou vodu, která již byla zkalená. Pro mě to ale je znamením, že Bůh byl se mnou – nezabila jsem své dítě, už bylo mrtvé – a zároveň, pokud by porod nebyl vyvolán včas, dostala bych otravu krve.

Aplikovali mi prostaglandiny – hormony, které měly do několika hodin spustit porod. Bohužel moje tělesná schránka reagovala méně ochotně a porod se protahoval. Sestry měly více povinností a paní doktorka byla odvozlána k porodu dvojčat. Měla jsem v ruce

Pocity matky, která přišla o dítě, i když ne vlastní vinou, jsou hrozné.

kapačku a byla jsem nesoběstačná. Moje úžasné spolupacientky mě těšily, otíraly mi čelo, dávaly mi pít.

Nejsoucítější byla má jmenovkyně, kterou hospitalizovali v nemocnici kvůli krevní sraženině pod placentou. Lékaři ji pozorovali již pár týdnů a v podstatě si nevěděli rady, měli však strach, aby nedošlo k ohrožení těhotenství. Příchozí sestra také tuto maminku napomínala, že si mě nemá všimnout a má se šetřit. Ona však nedbala a byla mi velkou psychickou oporou. Také si všimla vzduchové bubliny, která se objevila v mé kapačce, takže mě možná zachránila před embolií.

Pozdě v noci už jsem byla fyzicky vyčerpaná, proto mi dali nějaký lék na utlumení bolesti a já jsem pak v polovodomí porodila Lucinku, kterou jsem ani neviděla. Druhý den, kdy už mi bylo lépe, se strhl nějaký zmatek na chodbě. Později vyšlo najevo, že mé jmenovkyni spontánně odešla krevní sraženina zpod placenty, nic se nekomplikovalo a ona mohla během několika dnů být propuštěna domů. Já

jsem přesvědčena, že Bůh viděl její soucit se mnou a pomohl jí. Můj manžel bez problémů navštěvuje nejen nedělní mše svaté, ale je i aktivní ve farnosti a snaží se každoročně zúčastnit duchovní obnovy. Myslím, že Bůh přijal, co jsem mu, byť ne zcela ochotně, nabídl. Náš život není vždy bez mráčku, ale máme čtyři kluky a Boží přítomnost vnímám ve svém životě každý den. Na Lucinku vzpomínám nejvíce den před svými narozeninami a doufám, že se s ní jednou uvidím.

Tuto událost nelze ze života vymazat – pocity matky, která přišla o dítě, i když ne vlastní vinou, jsou hrozné. Od té doby je mi jasné, jak strašně se musí cítit matky, které z různých důvodů podstoupí interrupci. Denně se proto připojuji modlitbou k hnutí Kruciáta.

Bohumila ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co zakazuje páté přikázání?

Páté přikázání zakazuje jako těžce odporující mravnímu zákonu:

- **přímé a úmyslné zabití člověka** i spolupráci na něm;
- **přímý potrat**, chtěný jako cíl nebo prostředek, a také spolupráci na něm, pod trestem exkomunikace: protože lidská bytost musí být absolutním způsobem respektována a chráněna ve své integritě již od svého početí;
- **přímou eutanazii**, která je ukončením života osob postižených, nemocných nebo už blízkých smrti, aktivním zákrokem nebo opomenutím povinné pomoci;
- **sebevraždu** i úmyslnou spolupráci na ní, neboť těžce uráží spravedlivou lásku k Bohu, sobě a bližnímu: odpovědnost sebevraha může být zvětšena, je-li sebevražda spojena s pohoršením, anebo zmenšena vlivem výjimečných psychických poruch nebo nadměrného strachu.

Srov. Compendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Foto: Flickr

Obracet se musím každý den

Když tak různě čtu vaše příspěvky a svědectví o setkáních a životě s Bohem, ráda bych se s vámi také podělila o svoje zkušenosti s obrácením, či spíše s obracením, protože tento děj vnímám ve svém životě jako stále probíhající a stále se aktualizující.

Vyrůstala jsem v „polověřící“ rodině, kde nás maminka k víře a Pánu Bohu vedla, takže věřící jsem odmalička a jsem jí za to moc vděčná. Nevybavuji si ani žádné období, kdy by mi na víře, na Pánu Bohu, na mém duchovním životě nezáleželo nebo bych na to vyloženě kašlala. Ale jak už to bývá, jednou se člověk snaží víc a je horlivější, jindy polevuje a jde to s ním z kopce.

Františkánské setkání mládeže

Asi v období přestupu na střední školu jsem si začala víc uvědomovat, že bych se měla nějak změnit, jít víc do hloubky, ale nevěděla jsem jak do toho. Zlom nastal o prázdninách v roce 2002, kdy jsem se přihlásila hned na dvě duchovní akce těsně za sebou. První bylo Františkán-

...musím se každý den snažit jít proti proudu. S proudem plave jenom leklá ryba. A já chci být živá křesťanská rybička.

ské setkání mládeže na Cvilíně u Krnova, které bylo tehdy zaměřené na život několika světců 20. století. Mluvili jsme o tom, v čem nám mohou být příkladem, dokonce nám o nich přijelo něco říct i pár lidí, kteří se s nimi osobně setkali. Už to pro mě bylo silným impulsem ke změně, ale tím úplně rozhodujícím bylo, když jsme jeden večer při bohoslužbě slova přicházeli ke kněžím a oni nám otevírali Písmo a vždycky nám přečetli úryvek, který nám otevřeli a kterým nám Bůh chtěl něco říct. Můj úryvek byl z evangelia svatého Jana, kdy je Ježíš

při poslední večeři u stolu a mluví o zrádci a Petr se naklání k Janovi ležícímu blízko Ježíše, aby se ho zeptal, kdo to je. K tomu ten otec podotkl, že je to moc pěkný úryvek. Mně se to ovšem moc pěkně nezdálo, protože, jak asi tušíte, slova „jeden z vás mě zradí“ jsem si vztáhla na sebe, dost to se mnou otrásl a bylo mi to hodně líto. Ale nevěděla jsem, co dělat, jenom, že nechci Pána Ježíše zradit, že chci být s Ním a přijít do nebe. Ale asi po třech dnech mi došlo, co je na tom pěkného. Když jsem se pořád nechtěla smířit s tím, že bych měla být zrádcem, uvědomila jsem si, že v tom úryvku jsou kromě Ježíše a Jidáše ještě Petr a Jan, miláček Páně, a že když nechci být Jidášem, můžu se stát Janem. To mě naplnilo velkou nadějí a radostí a podnítilo k tomu, abych se snažila začít žít víc jako křesťan.

Oáza

To bylo takové nakopnutí, silný impuls, k jehož uskutečňování mi pomohla druhá akce toho léta – patnáctidenní duchovní cvičení, tzv. oáza. To byl další čas milosti, doba, ve které se moje předsevzetí ze setkání mládeže mohlo upevnit a začít konkrétně uskutečňovat. V oáze jde hlavně o rozvoj mého vztahu k Bohu, o to, abych Ho dokázala přijmout jako svého Pána a Spasitele, abych zakusila Jeho lásku a poznala, že má se mnou nádherný plán, že můj život má velký smysl, a s Boží pomocí dokázala žít jako křesťan, tedy ten, kdo patří Kristu. Proto je zde hodně času věnováno modlitbě, četbě Písma, každodenní mši svaté, ... a je tu také prostor na to, aby se člověk zamyslel sám nad sebou a nad svým životem. Je to opravdu taková oáza v poušti všedního života, místo, kde lze načerpat vodu, občerstvit se na cestě k Bohu.

Tady jsem dokázala, asi poprvé nějak vědomě, odevzdat svůj život do rukou Krista, aby ho On vedl. Nebylo to sice úplně bez boje, musela jsem v sobě překonat různé strachy spojené s tím, že Pán Bůh po mně bude chtít něco, co nebudu

Foto: Flickr

chtít já. V té době to bylo hlavně to, že bych měla jít do řádu a že by se ze mě musela stát holka typu „dlouhá sukně, bledá líčka“ – nevím, jak to vyjádřit lépe, někdo, kdo se musí pořád kát, chodí jako tělo bez duše a nemůže se už ani normálně pobavit. Mezi námi, musím říct, že to byly pěkně mylné představy o člověku žijícím s Kristem. Ale právě v tomto rozhodnutí odevzdat se Pánu Ježíši jsem získala obrovskou svobodu Božího dítěte a vědomí toho, že ať se v mém životě děje cokoli, je to všechno pro mé dobro a pro mou spásu, protože Pán o tom ví a má to všechno pevně ve svých rukou. A nakonec jsem se ani nemusela moc bát, protože to bylo právě na této oáze, kdy jsem poznala svého nynějšího snoubence, a i když dlouhou sukni nosím, bledá líčka mám tak akorát po prodělané chřipce. Tím chci tedy říct, že právě odevzdání se Kristu může člověka naplnit tou pravou radostí a štěstím, které svět dát nemůže.

Obnovovat rozhodnutí

Toto rozhodnutí však je i není definitivní. Pán Bůh bere moje slovo a rozhodnutí vážně, ale jak už jsem se o tom mnohokrát později přesvědčila, pokud já svoje rozhodnutí neobnovuji, neuvědomuji si každé ráno, že i tento nový den chci prožít s Kristem a pro Krista, snadno na to zapomínám a začínám se od Něho vzdalovat, žít si po svém, a když se nedívám na Pána jako na vzor, pomaloučku, polehoučku začínají do mého srdce pronikat názory a smýšlení tohoto světa. A pak se najednou divím, jak to, že jsem někde,

Foto: Flickr

kde jsem být nechtěla, mám duchovní krizi, ... a musím se znovu vracet a obracet. V duchovním životě totiž nemůžu zůstat stát, protože to mě pak začne strhávat proud toho, co je kolem mě. Jestliže chci jít za Ježíšem, musím se každý den snažit jít proti proudu. Jak říká jeden náš kněz: „S proudem plave jenom leklá ryba.“ A já chci být živá křesťanská rybička.

Hezky se to uvažuje a píše, ale už hůř dělá, protože to stojí námahu a pozornost. Mně v tomto plavání proti proudu hodně pomohlo, že oáza nejsou jenom ta patnáctidenní duchovní cvičení o prázdninách a celý další rok nic. Tedy mohou se takto brát, ale mohou být také vstupem

k duchovní formaci, takové škole duchovního života, v rámci hnutí Světlo-Život, které oázy pořádá a jehož cílem je pomáhat nám dorůstat ve zralé křesťany. Scházela jsem se pak i přes školní rok s ostatními, kdo byli na oáze, a pod vedením animátora se snažila poznávat víc a hlouběji Krista a taky to, jak mám ve světle evangelia žít jako opravdový křesťan. Tak se stalo, že mi oáza začala být oporou v mém duchovním životě a vlastně mě provází doteď.

Dalším, co mi toto hnutí přineslo, je společenství stejně smýšlejících lidí. Nikdy předtím jsem do žádného společenství nepatřila a ani mi to nějak nechybělo. Ale čím starší jsem, tím víc si uvědomuji důležitost společenství a jsem moc vděčná za dar všech kamarádů a kamarádek, se kterými se mohu sdílet, navzájem povzbuzovat a jít za Světlem, které nám dává život. A to ať ve společenství oázáků nebo Čisté lásky – Společenství čistých srdcí, kam jsem později také vstoupila. Je to velký dar, že můžeme jít ke Kristu ve společenství, navzájem si dodávat odvalu a posilovat se.

A tak bych nás – vás i sebe – chtěla povzbudit k tomu, abychom se nebáli stále znovu se obracet a odevzdávat Bohu. Vždyť on je náš milující Otec, který ví, co dělá. Jenom s Ním a v NĚm můžeme být doopravdy šťastní a žít svůj život naplno. A pokud hledáte společenství nebo způsob, jak se přiblížit ke Kristu, tak jako před šesti lety já, můžete se zkusit podívat na oázu – <http://choreb.minorite.cz>, třeba vám může pomoci, tak jako pomohla mně.

Monča ■

Foto: P. Antonín Basler

O čistotě se mluví často. Avšak představy, čeho se tato ctnost týká, se v praxi zužují pouze na otázku předmanželského pohlavního života. To by ale byl omyl.

Čistota

se netýká jen předmanželského pohlavního života

Čistota a nečistota

Věci jsou nám jasnější, když je vidíme v kontrastu s jejich opakem. Když se například člověk probudí po opici pozvracený, vidíme zřetelně opak čistoty – nečistotu. Tato vnější nečistota je v tomto případě konkrétním zviditelněním hříchu. Nebo když jsem stál nad člověkem, který skočil pod vlak. Strašný pohled.

Ale nám jde o čistotu „duchovní“, mravní. Ta není postřehnutelná smysly nebo znázornitelná. Viditelné jsou jen její *plody* – např. dítě, které je zhmotněním (tělo) a zosobněním (duše) lásky otce a matky. Ale je to i stavba domu, chrám,

nemocnice nebo umělecké dílo, do něhož se *vtěluje* láska a úcta k Bohu a k člověku.

Hřích čistou duši špiní. Svatý Josef Kupertinský měl dar duchovního čichu. Vždy, když cítil u někoho hřích, řekl: „Bratře, smrdíš,“ a ten se šel vyzpovídat. Kdyby nám po každém hříchu vyrazil na čele ošklivý nádor, rozmysleli bychom si každý skutek lépe. Ale většina lidí by asi šla jednodušší cestou a pořídila si turbany...

Poškozená přirozenost

Člověk je jako kulička na nakloněné rovině. Když je ponechán sám sobě, vlastní vahou přirozenosti narušené dědičným hříchem tíhne dolů, k tomu, co je snadné a co nic nestojí.

Co nic nestojí, ale také za nic nestojí. A naopak: co stojí „za něco“, to taky něco stojí. Věci hodnotné se musejí „hodnotit“, vykupovat námahou, úsilím – tedy platit.

Jak k tomu ale přijdeme my? Stěžovat si na těžký osud můžeme, ale povzdechy naši padlou přirozenost nezměníme.

Musíme se změnit my a přistoupit na pravidla hry – podřídít se. To není výmysl křesťanství. Už Aristoteles vyjadřuje tuto zkušenost: *Omne animal post coitum triste*. – Každý živočich je po ukolení smutný. Nebo se taky podřídít nemusíme, ale pak nejen že nezabráníme nepříjemným následkům příjemností, které nic nestály, ale nedočkáme se ani příjemností, které by plynuly ze zaplacených námah. Prostě jsme nic nedali, nezaplatili – jednoduše nás chytli v samoobsluze, kde jsme se chtěli „obsloužit“ sami – bezplatně. Za sladké noci hořké dny. A naopak: za hořkou námahu sladká odměna... a je jedno, jestli to je maturita, doktorát, špičkový sport, umění... Princip je stejný. To vše stojí dřinu, ale taky to stojí za to.

Lákavé pro smysly

Člověk je tělo a duše. Pokušení smyslu přichází už v ráji. Okuste zakázané ovoce... budete jako Bůh... sami si určíte, co je dobré a zlé... Viděla žena,

Cíle člověka jsou buď blízké, ale nízké, nebo vzdálené, ale vznešené.

Kdyby nám po každém hříchu vyrazil na čele ošklivý nádor, rozmysleli bychom si každý skutek lépe. Ale většina lidí by asi šla jednodušší cestou a pořídila si turbany...

Foto: Flickr

že to ovoce je lahodné k jídlu, krásné na pohled, slibuje nové poznání... Ano, okusili a poznali – že jsou nazí! Nejde o tělesnou nahotu – ta jim dosud nevadila. Ale z jejich duše byl stržen plášť Boží lásky a do ní začišela opuštěnost, mrazivá a zlá – a smích pokušitele: Doběhl jsem vás... patříte mně! To je geneze každého pokušení a podlehnutí, Každého propadnutí smyslné rozkoši, která se pak člověka zmocňuje stále více, až ho zničí.

První příkaz lidem po pádu v ráji byl: rozmnožte se, naplňte zemi, a *podmaňte si ji!* K té zemi patří i naše tělo. Ovládneme-li je, výsledkem je svoboda – pokoj – radost. Opak vede k otroctví, závislosti a smutku. Platí to dodnes. Musíme si vybrat, není zde neutrality.

Anděl nebo zvíře?
Člověk, který neovládá své tělo, je zúžen jen na smyslové (převážně hmatové a chuťové) požitky – bezprostřední dotyk. I představivost je jimi zamořena. Je už jen jako živočich, neboť rozum a vůle jdou stranou. Lidově: kam tě vede slepá vášně! Ovšem to, co nic nestojí, ani za nic nestojí a po takových zážitcích je člověk jako vytřepaná cigareta! Svátá Kateřina Sienská, kterou ďábel přepadával a trápil smyslovými představami, říkala, že přemoci sebe (touhu po rozkoši – *concupiscentiam*) je víc než dělat zázraky. Čistý je vždy plný energie, kterou ušetřil sebezáporem, a plný chuti k boji. Naučí se

neplýtvat energií na věci, které mu nejsou ke skutečnému prospěchu, nebo které mu dokonce škodí.

Cíle člověka jsou buď blízké, ale nízké, nebo vzdálené, ale vznešené. Ve filmu „César a Kleopatra“ si vyjde vítěz do pouště. Přichází ke sfínze. Dívá se na ni a říká: „Sfingo, jsi jako já – zpola bůh a zpola zvíře.“ Podobně i chrlice na katedrálách – obludy plivající vodu nebo zpotvořené lidské tváře, vyjadřující neřest, hřích, zlo. Mají nám připomínat i to, že naše boje není jen proti nezřízenému tělu, ale i proti zlým duchům. Bďte! Žádné království ani žádná rozkoš tohoto světa nestojí za to, abychom před ním padli na tvář a klaněli se.

Moudrost Boží a lidská slabost

Když nám Bůh něco zakazuje, pak ne proto, že by nám to nepřál, ale že je to pro nás špatné, i když nám se v tom okam- ▷

Foto: Flickr

Svatý Josef Kupertinský měl dar duchovního čichu. Vždy, když, když cítil u někoho hřích, řekl: „Bratře, smrdíš,“ a ten se šel vyzpovídat.

Římané měli nápis nad nevěstincem: „Pereas, ne pereas per eas.“ – Přejdi, abys nezahynul skrze ně.

žiku zdá pravý opak a moc se nám to líbí. Nechápeme to... Každé dítě má moc rádo dorty – ale když se jich přejí, je mu z toho špatně, i když mu moc chutnaly.

Před jedním z hokejových zápasů v Moskvě sehnal ruský trenér do hotelu, kde spali kanadští hráči, nejpůsobivější prostitutky – a zápas pak pochopitelně domácí vysoko vyhráli. Ukázalo se tenkrát více než zřetelně, že hřích je doslova „gól do vlastní branky“. Bůh ale nechce, abychom prohrávali – kterýpak trenér vidí rád góly do vlastní branky, a ne do soupeřovy! Říká nám: „Vítězi dám ovoce se stromu života,“ které si chtěli utrhnout sami, i přes zákaz! A „neutrpí druhou smrt! Dám mu moc nad pohany,“ podobně jako ji dal Josefovi v Egyptě po vítězství nad Putifar-kou. Byla to odměna čistoty.

Odyseus nechal námořníkům zakapat uši voskem a sám se dal přivázat ke stěžni, aby mohl proplout úžinou... Římané měli

nápis nad nevěstincem: *Pereas, ne pereas per eas.* – Přejdi, abys nezahynul skrze ně. Dábel totiž nemůže vstoupit přímo do rozumu a vůle – to je vyhrazeno Bohu, ale může vstoupit do představitosti hmotnými obrazy!

Pokud si zde člověk uchová čistotu srdce, je blahoslavený a vidí Boha. To si lze vyzkoušet! Ale některé věci nelze zkoušet beztrestně: hrát si s granátem, skočit pod vlak atd. Předčasně probuzený pohlavní pud, hlad po rozkoši, je jako zhoubný nádor – stráví svého nositele. Takoví lidé nemají smysl pro nic jiného, pro žádné jiné hodnoty.

Vnitřní čistota

Pravá čistota začíná v srdci, v myšlenkách: na co rád myslíš? Jsou to myšlenky čisté, krásné, které můžeš sdělit komukoliv? Co představy – nepobíhají tam divoáci? Pán přece říká: nejen nesemilníš, ale kdo pohlédne na ženu (muže) se žádostí, už s ní(m) zhřešil v srdci. Čili dá se zhřešit vnitřně, aniž se navenek něco stalo, a dáme-li těmto věcem v srdci volný průběh, máme v něm hnojiště.

Umrtvování a trvalá radost

Zde se jedná o boj na život a na smrt. Proto v boji se smysly se zcela právem mluví o umrtvování. K umrtvování jsou čtyři důvody:

1. bránit se následkům dědičného hříchu – ty následky jsou také čtyři:

- a. v rozumu nevědomost – *ignorantia*
 - b. ve vůli sklon ke zlému – *malitia*
 - c. nezkrotná žádost rozkoše – *concupiscentia*
 - d. slabost v odporování zlému a v úsilí o dobro – *debilitas* (známé slovo, že?);
2. napravení hříchů osobních, tj. touha nahradit Bohu a bližnímu lásku, o kterou jsme je připravili;
 3. vznešenost nadpřirozeného cíle našeho života (vidět Boha, jak se vidí on, a milovat Ho, jak se miluje On);
 4. následování Krista na jeho křížové cestě! *Caritas Christi urget me.* – Kristova láska k tomu pudí, nesnese, aby milovaný trpěl sám! Kvůli mně – jak bych se na to mohl dívat se založenými rukama.

Zapírat se, brát na sebe kříž a následovat Krista znamená vyjít ze sebe, z Egypta. Tam sice jsou plné hrnce masa, ale cenou za ně je otroctví. Zatímco do země zaslíbené, ke svobodě a plnému životu vede cesta pouští a odříkáním.

Trvalá vnitřní radost a štěstí, a ne život od zážitku k zážitku je výsledkem poctivé dřiny na sobě.

P. Jordán Vinklárěk OP ■

Foto: Flickr

Televize a internet mohou být v současné době onou branou do „nevěstince“. Proto i zde je u některých pořadů nebo stránek stále platné ono *Pereas, ne pereas per eas.*

Čistota – nejkrásnější dar do manželství

Foto: archiv MSI

Ctnosti nebo hříchy související s intimní oblastí se dotýkají kořene osobnosti a promítají se tak do celého života manželů. Obnovení čistoty v manželství je často podmínkou k obnově vzájemné důvěry a duchovního růstu.

Chodili jsme na stejnou školu, ale blíže jsme se neznali. Když jsem byla na vysoké, bydleli jsme na jedné koleji. Tehdy jsme se začali častěji setkávat a postupně jsme se sblížili. Pravidelně jsme se účastnili setkání věřících stu-

Foto: archiv MSI

dentů. Martin neskrýval, že tam chodí hlavně kvůli mně, i když Bůh pro něj byl někým velmi konkrétním a důležitým.

Ve čtvrtém ročníku jsme se rozhodli jít na pěší pouť do Čenstochové. Oběma se nám myšlenka pěších poutí líbila. Na další pouti jsme se rozhodli, že se vezmeme, ale velmi jsme toužili po tom, aby se svatba konala právě v době pouti. Za místo, kde si dáme manželský slib, jsme zvolili náš farní kostel, který poutníci navštěvovali druhý den putování. Když jsme o tom řekli rodičům, nebyli vůbec nadšeni. S tím jsme však počítali a oni se nakonec přizpůsobili. Po svatbě se konalo pohoštění, kde jsme kromě rodiny hostili všechny poutníky.

Čas příprav na manželství

Jsem Bohu vděčná, že od začátku naší známosti jsme toužili setrvat v čistotě. Ještě v době studií jsem se začala seznamovat s metodou přirozeného plánování rodičovství (PPR – sympto-termální metoda, STM). Měřila jsem si teplotu, sledovala příznaky a své

záznamy konzultovala s paní v poradně. I když jsme oba toužili přijmout děti, byli jsme si vědomi, že znalost PPR je důležitý prvek přípravy na manželství.

Když se náš citový vztah prohluboval, řekla jsem otevřeně Martinovi, že chci vydržet v čistotě nejen do svatby, ale že chci, aby se i potom naše manželské soužití v případě potřeby opíralo o metodu shodující se s učením církve. Naštěstí jsme byli v této otázce jednomyslní. V mém případě to byla náboženská formace na Oáze, rekolekce a poutě, co mi ulehčilo důvěřovat církvi a jednat ve shodě s církevní naukou.

Pro Martina byl prvořadou hodnotou Bůh, proto pramenem síly setrvání v předmanželské i manželské čistotě pro něj bylo přání jednat ve shodě s Desaterem, s vůlí Stvořitele. Imponovala mi jeho důslednost a jasnost názorů. Také intuitivně jsme cítili, že předmanželská čistota je hodnotou sama o sobě. Zároveň jsme si uvědomovali, že si tak v den svatby můžeme dát ten nejkrásnější dar. Nebylo to sice snadné, protože jsme spolu chodili čtyři a půl roku, ale vydrželi jsme to. ▷

Ovládání pudovosti rozumem a svobodnou vůlí bezpochyby ukládá askezi. [...] Ukázněnost přináší rodinnému životu plody radosti a pokoje a pomáhá při řešení jiných problémů: podporuje pozornost k druhému manželovi, pomáhá manželům ovládat sobectví, které je nepřitelem pravé lásky, a prohlubuje jejich smysl pro odpovědnost. Tím získávají rodiče schopnost hlubšího a účinnějšího vlivu při výchově dětí.

Humanae vitae, 21

Čisté srdce je srdce, které je svobodné k tomu, aby dávalo, milovalo až k bolesti. Je to srdce, které slouží, které miluje Boha nerozdělenou láskou.

Matka Tereza

Sobectví místo čistoty

Po několika letech našeho manželství, když už jsme měli dvě děti, jsme si začali uvědomovat, že s naším soužitím není všechno v pořádku. Často jsem měla pocit, že mě intimní život obtěžuje a uzavírala jsem se v sobě. Manžel byl podrážděný a já jsem klesala na mysl. Stále častěji jsme spolu nespali, šla jsem spát k dětem. Něco se dělo. Trvalo to do doby, než si Martin všiml svědectví v jednom z čísel časopisu *Milujte se!*. Nepamatuji si, kdo byl jeho autorem, ale obsah se týkal manželské čistoty. Martin přiběhl ke mně a přečetl mi ho nahlas. Velmi jasně jsme si tehdy uvědomili, že naše nedorozumění a napětí mají příčinu v nepochopení čistoty. Jistě, používali jsme PPR, ale zároveň jsme si v intimním životě dovozovali různé praktiky a „úniky“ ve dnech plodnosti. V zásadě jsme si užívali bez omezení a měli jsme alibi v podobě myšlenky, že přece nepoužíváme antikoncepci.

Díky tomu svědectví jsme prozřeli. Samozřejmě byl na počátku vzdor, ale když se emoce zklidnily, pochopili jsme, že je to logické. Už následujícího dne jsme zavedli tuto zásadu – naprostý radikalismus: sexuální soužití jen v neplodných dnech, anebo v době plodnosti, pokud jsme chtěli přijmout další dítě – a nic víc, žádné kombinování. Na „výsledky“ jsme čekali asi tři týdny.

Do našeho vztahu vstoupila nová svěžest. Ukázalo se, že naše pochybnosti, obavy, že není možné setrvat ve zdrženlivosti více méně dva týdny, zmizely. Naše soužití se změnilo. V neplodném období – řečeno trochu s humorem – spíše já „obtěžuji“ svého manžela a on uniká před stykem, protože už nemá sil. Ke konci

Foto: archiv MSI

plodných dnů na sebe čekáme a toužíme po sobě, jako když jsme spolu chodili. Cyklus ženy je „konstruován“ ideálně. Ke konci neplodných dní, kdy nastává nasycení tělesnou blízkostí, přichází asi deset dní na „odpočinek“.

Prvky služby a vzájemné oběti v našem soužití mají rozmanitou podobu. Na počátku jsem poznávala metodu a na cestu mi svítila myšlenka, že to dělám pro dobro našeho manželství. Po období sobecké nedůslednosti máme nyní v této oblasti život velmi harmonický. Pauza deseti dní vypadá snad jako oběť – víc pro manžela, ale nevnímáme to tak. Můžeme

říci, že už to není oběť, ale spíš přirozený prvek lásky, která nás spojuje a zdokonaňuje. Jistě, byla i období větší oběti, kdy bylo třeba zachovat delší dobu naprostou zdrženlivost. Znamenalo to velké odříkání, ale na druhou stranu to značně posilovalo naše manželství. Velmi jsme se modlili, abychom vydrželi. Když jsme podstupovali tyto oběti, měli jsme úmysl vytrvat ve vzájemné lásce a úctě a rozvíjet své city. Do této intence jsme rovněž zahrnovali své děti. Máme tři, ale nasloucháme Bohu a jsme otevřeni přijetí dalších.

Bára a Martin, Polsko ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říkají encykliky

Když manželé [...] odtrhnou od sebe tyto dva významy [láskyplné sjednocení a plodnosti], které vepsal Stvořitel do podstaty muže a ženy a do dynamiky jejich pohlavního spojení, podrobují Boží plán své libovůli. „Manipulují“ s lidskou sexualitou a snižují ji, a tím i sebe a svého partnera [na pouhou věc] – protože odnímají sexualitě charakter úplného sebeodevzdání.

Rozhodnutí pro přirozený rytmus nese s sebou přijetí cyklu osoby, to je ženy, a tím i přijetí dialogu, vzájemné úcty, společné odpovědnosti, sebeovládání. Přijmout cyklus a dialog znamená dále uznat současně duchovní i tělesný ráz manželského spojení

a prožívat osobní lásku s věrností, jakou vyžaduje. V této souvislosti získává manželská dvojice zkušenost, že manželské spojení je obohaceno o hodnoty něžnosti a citlivosti, které oduševňují lidskou sexualitu i v její tělesné dimenzi. [...] Proto musí být konkrétní pastorační vedení v církvi vždy spojeno s její naukou a nikdy se nesmí od ní oddělovat. Proto opakují se stejným přesvědčením slova svého předchůdce: „V žádném bodě neslevit z Kristova učení spásy, to je vynikající způsob lásky k duším.“

Srov. Jan Pavel II.: *Familiaris consortio*, 32

On-line dokumenty: www.fatym.com/abcd/ind-d.htm

Společenství čistých srdcí

Když jsme v roce 2005 začali objevovat, že v cizině se mládež hlásí k hodnotám čisté lásky, byli jsme nejen potěšeni, ale také naplněni otázkou, jestlipak by něco podobného bylo možné v naší zemi. Dokonce i mnozí dobří věřící nám tehdy říkali, že u nás pro to ovzduší není a asi ani nebude.

Teď po prvních pár letech jsme potěšeni skutečností, že opak je pravdou. Není týden, aby se alespoň někdo nehlásil, že by chtěl vstoupit do Společenství čistých srdcí. Ozývají se různé farnosti a společenství a prosí, abychom přijeli mezi mladé povypřát o vztazích v duchu čisté lásky. Někteří prosí, abychom u nich provedli přijetí do Společenství čistých srdcí. Je to radostné zjištění. Mladí lidé stojí o čisté vztahy a jsou ochotni bojovat o čisté srdce. Tento příklad a osobní svědectví pak oslovuje i jejich vrstevníky, spolužáky a příbuzné.

Zatímco někteří jsou rozhodnutí hned, jiní musí ke vstupu do Společenství čistých srdcí dozrávat déle. Je dobře, že mladí mají mnoho otázek, se kterými se obracejí přímo na nás nebo na své kněze, nebo na někoho, s kým jsou schopni tuto problematiku otevřeně řešit. V mnoha případech pak postupně dozrává rozhodnutí přijmout hodnoty čisté lásky za své, žít podle nich a bojovat o jejich zachování a rozšíření.

Mám za to, že naše společnost potřebuje toto svědectví mladých. Často se setkávám s mnohými z nich a i pro mě

Dokonce i mnozí dobří věřící nám tehdy říkali, že u nás pro to ovzduší není...

Kontakty na Společenství čistých srdcí

P. Vilém Štěpán, Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

www.slibcistoty.cz (dosavadní web), www.spolcs.cz (nový web, který se připravuje)

samotného je povzbuzením vnímat u některých to nadšení a výrazné svědectví ve prospěch čisté lásky. U jiných musím obdivovat ochotu bojovat v pochybnostech a pokušeních. Ale nic krásného není zadarmo. I hodnota čistého srdce je často vydobývána mnoha oběťmi a modlitbami. Je to však radostný boj o čisté srdce.

Vždyť právě zde platí příslib blahoslaivenství: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8).

A tak se chci v závěru obrátit na všechny ty, kdo už do Společenství čistých srdcí vstoupili, aby vytrvali a vzájemně se povzbuzovali k vytrvalosti a velkorysosti. Povzbudit chci také ty, kteří do Společenství čistých srdcí nepatří, ale rozpoznávají pravdivost a hodnotu postojů, které mají být vlastní každému křesťanovi, aby v sobě našli dost odvahy a žili s čistým srdcem.

P. Marek Dunda ■

Foto: archiv MS1

Požehnání a radost

Bylo to asi někdy v říjnu, když náš duchovní otec kázal o tom, že si můžeme vykropit byt, když máme pocit, že už se v něm zlo příliš roztahuje.

Hned nás napadlo, že by tohle potřebovala naše pekárna. Vztahy mezi lidmi byly dost hrozné a vládla nám tam lhostejnost, nezájem, závist, vztek, bezmocnost. Ovzduší by se dalo krájet.

Domluvili jsme se tři, že by to opravdu chtělo, ale nevěděli jsme jak, a tak skutek odešel do ztracena, ale myšlenka zůstávala.

Těsně před Vánoce jsem šla ke svatě zpovědi. U zpytování svědomí mě přepadla snad nějaká frustrace nebo smutek, já nevím, a obvyklé výrazy „občas a někdy“ jsem úplně vypustila a zůstalo holé „já jsem“ – shrnuto hříšnice.

Vyznala jsem v této podobě hříchy a čekala jsem. Náš pan farář se mě zeptal, kde pracuji. Řekla jsem, že v pekárně. Začala jsem vyprávět, jak je to tam smutné a že se vlastně na tom také podílím.

Mluvili jsme asi tři čtvrtě hodiny. Došlo i na návrh žehnání pekárny, otec už to prý mnoho měsíců nosí v hlavě, ako-

*Když budeme
společně prosit
a podporovat
lásku a snažit
se jí navrátit její
pravé jméno, Bůh
nás slyší, vyslyší
a pomůže nám.*

rát nevěděl, jak se tam nějak dobře dostat. A tak třeba po Novém roce... Odcházela jsem s příslibem, že se to uskuteční – ani jsem o tom moc nepochybovala.

Nevím, jak náš pan farář – asi tomu moc nevěřil, ale 29. prosince 2007 jsem se večer objevila na faře s tím, že tam budeme tři ženské z dílny a naše vedoucí a že by to mohlo být už zítra a nebo na Silvestra. Netušila jsem, jakou bude mít pan farář radost, a vlastně z toho jsem usoudila, že tomu asi moc nevěřil.

Hned druhý den naše pekárna dostala ten krásný nový „kabátek“. Stáli jsme s naším panem farářem mezi dížemi na moukou zaprášené podlaze a naslouchali Písmu svatému, modlili se, přimlouvali se za zaměstnance a stavěli hráz zlu. Pan farář prošel celou budovou a vykropil ji.

Pak jsme šli domů, s krásným pocitem v srdci a s radostí. Chvillemi jsme si mysleli, že se nám to jen zdálo...

Druhý den jsem šla na křtiny a na hostině jsme promlouvali s panem farářem. Vrátili jsme se k vysvěcení. Vyprávěl mi, že na to žehnání myslel již několik měsíců. Nejdříve si myslel, že by oslovil naši vedoucí, ale nebyla příležitost, pak myslel na obě další moje spolupracovnice, ale nevěděl jak... a pak jsem přišla já, o které netušil, že tam pracuji. Přišla jsem právě jako hříšnice, která přišla poprosit o odpuštění.

Kruh se uzavřel a prosby nás všech byly vyslyšeny. Pán to zařídil přímo mistrovsky, jak může opravdu jen On. Dál chodíme do práce a já se neubráním, a přece jen někdy se otočím a podívám se na to místo, kde se odehrálo něco tak výjimečného a krásného, co se za dobu, co ta pekárna stojí, neodehrálo.

Začal rok 2008 a vypadá to, že jsme se pohnuli směrem k lepšímu. Možná by se tomu někdo smál a posmíval, ale společná modlitba je silná, a když se postavíme za dobro, dobro se postaví za nás. Tím největším dobrem je Ježíš, který nás nikdy neopustí, a já při směně v myšlenkách prosím, aby zůstal i v té naší pekárně a pomáhal nám.

Zdá se, že to třeba ani s čistou láskou moc nesouvisí, ale opak je pravdou. Když budeme společně prosit a podporovat lásku a snažit se jí navrátit její pravé jméno, Bůh nás slyší, vyslyší a pomůže nám. Vždyť je náš Otec a my jeho děti a záleží mu na nás. O tom jsem se mockrát už přesvědčila!

Hana, členka Společenství čistých srdcí ■

Foto: Flickr

Foto: archiv MŠI

Hnutí čistých srdcí

Abychom byli schopni milovat, musíme mít čisté srdce. Hnutí čistých srdcí je velmi konkrétní nabídka těm, kteří si přejí doprovázet Krista na těžké cestě očištění svých srdcí a růstu v lásce. Ježíš Kristus je srdcem a tvůrcem tohoto hnutí.

„budeme jíst? nebo Co budeme pít? nebo Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ (srov. Mt 6,19–21.31–33)

Jedna cesta – ta Kristova!

Není jiné cesty k pravému štěstí než ta jediná, kterou nám ukazuje Kristus a na kterou nás zve. Je to obtížná cesta, požadující mnohé. „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a Evangelium ztratí, zachrání si ho“ (Mk 8,34–35). Především musíme toužit jít po této cestě navzdory všem vnitřním i vnějším těžkostem, přilnout k Ježíši, a tak společně s Ním započít nejskvělejší dobrodružství, jaké život nabízí – výstup na nejvyšší duchovní vrchol zvaný Láska.

Láska je nejvyšší cíl, který dává životu vrcholný význam. Jak poznamenává svatý Jan od Kříže, jeden z velkých mistrů spirituálního života: „Jen ti poutníci, kteří nenesou nic, co by je táhlo dolů, mohou podniknout tak namáhavý výstup k dokonalosti, protože to je Bůh sám, Jehož dosáhnou.“ Co nás nejvíce táhne dolů, je „záliba v bohatství a všelijaké jiné vzniklé touhy“ (Mk 4,19). Z toho důvodu nás Ježíš vybízí: „Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí moli a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. (...) Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (...) Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co

On je náš učitel i vzor

Boží Syn přišel na svět jako bezbranné dítě narozené v úplné chudobě v betlémské stáji jako znamení pro nás, že to jsou „chudí v duchu“ (Mt 5,3), kdo jdou cestou čistoty a růstu v lásce – ne ti, kdo „věří v bohatství“ (srov. Mk 10,23nn). Abychom se stali „chudými v duchu“, musíme být připraveni zřít se všeho bohatství tohoto světa a počítat s ním jen jako se smetím (srov. Fil 3,8). Proto nás Ježíš neustále varuje: „Kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,33). „Udržujte svůj život svobodný od lásky k penězům a spokojte se s tím, co máte“ (srov. Žid 13,5). ▷

Foto: archiv MSI

„Neboť kořenem všeho zla je láska k penězům; a už mnoho těch, kteří se po nich pachtili, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolestí“ (1 Tim 6,10). Musíme tedy odmítnout a oprostít se od všeho, co nás zotročuje a udržuje v zajetí – jinými slovy stát se chudými v duchu. Teprve pak si zajistíme účast na nádherném dobrodružství růstu v lásce. Teprve pak budou naše čistá srdce schopná přijmout nekonečné bohatství Kristovy lásky.

Především musíme toužit jít po této cestě navzdory všem vnitřním i vnějším těžkostem, přilnout k Ježíši, a tak společně s Ním započít nejskvělejší dobrodružství, jaké život nabízí – výstup na nejvyšší duchovní vrchol zvaný Láska.

Foto: P. Antonin Basler

Nejde jen o oblast sexu

V důvěře k Ježíši Kristu se všichni členové Hnutí čistých srdcí zavazují následovat Ježíše tím, že si svůj život uspořádají a budou vykonávat kontrolu nad každou jeho oblastí, ne jen sexuální. Proto potřebují plán dne, který obsahuje čas na modlitbu, práci, rekreaci a odpočinek. Každé ráno vstanou, jakmile se probudí, pokleknou a pomodlí se. Mohou se pomodlit i modlitbu čistých srdcí. Před umytím a snídaní neškodí krátká rozvíčka. Jestli to je možné, cestou do práce nebo do školy zajdou na mši svatou nebo stráví chvíli před Nejsvětější svátostí. Pravidelný čas je vyhrazen modlitbě růžence a Korunce Božího milosrdenství, stejně jako četbě nejméně jedné stránky Písma svatého. Velmi se doporučuje denní četba *Kompendia Katechismu katolické církve*.

Buďte na sebe nároční!

Členové Hnutí čistých srdcí jsou na sebe nároční. Nemaří zbytečně čas sledováním televize nebo surfováním po internetu, což jsou činnosti probouzející

Foto: archiv MSI

*Jen ti poutníci,
kteří nenesou nic,
co by je táhlo
dolů, mohou
podniknout tak
namáhavý výstup
k dokonalosti,
protože to je
Bůh sám, Jehož
dosáhnou.*

závislost. Pilně studují a pracují. Neztrácejí mezi lidmi odvalu, ale všechny své starosti s důvěrou vloží na Krista, protože On se vpravdě o ně stará (srov. 1 Petr 5,7). Každému odpustí, nepřejí nevráživosti. Jsou svědkové Božího milosrdenství. „Milosrdenství máš bližním prokazovat vždy a všude,“ říká Ježíš svaté Faustyně. „Nemůžeš se tomu vyhnout, vymluvit se, ani ospravedlnit“ (Deníček 742). Prokazují milosrdenství modlitbou nebo poskytnutím duchovní nebo materiální pomoci potřebným. Pamatují na Ježíšova slova: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

Důležité body denního plánu

Denní plán obsahuje čas na sport nebo jinou tělesnou činnost. Pravidelné cvičení je mocný budovatel charakteru, stejně jako jedna z nejlepších forem aktivního odpočinku. Členové Hnutí čistých srdcí si každý večer vyhradí několik minut pro zpytování svědomí. Ohlédnou se na svůj den a zhodnotí, jak dobře uspěli v uskutečňování svého plánu. Poděkují Ježíši za jakékoli dobro, které vykonali, a požádají o odpuštění opomenutých skutků nebo spáchaných hříchů. Pokud spáchali těžký hřích, jsou vázáni jít ke zpovědi pokud možno co nejdříve, aby zůstali ve stavu milosti posvěcující. Sami si pro sebe stanoví konkrétní cíle. Neopomíjí běžné každodenní záležitosti, jako např. dochvilnost, čistotu jazyka, pořádek, osobní hygienu, dodržování slibů či pomoc druhým. Stejně kontrolují i své negativní pocity jako zlost nebo netrpělivost. Je to svědomitost v takových běžných záležitostech, která vytváří dobré návyky a upevňuje charakter.

Drazí! Modlete se slovy modlitby Hnutí čistých srdcí, zvláště když jste malomyslní a v pokušení. Pamatujte: „Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet“ (1 Kor 10,13).

P. Mięczysław Piotrowski TChr ■

Foto: P. Antonin Basler

Následující modlitbu se modlí členové Hnutí čistých srdcí v Polsku. P. Mięczysław Piotrowski TChr o této modlitbě říká: „Závazky, které z ní vyplývají, mají všichni pokřtění dodržovat, chtějí-li milovat čistým srdcem a jít s Kristem cestou zrání v lásce.“

Modlitba členů Hnutí čistých srdcí v Polsku

*Pane Ježíši, děkuji ti, že
mne miluješ láskou bez
hranic, která chrání od zlého,
pozdvihuje z největších pádů
a léčí nejbolestivější rány.
Odevzdávám Ti svou paměť,
rozum, vůli, duši i tělo spolu se
svou sexualitou.*

*Slibuji, že se nebudu
oddávat sexu, dokud neuzavřu
svátost manželství. Dávám si
předsevzetí, že nebudu čist,
ani kupovat, ani se dívat na
časopisy, programy a filmy
s pornografickým obsahem.
Slibuji, že se s Tebou budu
každý den setkávat v modlitbě
i při četbě Písma svatého,
v častém přistupování ke
svatému přijímání a při adoraci
Nejsvětější svátosti. Chci
pravidelně přistupovat ke
svátosti smíření, nepodléhat
znechucení a ihned se
pozvednout z každého hříchu.*

*Pane Ježíši, uč mne
systematické práci na sobě,
umění kontrolovat své
sexuální tužby a city. Prosím
Tě o odvalu, abych nikdy
nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se
všemu, co zotročuje, především
alkoholu a cigaretám. Uč mne
žít tak, aby v mém životě byla
nejdůležitější láska.*

*Panno Maria, Matko moje,
ved' mne cestami víry k samému
zdroji lásky – Ježíši, abych
důvěřoval(a) jen Jemu.
Amen!*

ABC Krucιάty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvýšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřecheovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se